

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROSIS

Zaranlık Düzen

PTALIN ALTINI

**PHILIPPA
GREGORY**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

Aptalın Altını

-KARANLIK DÜZEN ÜÇÜNCÜ KİTAP-

DÜNYANIN EN İŞLEK PAZAR YERİNDE HER ŞEY -VE HERKES- SATILIKTI.
PAPA TARAFINDAN VERİLEN GÖREV BİLE ONLARI KORUMAYACAKTI.
ÇÜNKÜ ŞEHRİN KENDİNE HAS KANUNLARI VARDI.

Bir altın sahtekârlığını ortaya çıkarmakla görevlendirilen Luca ve Isolde, Venedik'e tam da Karnaval zamanı ayak basmıştı. Maskelerin, partilerin ve heyecanın ortasında, Luca ve Isolde arasındaki çekim, ikisinin de inkâr edemeyeceği bir noktaya gelecekti.

Ancak aşk serüvenleri, bir simyacınin çıkagelmesiyle yanda kesildi. Belki de aradıkları sahtekâr, bu simyacıydı. Ancak Luca, ona verilen görevle ilgili araştırmalarına başladığında, simyacı gerçek amacını açıklayacaktı: Sıradan metalleri altına çevirebilen Felsefe Taşı'nı yaratmak ve hayat iksirini bulmak.

Kayıt altına alınmamış kilolarca altın ve görüldüğünden onlarca yaş daha büyük olduğunu iddia eden bir çırak... Bütün kanıtlar, simyacınin amacında başarılı olduğunu gösteriyordu. Ancak Luca ve Isolde çözüme yaklaştıkça, gerçeğin hayal edemeyecekleri kadar tekînsiz olabileceğini görecekti.

*Karanlık
Düzen
Romanları*

22.00

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karanlık Düzen

APTALIN ALTINI
PHILIPPA
GREGORY

İngilizce'den Çeviren: Bige TURAN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

ABG/271

AB/565

AÇ/827

A/55

APTALIN ALTINI

Karanlık Düzen - 3

Philippa Gregory

Orijinal Adı: *Order of Darkness - Fools' Gold*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Bige Turan

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Yolculuk Haritası ve Bölüm Başlı Çizimleri: Fred van Deelen, 2014

Grafik: Mebruke Bayram - Merve Güven

1. Basım: Aralık 2016

ISBN: 978 - 605 - 304 - 155 - 9

Sertifika No: 10905

PHILIPPA GREGORY © 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

RAVENNA, BAHAR 1454

Dört atlı, omuzlarının etrafında döne döne karlar uçuşurken Ravenna şehri kapılarında durdu. Freize tahta kapılara doğru koştu ve kısa sopasını kullanarak gümbür gümbür kapıya vurdu ve bağırdı: “Kapıyı açın!”

“Ne söyleyeceğini unutma,” diye uyardı Luca çabucak.

İçeriden sürgülerin yavaşça çekildiğini duydular.

“Yapabilirim diye umuyorum, gerçi tabiatımda dürüstlük var ama gerektiğinde bir iki yalan uydurabilirim,” dedi Freize, sessizce böbürlenerek.

Peder Peter da bir yandan Freize’in hâlihazırdaki kaypaklığına bel bağlayacak kadar düştüğü için başını iki yana salladı.

Giriş kapısı şehri saran muazzam duvarın ortasında bir delik gibiydi. Savunma sınırı kısa süre önce yeniden inşa edilmişti. Şehir Venedikli istilacılar tarafından yeni ele geçirilmişti ve onlar da tek tip hükümet anlayışlarını -cumhuriyetlerini- bütün komşu şehirlere yayıyordu. Yakıtı altın, sürücüsü ticarette bu yönetimin. Çıkış kapısı yavaş yavaş açıldı, zafer kazanan tarafın parlak üniformasını giymiş bir asker selam çaktı ve yolcuların giriş izni istemesini bekledi.

Freize bir ağız dolusu yalan söylemeye girişti. “Lordum,” diyerek Luca’yı işaret etti. “İtalya’nın batısından gelen, genç ve zengin bir asildir. Ağabeyi bir papaz.” Peder Peter’ı gösterdi, adam sahiden de papazdı ama aslında Luca’nın kâtibi olarak çalışıyordu ve bir dizi görevin başına getirildiğinde tanışmışlardı. “Kız kardeşi, şu açık tenli, genç hanım.” Freize, Lucretily Leydi Isolde’yi gösterdi. Yakışıklı genç adamlar hiçbir akrabalık bağı yoktu fakat güvenli olsun diye onunla birlikte seyahat ediyordu. “Yanındaki esmer genç kız da onun yanında ata biniyor.” Freize bununla gerçeğe en yakın cümlesini söylemişti, çünkü Ishraq, Isolde’nin arkadaşı ve çocukluktan beri yâreniydi. Şimdi de mülklerinden birlikte sürgün edilmişlerdi ve geri dönmenin bir yolunu arıyorlardı. “Bu arada bense...”

“Hizmetlileri misin?” diye lafını kesti adam.

“Sağ kollarıyım,” dedi Freize. Kelimeleri gururlanarak ağzında yuvarladı. “Bütün işlerini halleden sağ kollarıyım.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu muhafız. Referans mektubunu görmek için elini uzattı. Freize hiç kızarıp bozarmadan Papa’ya bağlı gizli kardeşliklerinin komutanı Milord tara-

fından mühürlenmiş belgeyi çıkardı. Venedik'e giden zengin, genç bir aile oldukları yalanını teyit ediyordu bu kâğıt.

"Venedik'e," dedi Freize. "Sonra tekrar evimize döneceğiz. Tanrı'nın izniyle," diye ekledi dindar bir edayla.

"Ziyaret amacınız?"

"Ticaret. Efendim, gemicilik ve altınla ilgileniyor."

Muhafız kaşlarını kaldırdı ve şehrin içindeki adamlara emirler buyurdu. Büyük giriş kapısı arkaya doğru sallanarak açıldı, adam ilgisizce kenara çekilip durdu, grup atlarıyla caka satarak içeri girerken yerlere kadar eğildi.

"Neden burada yalanlar söylüyorsunuz?" diye sordu Ishraq, Freize'i sessizce, tıpkı hizmetlilerin yapması gerektiği gibi arkadan takip ederken. "Venedik'e gidene kadar neden beklemiyorsunuz?"

"Orada söylemek için çok geç olur," dedi Freize. "Eğer Luca, Venedik'te zengin genç bir erkek olarak gezinecekse, birisi yolculuğu hakkında sorular sorabilir. Biri bizi buradaki handa görebilir. O zaman Ravenna'dan geldiğimizi söyleyebiliriz. Sorup soruşturma zahmetine girerlerse de varlıklı bir aile olduğumuzun teyidini alırlar ve umarım, gerisini araştırmaya, Pescara'ya kadar izimizi sürmeye kalkmazlar."

"Ama iz sürmeye kalkarlarsa ve Pescara'dan da geriye takip ederek Piccolo köyüne varırlarsa, Luca'nın bir soruşturma görevlisi olduğunu, Papa için çalıştığını, senin onun arkadaşısı, Peder Peter'in kâtibi olduğunu ve Isolde ile benim onunla hiçbir akrabalık bağımızın bulunmadığını öğrenirler. Tabii Isolde'nin yakınlarına ulaşana kadar güvenli olsun diye sizin yanınızda seyahat ettiğimizi de."

Freize somurttu. “Luca’nın efendisinin, ondan başka bir kimlikle seyahat etmesini isteyeceğini bilseydik, bu yolculuğa yepyeni giysilerle çıkar, lordlar gibi para harcardık. Fakat bize bilgi vermeye ancak Piccolo’da tenezzül ettiği için bu riski almak zorundayız. Burada, Ravenna’da bize pahalı şık pelelerinler ve şapkalar alacağım, kıyafetlerimizin geri kalanını da Venedik’te tamamlarız.”

Muhafız gitmeleri gereken yönü işaret etti, şehrin en iyi hanını gösterdi. Dört yolcu, adamın tarif ettiği yeri rahatlıkla buldu. Büyük kalenin duvarının dibinde, kocaman bir binaydı. Pazar meydanının üst kısmına bakan küçük bir tümsekte bulunuyordu. Freize atından atladı, hayvanı durdurarak kapıyı açtı ve efendisine bir hizmetli çağırdı, sonra tekrar dışarı çıkıp atları tuttu, Luca, Leydi Isolde ve Peder Peter da hana girerek rütbelerine yaraşır şekilde iki özel yatak odası ve bir özel yemek odası istedi. Freize, Ishraq’ın atından inmesine yardım etti ve kız hemen hanımının peşinden koştu, Freize ise atları ve eşeği ahırlara doğru yöneltti.

Odalarına yerleşirlerken şehrin dört bir yanında akşam duası için çalan kilise çanlarını duydular, havada uğultuları yayıldı, kulelerin üstünden kuşlar havalandı. Isolde cam kenarına gitti, pervazdaki kırağıyı ovaladı ve Peder Peter ile Luca’nın handan çıkıp arada bir atıştıran karın arasında kiliseye yönelmelerini izledi.

“Kiliseye gitmeyecek misin?” diye sordu Ishraq şaşırarak çünkü Isolde çok dindardı.

“Yarın sabah giderim,” dedi Isolde. “Bu gece dikkatimi veremiyorum.”

Ishraq arkadaşına dikkatinin niçin dağınık olduğunu sormaya gerek duymadı. Yalnızca, kızın bakışlarının, kesme taş döşeli sokakta uzun adımlarla yürüyen genç erkeği takip etmesini seyretti.

Ayinden döndükten sonra hep birlikte özel odada akşam yemeği yediler, yemekleri Freize mutfaktan getirdi. Turtalar, yoğun tuzlu soslu bir çeşit krep olan pitadine, geyik eti, fırında pişmiş domuz eti, tavuk ve tatlı ekmekleri masaya koyduktan sonra kapının yanında durdu. Kendini adanmış bir hizmetli timsaliydi.

“Freize, sen de bizimle ye,” diye emretti Luca.

“Genel işlerinize bakan sağ kolunuzum,” diye tekrar etti Freize havalara girerek. “Ya da hizmetliniz.”

“Kimse görmez,” diye altını çizdi Isolde. “Ayrıca sen oturmayınca çok garip oluyor. Bize eşlik etmeni isterim Freize.”

Daveti tekrarlamasına gerek kalmadı. Freize hemen bir sandalye çekti, tabağını aldı ve hiç çekinmeden doldurmaya başladı.

“Hem bu şekilde iki yemek almış oluyorsun,” dedi Ishraq hafifçe gülümseyerek. “Bir şimdi, bir de sonra mutfakta.”

“Çalışan bir adam gücünü korumalıdır,” dedi Freize neşeli neşeli. Kalın ekmek dilimine tereyağı sürdü ve beyaz dişleriyle ısırды. “Ravenna nasıl bir yer?”

“Eski,” dedi Luca. “Gördüğüm kadarına dayanarak söylüyorum. Müthiş bir şehir, harika kiliseleri var, bazı bölümleri

Roma kadar güzel. Ama yarın buradan ayrılmadan önce Galla Placidia'nın mezarına gitmek istiyorum.”

“O kim?” diye sordu Isolde.

“Eski çağlarda yaşamış, muhteşem bir leydi. Kilise papazının muhakkak görmem gerektiğini söylediği, harika bir lahit yaptırmış kendine. İçerisi çok güzelmiş, yerden tavana kadar mozaikle kaplıymış.”

“Ben de görmek isterdim!” diye atladı Ishraq ve sonra kızardı, Isolde, Luca'ya eşlik etmek için sabırsızlandığını zannedecek diye telaşlandı.

Arkadaşının utanmasını görür görmez Isolde de kızardı ve çabucak konuştu. “Ama gitmen lazım! Sen Luca'yla çık, ben de çantalarımızı toplarım. Yarın sabah erkenden gitsenize.”

Peder Peter bakışlarını al yanaklı bir kızdan diğerine, sanki başka bir dünyadan gelmiş, rahat kaçırın bambaşka yaratıklar-mış gibi gezdirdi. “Sizin şimdi neyiniz var böyle?” diye sordu.

“Eğer sen kardeşimsen ve Ishraq senin hizmetlinse, ikinizin de lahite gelmeniz gerek,” dedi Luca, kızların utancını görmezden gelerek. “Ayrıca yabancı bir şehirde dolaşıyorsan, elbette Ishraq sana her zaman eşlik etmeli, Isolde. Yanında hep yardımcın olmalı.”

“Hem ayrıca, siz ikiniz bu şekildeyken... Hristiyan topraklarında böyle dolaşamayız,” diye araya girdi Freize kibarca.

“Niye ki, ne var? Ne şekildeyken?” Luca sırasıyla kızlara baktı, şaşkınlıklarını ilk kez fark etti. “Neler oluyor?”

Garip bir suskunluk oldu. “Bir anlaşmazlık yaşadık,” dedi Isolde beceriksizce. “Piccolo'dan ayrılmadan önce. Aslında, ben yanıliyordum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İkiniz kavga mı ettiniz?” diye haykırdı Luca. “Ama kavga ettiğinizi hiç görmedim. Mesele nedir?”

Luca yüzünden tartışıklarını bilen Freize sessizliği bozdu. “Kız milleti işte,” dedi ortaya. “Habire bir şeyleri dert ederler. Çok hassaslar. Tıpkı küçük eşek gibi. Haklı olmasalar da kendi bildiklerini okumaya kalkarlar.”

“Ah, saçmalama!” diye terslendi Ishraq. Isolde’ye döndü. “Aramızda her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum, diğer tüm meseleler zamanla oturur.”

Isolde de gözlerini masadan ayırmadan sarışın başıyla onayladı. “Özür dilerim,” dedi kısık bir sesle.

“Pekâlâ öyleyse,” dedi Freize, zor bir durumu diplomatik bir şekilde çözen bir adam edasıyla. “Hallettiğime sevindim. Teşekkür etmenize hiç gerek yok.”

“Sabırlı olmak için dua etseniz iyi olur,” dedi Peder Peter aksi aksi, iki kıza. “Tanrı biliyor ya, ben öyle yapacağım.” Sofradan kalktı ve ağırbaşlılıkla odayı terk etti.

Kapı arkasından kapanınca, dört genç kederli kederli gülmüştü.

“Tamam da sorun neydi?” diye ısrar etti Luca.

Freize, Luca’ya sessiz olmasını belirtircesine kafasını salladı. “Karıştırmayalım bence,” diye tavsiye etti. “Tıpkı küçük eşek gibi, tam yatışmışken dürtmeyelim.”

“Her neyse, geçti zaten,” diyerek konuyu geçiştirdi Isolde, “artık yatma vakti.”

Ayağa kalkar kalkmaz Luca ona kapıyı tuttu ve peşinden koridora çıktı. “Herhangi bir şeyden dolayı bana kırgın değilsin, öyle değil mi?” diye sordu sessizce.

Isolde hayır anlamında başını salladı. “İshraq’la tartışırken de yanlış yaptım. Yaslıyken seni teselli etmek için sana sarıldığını söylemişti ve ben de ona çok kızdım.”

“Neden kızdın?” diye sordu Luca. Kalbi göğüs kafesinde güm güm atıyordu.

Isolde suratını kaldırdı ve ciddiyetle baktı. Koyu renk gözleri, Luca’nın ela gözleriyle buluştu. “Ah, kıskandım işte,” dedi kestirmeden. Luca kızın ufacak, pişmanlık dolu tebessümünü gördü. “Ahmak gibi kıskandım,” diye itiraf etti Isolde.

“Bana sarılmasını mı kıskandın?” diye çok alçak bir sesle sordu Luca.

“Evet.”

“Biz birbirimize hiç bu kadar yakın olmadık diye mi?”

“Eh, olamayız,” diye açıkladı Isolde. “Sen papazlık yemini ettin ve ben doğuştan bir leydiyim. Ortalıkta dolaşıp insanları öpemem. Ishraq gibi değilim. O dilediği şekilde davranmakta özgür.”

“Ama sana sarılmamı istiyorsun, değil mi?” Luca bir adım yaklaştı, soruyu kızın sarı saçlarına doğru tekrar fısıldadı ve Isolde, onun nefesinin sıcaklığını hissetti.

Kelimeyi söyleyemedi, yalnızca Luca’ya yanaştı.

Luca çok nazikçe, çok yumuşakça, sanki ürkütmekten korkarcasına, tek kolunu kızın incecik beline, diğerini yuvarlak omzuna koydu. Ardından Isolde’yi kendine çekti. Isolde başını omzuna yasladı ve Luca’nın ince, kaslı bedeninin kendisinininkine değmesiyle, onu iyice sıkan kollarının gücünden duyduğu, içini dolduran yoğun zevkin tadını çıkarmak için gözlerini kapadı.

“İshraq, onu alnından öptüğümü de söyledi mi?” Luca ilk gördüğü andan beri hasretini çektiği bu kızın teninin dokunuşu ve gül suyu kokusunun keyfine vardı.

Isolde başım kaldırdı. “Söyledi.”

“Bunu da kıskandın mı?”

Luca’nın gözlerinde hınzır bir ışık çıktı, Isolde bakışını gördü ona gülümsedi. “Maalesef, evet.”

“Seni de öyle öpeyim mi? O zaman eşit olur musunuz?”

Isolde cevaben gözlerini kapayıp suratını ona doğru kaldırdı. Luca, kızın ılık dudaklarını öpmek için yanıp tutuşuyordu fakat onun yerine, teklifine sadık kalıp nazikçe alnına bir buse kondurdu ve Isolde’nin, kollarında hafifçe sallanmasının tatminini yaşadı. Sanki Isolde de daha fazlasını istiyordu.

Bir saniye sonra koyu mavi gözlerini açtı.

“Seni dudaklarından öpeyim mi?” diye sordu Luca.

Biraz fazla ileri giden bir adımdı. Luca, Isolde’nin ezilip büzüldüğünü hissetti ve kız onun sıcacık gülümseyen yüzünü görebilmek için biraz arkaya yaslandı.

“Bence yapmamalısın,” dedi ama tam aksine, kolları hâlâ Luca’nın beline dolanıktı ve onu bırakmıyordu. Luca’nın kolları onu daha yakına çekince bir adım bile gerilemedi.

Luca yavaşça öne doğru eğildi, Isolde gözlerini ağır ağır kapattı ve dudaklarını yukarı çevirdi. Arkalarındaki kapı açıldı ve Freize sofradaki tabaklar elinde, ortaya çıktı. İkisini loş koridorda sarmaş dolaş görünce duruverdi. “Pardon,” dedi neşeli neşeli ve yanlarından hızla geçip mutfağa gitti.

Luca hemen Isolde’yi bıraktı, kız da ellerini yanan yanaklarına koymuştu. “Yatmam gerek,” dedi sessizce. “Müsaadenle.”

“Ama artık Ishraq’a kızgın değilsin, öyle değil mi? Ya da üzülüyorsun?” diye sordu Luca.

Isolde merdivenlere doğru gitti ama güldüğü açıktı. “Ishraq’a nasıl fırça çektim görsen!” diye itiraf etti. “Öpmene izin verdiği için onu gevşek davranmakla suçladım. Şimdi bana bak!”

“Seni affeder,” dedi Luca. “Ve tekrar mutlu olursunuz.” Luca kızın ışıltı saçan güzellikteki yüzü karşısında nefesini tuttu. “Şimdi mutluyum,” dedi. “Sanırım hayatım boyunca şimdi kadar mutlu olmamıştım.”

Ertesi sabah Freize, Venedik’e deniz yolculukları için yeni güzel pelerinler ve şapkalar almaya çıktığında, Peder Peter’la Luca tüccar kardeşler numaralarına devam ederek, yanlarında Isolde ve Ishraq’la Ravenna şehrinde dolaşmaya çıktılar.

Ravenna küçük bir şehirdi. Etrafını saran duvarlar sayesinde sıkı sıkı kapalıydı. Büyük kale, tepenin etrafında sıkış tıksız dizilmiş derme çatma çatılara hükmediyordu âdeta. Parlak ve güneşli bir sabahtı, erken kırağı kiremit çatılarda erimeye başlamıştı. Her köşebaşında büyük kiliselerin çan kuleleri, masmavi gökyüzüne uzanıyordu. Kasabanın tam ortasına sığ bir kanal akıyordu. Taş rıhtımındaki bir semt pazarında her şey satılıyordu. Şehir kadim kraliyetin başkentiydi ve tüm İtalya’nın kuzeyinden, güneyinden, doğusundan, batısından geçen taş yollar, bu eski şehrin göbeğinde kesişiyordu.

İki kız alanın üstünde kule gibi dikilen büyük kilisenin yanında duraksadı, gül rengi kiremitlere hayran oldular. “Kilise insanın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gözünü alıyor ama görmek istediğim lahit hemen burada,” dedi Luca ve bir yana yapılmış mütevazı, küçük binaya yöneldi.

“Bu küçücük yer mi?” Isolde alçak kapı ağzından eğilerek girdi. Ishraq onu takip etti, Peder Peter da arkasındaydı. Bina haç şeklindeydi ve kuzey kapısından içeri adım atmışlardı. Bir an için minik kilisenin girişinde durdular ve Isolde istavroz çıkarıp diz çöktü, Luca sade binanın içindeki renk patlamasına hayret etti.

Kubbeli iç kısmın her noktası ıslık ıslık, neredeyse yeni boyanmış gibi parlıyordu. Duvarlar, yerler, hatta kıvrımlı tavan bile parlak mozaiklerle kaplıydı. Isolde keyifle etrafına bakarken başı dönüyordu. Ishraq tepelerindeki tavandan gözlerini ayıramıyordu: Koyu deniz mavisi rengindeydi ve yüzlerce minicik altın yıldızla doluydu. Âdeta üstlerinde dalgalanan ve kemerlere doğru inen ipek bir eşarp gibiydi.

“Çok güzelmış!” diye sevinçle konuştu Ishraq, ortamın Arap dünyasının zengin tasarımlarına ne kadar benzediğini düşündü. “Ne bu? Özel bir şapel mi?”

“Kilise değil aslında, burası bir mozole,” dedi Peder Peter ona. “Yüzlerce yıl önce öldüğü zaman gömülmek için büyük bir Hristiyan leydi tarafından inşa ettirilmiş.”

“Bakın,” dedi Isolde, içeri girdikleri kapıya geri dönerek. Kapı çerçevesinin üstünde yer alan, geniş bir mozaik, sıcak renklerle resmedilmiş İyi Çoban’ı gösteriyordu. Çoban, asasına dayanmıştı, başının üstünde altın rengi bir hale vardı ve etrafı koyunlarıyla çevriliydi. “Yüzlerce yıl önce nasıl yapabilmişler bunu? Resmin inceliğine bakın. Koyunlara nasıl dokunduğunu görüyor musunuz?”

“İşte bu, müjde ayetleri için hayatım tehlikeye atan bir Hristiyan'ın hikâyesi,” dedi Peder Peter, sofu bir edayla. Tam karşıdaki duvarda, sırtında bir haçla ve elinde açık bir kitapla, yanan alevlerin arasından koşarak geçen bir adamın resmini işaret etti. “Kütüphanedeki İncilleri gördünüz mü?”

“Anladım,” dedi Ishraq çekinerek. Bu özel ve kutsal mekânda Peder Peter'ı dini adanmışlığı konusunda kızdırmak, şaka yapmak ya da kendi kuşkuculuğunu dile getirmek istemiyordu. Isolde'nin babası Lucretili Lordu'nun Hristiyan ev halkı arasında büyümüştü ama annesi ona Kur'an okumayı öğretmişti. İlerleyen yıllarda aldığı eğitim, onu her şeyi sorgulamaya yöneltmişti ve Ishraq her zaman körü körüne inanmaktan ziyade sorgulayan biri olmuştu. Işıldayan iç mekâna baktı ve beyaz mozaik levhaların üstüne düşen bir çeşit renkli ışık dikkatini çekti. Birisi mozolenin açık pencerelerini kaplamıştı ve camlardan teki de kırılmıştı. Tırtıklı alanın üstüne değen sabah güneşi beyaz levhalara, hatta Ishraq'ın beyaz başörtüsüne vuruyor, rengârenk ışık demetleri oluşturuyordu.

“Bak,” diye Isolde'yi dürttü. “Burada güneş ışığı bile renkli.”

Sözleri Luca'nın dikkatini çekti ve dönüp muhteşem renk yelpazesini gördü. Ishraq'ın başının tepesinde parlayan gökkuşağı, gözünü aldı. “Başörtünü ver,” dedi aniden.

Ishraq tek kelime etmeden, bakışlarını Luca'ya çevirip örtüyü açtı ve gür, siyah saçları omuzlarından aşağı döküldü. Luca eşarbın bir ucunu ona verdi, diğer tarafını kendi tuttu. Camdan giren ışığı yakalamak için eşarbbı iyice açtılar. Beyaz ipek bir anda gökkuşağı renkleriyle parlamaya başladı. Birlikte, garip bir dans yaparcasına cama yürüdüler ve renklerin daha

silik ve bulanık, çizgilerin daha geniş hâle geldiğini anladılar. Sonra tekrar uzaklaştılar. Bu kez capcanlı renklerden oluşan kuşak daraldı ve belirginleşti.

“Kırık cam galiba güneş ışığını bir sürü renge dönüştürüyor,” dedi Luca. Yakından incelediği mozaığe döndü. “Baksana,” dedi Ishraq’a. “Mozaik de gökkuşağı olmuş.”

Başının üstünde, tepelerindeki tonozu çıkan bir duvar vardı, gökkuşağının tüm renkleriyle süslenmişti ve üstüne bir desen çizilmişti. Elleriyle Ishraq’ın eşarbını geren Luca, mozaikteki ve örtüdeki gökkuşaklarına kafa salladı. “Aynı renklerde,” dedi. “Bin yıl önce tam da bu renklerde bir alkım yapmışlar, hem de sırası bile aynı.”

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Isolde, ikisine dönüp. “Neye bakıyorsunuz?”

“İnsan düşünüyor. Demek ki gökkuşağı hep aynı renklerde ortaya çıkmak zorunda,” diye cevap verdi Ishraq, Luca sessizce, bir atkıya, bir duvara bakıyordu. “Öyle midir?” dedi Isolde. “Her zaman burada gösterilen renkler midir? Mozaikteki gibi? Şekline bakma, renklere bak!”

“Evet!” diye heyecanlandı Luca. “Yüzlerce yıl önce bunu fark etmiş olmaları ne acayip! Renkleri kaydetmiş olmaları ne kadar şahane.” Durup düşüncelere daldı. “Eee, yani her gökkuşağı aynı mı? Yüzlerce yıldır hep aynı mıydı? Ayrıca kırık bir cam parçası burada bir gökkuşağı oluşturabiliyorsa, gökyüzünde bunu oluşturan nedir? Ne oluyor da sema birdenbire rengârenk ışılıyor?”

Kimse cevap vermedi, hiçbirinin bir yanıtı yoktu. Ancak Luca böyle bir soru sorabilirdi zaten. Sapkınlığa varan sorular

sorduğu için kaldığı rahip manastırından atılmıştı ve şimdi bile, her ne kadar dünyanın tüm sorularını araştırmak üzere Karanlık Düzen tarafından işe alındıysa da kilisenin sıkı çerçevesi içinde kalmak zorundaydı.

“Ne fark eder ki?” diye sordu Isolde, iki arkadaşının coşku-lu ifadelerine bakarak. “Böyle bir şeyin ne önemi var?”

Luca gerçek dünyaya dönercesine omuz silkti. “Ah, sırf meraktan herhâlde,” dedi. “Tıpkı Piccolo’daki büyük dalganın nedenini bilmediğimiz gibi, şimşeğe neyin sebep olduğunu, gökkuşağının nedenini de bilmiyoruz. Bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Ayrıca cevabı bilmediğimiz sürece, insanlar doğanın bu tuhaf numaralarının, cadılar, iblisler ya da ruh-lar tarafından meydana getirildiğini sanıyor. Korkudan kom-şularını suçlamaya kalkıyorlar, sonra da çözmek benim işim oluyor. Ama onlara basit bir açıklama yapamam çünkü basit açıklaması bende yok. Fakat burada, bu mozaikleri yapanlar, gökkuşağının renklerini bildikleri için, belki nasıl oluştuğunu da biliyorlardı.”

“Tamam da, niçin ilgileniyorsun?” diye ısrar etti Isolde. “Dün gece güneş batarken gökyüzünün ne renk olduğu ne fark eder?”

“Çok,” dedi Ishraq beklenmedik bir şekilde. “Çok fark eder. Çünkü dünya gizemlerle dolu ve eğer biz sorar, inceler, keşfetmeye devam edersek, herhangi bir şeyi anlayabiliriz.”

“Anlayacak bir şey yok, çünkü hepsi çoktan açıklandı,” diye buyurdu Peder Peter, kilisenin tüm yetkisiyle konuşarak. “Tanrı, tufandan sonra insanlara söz verdiği üzere gökyüzünde bir gökkuşağı çizdi. Sonra şöyle buyurdu: *Bulutlara kurdelemi*

koyacağım ve benimle dünya arasında bir geçişin sembolü olacak. Gökyüzünü bulutlarla kapladığım zaman, kurdelem de bulutların arasında görülecek.” Ağırbaşlı bir ciddiyetle genç kadınlara baktı. “Tek bilmeniz gereken budur.”

Sert bakışını Luca’ya çevirdi. “Sen Kutsal Düzen’in bir soruşturma görevlisisin,” diye hatırlattı genç adama. “Araştırıp sorgulamak senin görevin ve amacın. Fakat dikkat et, misyonun dışında konuları sorma. Lordumuzdan ve Kutsal Baba’dan, dünyanın sonu geldi mi diye araştırmak için emir aldın. Her şeyi sorgulaman emredilmedi. Bazı sorular sapkınlıktır. Bazı şeyler irdelenmez.”

Luca yaşlı adamın azarlamasını sindirirken bir sessizlik oldu.

“Düşünmeden edemiyorum,” diye sessizce yanıt verdi Luca. “Belki de Tanrı bana merakı verdi.”

“Kimse düşünmeni durdurmak istemiyor,” dedi Peder Peter, mozolenin alçak kapısını açarken. “Ama Milord seni işe aldığı zaman sadece kilisenin sınırları içinde kafa yoracağını kesinlikle belirtti. Bazı şeyler bilinmiyor. Tıpkı kurt adama dönüşen bir adam ya da feci bir selin sebepleri gibi. Bu konularda soruşturma yürütmen doğru. Fakat Tanrı bize, Kutsal Sözü içinde gökkuşağının anlamını açıkladı, bu konuda senin fikrine ihtiyacımız yok.”

Luca başını öne eğdi ama Ishraq’a yandan bir bakış atmadan duramadı.

“Eh, kilisenizin ihtiyacı olsun ya da olmasın, ben düşünmeye devam edebilirim,” diye ilan etti Ishraq. “Arap âlimler de düşünmeye devam edecekler. Eski insanlar da belli ki düşünmüş ve Arap âlimler bunları kitaplarda tercüme edecek.”

“Ama biz kilisenin itaatkâr evlatlarıyız,” diye buyurdu Peder Peter. “Aslında senin, genç bir kadın ve bir kâfir olarak ne düşündüğünün hiçbir önemi yok.”

Arkasını döndü ve dışarı doğru yol gösterdi, diğerleri uysalca takip etti, Isolde kapıda biraz oyalandı. “Çok güzel,” dedi. “Sanki daha yeni boyanmış freskler gibi, renkleri capcanlı.”

Luca çıkmadan önce kısa bir boşluk oldu ve Isolde, gencin pantolonunun cebine bir şey koyduğunu gördü.

“Ne koydun oraya?” diye fısıldadı Isolde, Peder Peter hana doğru yürümeye devam ederken.

“Kırık cam parçasını,” dedi Luca. “Acaba biz de herhangi bir yerde bununla gökkuşağı yapabilir miyiz diye merak ettim.”

Isolde ağırbaşlı bir edayla gence baktı. “Ama gökkuşağı yaratmak Tanrı’nın işi değil mi? Peder Peter’in az önce dediği gibi?”

“Bizim işimiz,” diye düzeltti Ishraq. “Çünkü bu dünyaya anlamaya geldik. Tıpkı Luca gibi, ben de gökkuşağı yapabilir miyiz diye görmek isterim. Eğer onun yapmasına izin yoksa, o zaman ben denerim. Çünkü benim Tanrım, sizinki gibi, sorular sormama karşı çıkmıyor.”

Freize handa onları bekliyordu. Bir araya gelince atlarına binip alüvyonla dolmuş kanalın yanından Classe Limanı’na, oradan da Ravenna’nın dışına çıkan yola doğru ilerlediler. Taş liman duvarının dibinde bir gemi onları bekliyordu. Yanma da başka ticaret gemileri ve meşhur Venedik gemileri bağlanmıştı.

“Peki binecek cesaretin var mı?” diye takıldı Ishraq, feci bir fırtına tarafından sürüklenip fırlatıldığından beri gemiye adımını atmamış Freize’e.

“Eğer atım Rufino yapabiliyorsa, o zaman ben de yapabilirim,” diye cevapladı Freize. “Nadide bulunan, yiğit ve bilgili bir attır kendisi.”

Ishraq bilgiliden çok mankafaya benzeyen benekli ata şüpheli şüpheli baktı. “Öyle mi?”

“Sıradan dış görünüşün ötesine bakmalısın,” diye tavsiye etti Freize. “Ata bakıyorsun ve karşında kocaman, beceriksiz bir külçe görüyorsun, oysa ben onun narin hisleri ve cesareti olduğunu biliyorum.”

“Narin hisleri mi?” Ishraq gülümsüyordu. “Gerçekten var mı?”

“Tıpkı bana bakıp yakışıklı, ayakları yere basan, özü sözü bir sıradan bir erkek görmem gibi. Ama derinliklerim ve şair-ticci yeteneklerim de vardır.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi Freize. “Bu yeteneklerden biri de atları gemiye bindirmektir. İstersen rıhtıma oturup hayranlıkla seyredebilirsin.”

“Teşekkürler,” dedi Ishraq ve limanın duvarının dibindeki taş basamaklardan birine kuruldu, Freize da beş atı ve küçük eşiği tekneden rıhtıma uzanan tahta parçasının üstünde gemiye bindirdi.

Atlar gergindi, kasılıp inatlaştılar ama Freize yatıştırıcı ve sakindi. Ishraq alkışlayarak gencin şen şakrak kendini beğenmişliğini körüklemeyecekti. Ancak dik omuzlu gençle büyük atların bakışmalarında, dokunuşlarında ve küçük seslerde çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dokunaklı bir şey sezdi, âdeta birbirleriyle konuşuyorlardı. En sonunda hayvanlar sakinleşti ve Freize'in peşinden tahtadan yürüyüp gemiye bindiler.

O gün gemiye binen başka yolcu yoktu. Böylece, atlar güvenli bir şekilde yerleştirildikten sonra, dört yolcu kahvaltılık birkaç somun ekmek ve biraz bira alıp Freize'i takip ederek gemiye bindi, kaptan da halatı çekip yelkenleri açtı.

Buz gibi soğuk bir rüzgâra karşı giderek, bir gün ve bir gece boyunca yelken açtılar. Kızlar arada güvertenin altındaki küçük kabinde biraz uyudu ama sabahın erken saatlerinde dışarı çıkıp adamların dikildiği güvertenin ön kısmına geldiler. Soğuğa karşı sarınıp gökyüzünün aydınlanmasını beklediler. Onlara doğru yaklaşan, küçük bir gemi Ishraq'ın dikkatini çekti, dalgaların arasında, onlara çarpacakmış gibi her an daha da hızlanarak, siyah bir gölge gibi ilerliyordu.

"Hey! Gemici!" diye seslendi Ishraq omzunun üstünden, geminin kış tarafında elle çalışan çarkta olan kaptana. "Şu gemiyi gördün mü? Üstümüze üstümüze geliyor!"

"Yelkeni indir!" diye bağırdı adam, oğluna. Çocuk öne koşturup ipleri gevşetti ve ana yelkeni saldı.

"Dur, yardım edeyim," dedi Freize ve yelkeni aşağı çekmeye gitti. "Bize doğru son hızla gelerek ne yapmaya çalışıyor?"

İki kız, Peder Peter ve Luca, hızlanarak yaklaşan geminin, davul sesleriyle eş zamanlı küreklere asılan kürekçileriyle git-tikçe daha yakına gelmesini izledi.

"Bir gemi, daha küçük olan yelkenliye yol vermeliydi," diye huzursuzca konuştu Peder Peter. "Bunlar ne yapıyor? Sanki bizi ezmek istiyorlar!"

“Bu bir saldırı!” dedi Luca. “Kaza olamaz! Kim bunlar?”

Yarı karanlıkta gözlerini kısan Peder Peter bağırdı. “Göremiyorum. Hiç ışık vermiyorlar. Kimin teknesi bu?”

“Freize!” diye seslendi Luca, güverteye döndü ve tek silahları olan kancayı eline aldı. “Yolcuları koru!”

“Yelkeni tekrar kaldırın!” diye bağırdı Peder Peter.

“Yelken hızıyla onları geçemeyiz,” diye uyardı Ishraq.

İyi eğitilmiş bir kürekçi kadrosu olan bir gemi, lambur lambur ilerleyen bir başka deniz aracından çok daha hızlı hareket ederdi. Ishraq etrafına bakınıp bir silah aradı. Fakat güvertede sadece atların kabinlerine ve aşağıda küçük bir kamaraya yer olan, küçük bir tekneydi bu.

Freize yanlarına geldi, sopası elindeydi. Botunun içinden bir bıçak çıkardı ve kendini savunması için Ishraq’a verdi. Yüzü çok ciddiye.

“Acaba Osmanlı lordu bizi almaya geri mi döndü?” diye sordu Luca’ya.

“Osmanlı korsanı değil bu,” dedi Luca, gemi süratle yaklaşırken dalgaları döven kürekleri inceleyerek. “Çok küçük bir tekne.”

“O hâlde birisi bizimle konuşmaya can atıyor,” dedi Freize. “Ayrıca, sanki bu zevkten kaçamayız gibi.”

Tekneleri yavaşça suda durup olduğu yerde yüzerken, diğer tekne de yön değiştirip onlara doğru ilerledi. Kürekçilerden ikisi ayağa kalktı ve anında kancalarını güverteye atıp geminin parmaklığını yakaladılar. Isolde kancaları çıkarıp suya atma dürtüsüne karşı direndi. Gizemli gemideki kürekçiler halatlarla asılarak onlara yaklaştı.

Isolde ve Luca tüm cesaretini toplayıp gemideki kürekçilere ve kıçtaki adama baktılar. Adamlar küreklerle zincirlenmişti.

“Kimsiniz ve bizden ne istiyorsunuz?” diye sordu Luca.

Teknenin arka tarafında duran komutan, hançerini çekmişti. Kıvrımlı bıçağın üstüne soğuk bir ışık vurup parladı. Adam işini yapan biri edasıyla kafasını kaldırıp baktı. “Lucretili Lordu’nun emriyle bu kadını muhafazam altına almaya geldim,” diyerek Isolde’yi gösterdi. “Kendisi büyük lordun kaçak kardeşi ve ağabeyi eve dönmesini emrediyor.”

“Ağabeyin!” diye heyecanla konuştu Ishraq.

“Ben o değilim,” dedi Isolde hemen, ağır bir Güneyli kadın aksanıyla. “Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Adam gözlerini kıstı. “İzinizi sürdürdük leydim,” dedi. “Lordumun sizi güvenerek teslim ettiği manastırdan bu Tanrı görevlisi adamlarla tanıştığınız yere, balıkçı köyüne, buraya kadar. Cadılıkla suçlanıyordunuz...”

“Temize çıktı!” diye lafını kesti Luca. “Ben kilise tarafından gönderilen bir soruşturmacıyım. Papa’dan emir alıyorum ve bu dünyada yaşanan garip olayların sebeplerini araştırıyor, dünyanın sonunun geldiğine dair işaretleri arıyorum. Kızı inceledim ve raporumu Düzen’imin lorduna yolladım. Hanımefendiyi her türlü yanlış suçtan akladım. Toprak yasaları ya da kilise tarafından aranmıyor.”

Adam omuz silkti. “Ne kadar masum olursa olsun, hâlâ Lucretili Lordu’nun kız kardeşi,” dedi dümdüz bir sesle. “Hâlâ onun malı. Eğer Lord’umuz onu şimdi geri istiyorsa, kimse hakkını reddedemez.”

“Ne için istiyormuş?” diye sordu Ishraq, geminin parmaklığında ikisinin yanındaki yerini alarak. “Çünkü babası, öldüğü zaman onu evden atmak için sabırsızlanıyordu. Sevgili kız kardeşinin yakılarak öldürülmesine sebep olacak bir suçlamada bulunabildi. Şimdi niye geri istiyor kardeşini?”

“Seni de,” diye kestirip attı adam. “Köle Ishraq. Seni de geri götürmek için emir aldım.” Luca’ya döndü. “Onu bana vermelisin. Çünkü kız, kaçak bir köle ve Lord da onun efendisi. Leydinin de bana verilmesi lazım çünkü Lucretili Lordu’nun kız kardeşi ve tıpkı koltuğu ya da atı gibi, hanedanın malı olarak ona ait.”

“Ben özgür bir kadınıym,” dedi Ishraq tükürür gibi. “Isolde de öyle.”

Adam, kızın sözleri bir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti. “Sen sapkınsın, o da Lord’un kız kardeşi. Babasının yönetimindeydi. Sonra babasının vefatıyla birlikte, ağabeyinin himayesine girdi. Lord, tarladaki inekler gibi onu da miras aldı. Tıpkı buzağılar gibi, kız da onun malı.”

Dikkatini Peder Peter’a çevirdi. “Eğer kızın benimle gelmesine engel olursanız, o zaman Lucretili Lordu’nun malım, kölesini ve kardeşini çalmış sayılırsınız. Sizi hırsızlıkla suçlarım. Kızı yanınızda tutarsanız, adam kaçırmaktan suçlanırsınız.”

Freize iç çekti. “Zor,” diye yorum yaptı sessizliğe doğru. “Çünkü yasal olarak, biliyorsunuz ki adam haklı. Bir kadın, babasına ya da erkek kardeşine veya kocasına aittir.”

“Ben artık ağabeyime ait değilim,” dedi Isolde. Elini Luca’nın koluna soktu ve dirseğini tuttu. “Biz evliyiz. Bu adam benim koruyucum. Ben onunum.”

Adam kızın kararlı suratına ve Luca'nın sıkıldığı çenesine baktı. "Gerçekten mi? Öyle mi soruşturmacı?"

"Evet," dedi Luca kısaca.

"Ama sen hani kilisenin adamıydın? Dünyanın sonunu soruşturup Düzen'e rapor etmekle görevli değil miydin?"

"Kiliseye yeminimi bozup bu kadını karım olarak aldım."

Peder Peter boğulur gibi bir ses çıkardı ama bir şey demedi.

"Evlendin ve yattın?"

"Evet," dedi Luca, Isolde'nin elini sıkarak.

Bir saniye geçti, adam başını iki yana salladı. İnanamayarak gülümsedi, kafasını kaldırıp ikisine baktı. "Onunla aynı yatağa girdin, öyle mi? Şehvetle ona sahip oldun, altına aldın, zevkten bağırttın mı? Dillerinizi değdirerek öpüştünüz ve göğüslerini okşadın, öyle mi? Belini avucuna aldın ve o da memnuniyetle seni içine mi aldı?"

Isolde'nin suratı utançtan kıpkırmızıydı. Ishraq öfke içinde görünüyordu.

"Evet," dedi Luca, gözünü bile kırpmadan. "Hepsini yaptık."

"Öp onu."

"Yapamazsın..." diye başladı Isolde ama Luca kıza döndü, yüzünü kaldırmak için parmağını çenesinin altına koydu ve onu yavaşça ama tutkuyla öptü. Sanki ağzını, Isolde'nin dudaklarından koparmak istemiyordu. Isolde tüm utançına rağmen kendine hâkim olamadı. Başını arkaya yatık hâldeyken, kolları Luca'nın omzuna çıktı. Sarmaş dolaştılar. Kızın eli Luca'nın ensesindeydi, parmakları saçlarının içine uzanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Luca başını kaldırdı. “İşte,” dedi, nefes nefese kalmış hâlde, nihayet kızı bırakınca. “Görüyorsun ya. Karımı öpmekte tereddüt etmem. Karı kocayız, o artık benim taşınır malım. Ağabeyi kızın üstündeki bütün haklarını kaybetti. Kız bana ait.”

Freize ciddileşerek kafa salladı. “Bir eş, kocasıyla birlikte gitmeli. Onun hakları önce gelir.”

Peder Peter, Luca’nın dudaklarından dökülen yalanlar karşısında dehşete kapılmıştı ama tek kelime bile etmedi.

Lucretili’li adam Peder Peter’a döndü. “Buna inanmam mı gerekiyor? Peki ya sen peder? Sen de bana diğeriyle evli olduğunu mu söyleyeceksin yoksa? Kanıtlamak için kızı öpecek misin?”

“Hayır,” dedi Peder Peter kısaca. “Ben yeminimin içinde yaşayacağım.”

“Ama bu ikisi sahiden karı koca mı? Tanrı’nın önünde?”

Peder Peter ağzını açtı. Hafif bir sarsıntı tekneyi salladı ve dik durmak için parmaklıktan destek aldı.

“Tanrı’nın önünde şahitlerisin,” diye hatırlattı adam. “Senden Tanrı adına, bana doğruyu söylemeni rica ediyorum.”

Peder Peter yutkundu.

“Papazlık yeminin üstüne,” diye hatırlattı adam. “Tanrı’nın gözü önünde gerçeği konuş.”

Peder Peter, kolu hâlâ Luca’nın beline sarılmış duran Isolde’ye döndü. “Üzgünüm,” dedi, çok kısık bir sesle. “Çok üzgünüm. Ama Tanrı’nın adını anarak yalan söyleyemem. Bunu yapamam.”

Isolde kafa salladı. “Anlıyorum,” dedi sessizce ve Luca’dan uzaklaştı, Luca da kızı bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bir şey söylemesine gerek yok,” diye konuştu Ishraq. “Ben şahitlik ederim.”

Adam omuz silkti. “Senin sözün bir şey ifade etmez. Hem kâfırsın hem köle, hem de kadın. Senin sözlerin sabahın kuş cıvıltılarından farksız. Tamamen anlamsız. Şimdi,” diyerek dikkatini tekrar Luca’ya çevirdi. “İki kadını da bizim teknemize yolla. Yoksa adamlarıma, geminize binmelerini ve kadınları zorla alıp getirmeyi emrederim.”

Luca aşağı doğru baktı. Geminin içinde yaklaşık bir düzine silahlı adam vardı. Freize’e bir bakış attı. Freize sadık bir şekilde sopasını kaldırdı. Dövüşebilirlerdi elbette ama şansları düşüktü. Kaybedecekleri kesindi.

Komutan kaptana döndü, adam geminin kış kısmında ciddiyetle dinliyordu. “Teknenizde çalıntı mal taşıyorsunuz. Bu kadınlar Lucretili Lordu’na aittir. Mecbur kalırsam geminize çıkar, onları alırım. Ya da kızları ellerinizle bana verirsiniz ve hiç sıkıntı yaşanmaz.”

“Ben onları yolcu olduklarına inanarak aldım,” diye seslendi kaptan. “Eğer size aitse, sizinle gidebilirler. Ben onlardan sorumlu değilim.”

“Kavga etmenin bir anlamı yok,” dedi Isolde, kısık sesle Luca’ya. “Durum çaresiz. Kurtarmaya çalışma. Teslim olacağım.”

Luca’nın itiraz etmesine meydan vermeden, aşağıdaki teknedeki adama seslendi. “Bizi güvenli bir şekilde ağabeyime götüreceğine söz veriyor musun?”

Adam başıyla onayladı. “Hiçbir şekilde sana zarar vermem emredildi.”

Isolde kararını verdi. “Eşyalarımızı al,” dedi omzunun üstünden ve Ishraq çabucak kamaraya inip iki çuvalı aldı, Freize’in bıçağını ortadan kaldırdı, belindeki kemerin arasına soktu.

“Peki bana ne olacak?” diye sordu Isolde. Geminin pruvasına geçerken Ishraq’a da takip etmesini işaret etti. Komutan, Luca ve Freize’e tekneyi yanlarına yanaştırmalarını söyledi. Böylece kızlar parmaklığın üstünden aşağı inip bekleyen gemiye geçebileceklerdi.

“Ağabeyin, yardım almak için Eflak Kontu’na ulaşmaya çalıştığını düşünüyor. Ona karşı bir ordu toplayıp evini almaya geleceğini sanıyor. O yüzden de seni Fransız bir kontla evlendirecek. Adam seni götürüp kendi kalesinde tutacak.”

“Peki ya ben?” diye sordu Ishraq. Luca, Freize ve Peter demir tutacaklara asılıp halatları çekip gemiyi diğer teknenin pruvasına yanaştırdı.

“Seni Venedik’te köle olarak Osmanlılara satmak zorundayım,” dedi adam. “Kusura bakma. Emirler böyle.”

Annesi ve babası, o daha küçük bir çocukken bir Osmanlı köle gemisi tarafından kaçırılan Luca bembeyaz oldu ve ayakta durabilmek için parmaklıktan destek aldı. “Buna göz yumamayı,” dedi Freize’e. “İzin veremem. Bunun olmasına müsaade edemeyiz.”

Fakat Freize, Isolde’yi izliyordu, kız birden Ishraq’ın onunla olmayacağı haberini duyunca durmuştu. “Hayır. O benimle gelecek,” dedi. “Biz asla ayrılmayız.”

Adam olumsuz anlamda kafa salladı. “Emirler açık ve net. Kız Osmanlılara satılacak.”

“Hazır ol,” diye fısıldadı Freize, Luca’ya. “Buna razı geleceğini sanmam.”

Isolde geminin ön kısmına ulaşmıştı. Ayaklarının dibinde, acil durumlar için (mesela bir yelken fırtınada düşerse ya da balık ağlarının kesilmesi gerekirse diye) bir balta duruyordu. Baltaya hiç bakmadan, sımsıkı düğümlenmiş demir halatına adımını attı, böylece parmaklığın ucundan onu almaya gelen adamlara bakabildi. “Param var,” diye yalvardı. “Ağabeyim size ne ödediyse, aynısını veririm, geri dönüp bizi bulamadığınızı söyleyin. Eğer başımızdan giderseniz, adamlarınıza da ücretini veririm.”

Adam ellerini iki yana açtı. “Leydim, ağabeyinizin sadık uşağıyım. Sizi eve, ona geri götüreceğime, kızı da köle olarak satacağıma söz verdim. Aşağı inin, yoksa gelip ikinizi de alırım ve arkadaşlarınızın canı yanar.”

Isolde dudağını ısırıldı. “Lütfen. Beni alın, arkadaşım kalsın. Ağabeyim lorda onu bulamadığınızı söyleyebilirsiniz.”

Adam konuşmadan, sadece hayır anlamında kafa salladı. “Gelin,” dedi inatla. “İkiniz de. Hemen.”

“Kavga dövüş istemiyorum,” dedi Isolde çaresizce. “Benim yüzümden kimseye zarar gelmesin.”

“O zaman hemen aşağı inin,” dedi adam dümdüz bir sesle. “Çünkü öyle ya da böyle sizi alacağız. Ölü ya da diri, sizi götürmem emredildi.”

Freize, kızın azimle omuzlarını dikleştirdiğini gördü ama Isolde’nin tek söylediği, “Pekâlâ. Önce eşyalarımı atacağım,” oldu.

Komutan başıyla onayladı ve demir halatı tutup gemiyi yavaşça sallanan teknelerine yaklaştırdı. Isolde parmaklıktan

aşağı eğildi, ağır çuvalı tutuyordu. “Daha yakına gelin,” dedi. “Eşyalarımı denize düşürmek istemiyorum.”

Adam, bütün kadınlarda bulunan, bu eşyaya düşkün tabiata güldü. Isolde adama göre, kaçırılmanın ortasında bile hâlâ kıyafetlerini düşünebilecek kadar kuş beyinliydi. Komutan tekneyi daha da yakına çekti. Geminin pruvasının altına ulaştığı anda, Isolde çuvalı adamın üstüne attı. Adam çuvalı kucağında yakaladı, ağırlığından bir iki adım sendeleyerek geriledi ve aynı anda Isolde baltayı tuttuğu gibi demir halata vurdu ve üç dört hızlı, çılgınca darbenin ardından, geminin ağır çapasını tutan halatı kopardı.

Dökme demir aşağı doğru indi, son derece ağırdı ve geminin ince tahtadan güvertesine çarptı. Dümdüz geminin dibine indi ve kocaman bir delik açtı. Teknenin kenarlarını da kırdığından, sular hem aşağıdan hem yanlardan içeri dolmaya başladı.

Ishraq hemen yanına zıplayarak bıçağını adamın suratına fırlattı. Bıçak adamın ağzına girdi ve kan fışkırdı. Luca, Freize ve Peder Peter, demirlere asıldıkları gibi kürekçilerin kafalarına atıldılar, bu arada sular gemiye doluyor ve dalgalar adamların her yanlarını sarıyordu

“Yelkeni kaldırın!” diye bağırdı Luca ama zaten kaptan ve oğlu çoktan ipleri çekiyordu. Yelken şişiyor, dalgalanıyor, hafif rüzgârla doluyordu ve gemi, batan diğer gemiden uzaklaşmaya başlamıştı. Kürekçilerin bazıları suya düşmüştü bile, çırpınıyor, yardım istiyorlardı.

“Geri dönün!” diye bağırdı Isolde. “Adamları boğulmaya terk edemeyiz.”

“Ederiz,” dedi Ishraq haşince. “Bizi öldüreceklerdi.”

Teknenin önünde tahta parçaları vardı. Isolde koşup onları suya atmaya başladı. Freize da ona yardım etti, tahtaları parmaklığa kaldırıp can simidi niyetine denize ittirdi. “Biri onları kurtarır,” diye içini rahatlattı Isolde’nin. “Bu taraflarda her an gidip gelen gemiler vardır, birazdan güneş doğacak.”

Isolde’nin gözleri yaşlarla dolmuştu, ızdırap içindeydi. “O adam! Bıçak yüzüne girdi!”

“Beni köle diye satacaktı!” diye bağırdı Ishraq öfkeyle. “Seni ağabeyine geri götürüyordu! Ne olmasını isterdin?”

“Onları öldürebilirdin!”

“Umurumda değil! Umurumda olmayacak da! Onlar için endişelenmen çok aptalca.”

Isolde tir tir titreyerek Peder Peter’a döndü. “Koşullar ne olursa olsun, bir insanı öldürmek günahdır, değil mi?”

“Öyledir,” dedi adam. “Ama Ishraq kendini savunuyordu...”

“Umurumda değil!” diye tekrar etti Ishraq. “Bence adamı düşünmen bile budalaca. Senin düşmanındı. Seni ağabeyine götürecekti. Beni köle olarak başkasına satacaktı. İkimizi de öldürtecekti. Herhâlde kendimi savunurum. Ama eğer onu öldürmek isteseydim, bıçağı gözüne sokardım ve şu anda ölmüş olurdu.”

Isolde arkasına baktı. Kürekçilerden bazıları, teknelerinin yıkıntısının üstüne tırmanmıştı. Komutanları, suratı hâlâ kıpkırmızı hâlde, Freize ile ikisinin fırlattığı tahta parçalarından birine tutunuyordu.

“Asıl önemli olan, kendini ve Ishraq’ı kurtarman,” dedi Luca ona. “Ağabeyine dönüp rapor ederler, o yüzden bir süre

güvendesiniz. Ishraq harikaydı, sen de öyle. Cesur olmaktan dolayı pişmanlık duyma Isolde. Hepimizi kurtardın.”

Isolde titreyerek kakhaha attı. “Nasıl aklıma geldi, bilmiyorum!”

Ishraq arkadaşına sımsıkı sarıldı. “Çok zekiceydi,” dedi sıcacık. “Ne yaptığını anlayamadım. Mükemmeldi.”

“Birden aklıma geliverdi. Seni de alacaklarını söyledikleri zaman...”

“Sadece seni alsalar karşı koymadan giderdin ama, değil mi?”

Isolde başıyla onayladı. “Ama seni götürmelerine razı olamazdım. Köle olarak satmalarına...”

“Doğru olanı yaptın,” diye araya girdi Luca. Peder Peter’a bir bakış atınca, yaşlı adam da başıyla onayladı.

“Haklı bir davaydı,” dedi Peder düşünceli düşünceli.

“Senin o bıçak atışın!” Luca, Ishraq’a döndü. “Öyle fırlatmayı nerede öğrendin?”

“Annem kendimi korumayı öğrenmem konusunda çok kararlıydı,” diye gülümsedi Ishraq. “Bana bıçak atmayı öğretti ve Isolde’nin babası Lucretili Lordu, savaş sanatlarını öğrenmem için beni İspanya’ya gönderdi. Okçuluk da öğrendim. Başka teknikler de vardı.”

“Kurtulduğumuz için şükretmeliyiz,” dedi Peder Peter. Belindeki bir ipe bağlı haçı kaldırmıştı. “İkiniz çok iyi iş çıkardınız. Eliniz çabuktu ve çok cesurdunuz.” Isolde’ye döndü. “Senin adına yalan söyleyemediğim için üzgünüm.”

Isolde kafa salladı. “Tabii ki anlıyorum.”

“Senin de günah çıkarman gerek Peder Luca,” dedi Peter nazikçe, genç adama. “Venedik’e ulaşır ulaşmaz. Kiliseye an-

dını inkâr ettin, bir dizi yalan uydurdun ve...” Biraz durdu. “Kızı öptün.”

“Yalanı ikna edici kılmak içindi,” diye Luca’yı savundu Isolde.

“Son derece ikna ediciydi,” dedi Freize hayran hayran, Ishraq’a göz kırparak. “Neredeyse kızı gerçekten öpmek istiyor sanacaktık. Hatta ben, öpmekten zevk aldı zannedecektim az kalsın. Kız da ona karşılık veriyor sandım. Beni çok iyi kandırdınız.”

“Eh, güvende olduğumuz için şükretmeliyim,” dedi Peder ve gruptan biraz ayrılıp diz çöktü. Freize, kaptanla konuşmak için geminin çarkına doğru gitti. Ishraq başka tarafa döndü.

“Sırf yalanı ikna edici kılmak için değildi,” diye itiraf etti Luca, çok sessizce Isolde’ye. “Hissettiklerim...” Sustu. Kızın vücuduna yaklaştığında, dudakları onunkilere değdiğinde neler hissettiğini tarif edecek kelime yoktu.

Isolde hiçbir şey demedi, sadece Luca’ya baktı.

Luca, kızın pelerinini bağlayıp boynunda tutan kurdeleye hayran oldu. Kızın nabzunun hızlı hızlı attığı boynundan belli oluyordu.

“Bir daha asla olamaz,” dedi Luca. “Çaylaklığımı tamamlayacağım, papazlık yeminimi edeceğim. Sen de bir leydi olarak büyük bir zenginliğe ve unvana sahip olacaksın. Ordunu toplayıp kaleni ve topraklarını geri kazanabilirsen, büyük bir lordla, hatta belki bir prensle evlenirsin.”

Isolde gözlerini Luca’nın yüzünden ayırmadan kafa salladı.

“Bir an için, keşke gerçek olsaydı diye diledim. Keşke evli olsaydık,” diye itiraf etti Luca, utangaçça gülümseyerek.

“Evlenmiş ve yatmış, tıpkı adamın söylediği gibi. Ama biliyorum ki imkânsız.”

“İmkânsız,” diye doğruladı Isolde. “Son derece imkânsız.”

Birkaç saat sonra gökyüzü aydınlandı ve beş yolcu, teknenin arka tarafında oturdukları yerden kalkıp doğan güneşin tan yeri ışığıyla incecik bulutları pembe ve altın rengine dönuştürdüğü doğuya doğru bakmak için pruvaya geçti. Teknenin arka tarafından kaptanları, Venedik Lagünü'ne girdiklerini duyurdu, öylesi bir gecenin ardından Tanrı'ya çok şükür, sonunda güvendeydiler ve dalgalar durulurken anında geminin hareketlerinin de sessizleştğini hissettiler. Karanın biraz içine doğru giren deniz, etrafındaki adacıklar tarafından korunan ve nazıkçe kıpırdayan bir göl kadar sakindi, bazı bölümleri o kadar alçaktı ki suyun yüzeyinin tam altına gerilmiş balıkçı ağlarını seçebiliyorlardı. Ancak adaların etrafını derin kanal-

lar çevreliyordu. Arada bir lagün yatağına çakılmış bir direk oluyordu.

Ishraq ve Isolde el ele tutuştu, küçük gemileri de onlarca adacığın arasında yolunu buluyordu. Adaların bazıları tek ev ve bahçe büyüklüğündeydi ancak, iskelesinde uzun kayık ya da ufak bir yelkenli tekne bağlı duruyordu. Daha küçük adaların bazıları, ufak ormanlar ya da sadece kuşların ikamet ettiği düz bataklıklardı. Bazıları çatısı sazdan yapılmış tek bir evi olan ve adanın tüm alanını kaplayan yalnız çiftliklere benziyordu. Daha büyük adalarda insanlar koşuşturuyor, taş rıhtımlarında gemiler yük indirip bindiriyordu, alçak evlerin bacaları kara dumanla tütüyordu ve kulübelerin içinden kıvıllı mobilya parlaklığını görebiliyorlardı.

“Cam işi,” diye açıkladı teknecileri. “Şehrin içinde cam yapımları yasak çünkü yangın tehlikesi var. Venediklilerin yangından ödö patlar. Kaçacak bir yerleri yok.”

Şehre yakınlaştıkça adalar daha oturaklı, daha yerleşimli hâle geldi, çevreleri taş rıhtımlarla sıralanmıştı. Bazılarının denize inen taş basamakları vardı, daha büyüklerinin kaldırım sokakları, hatta arada birbirlerine bağlayan küçük köprüleri bulunuyordu. Her evin çevresinde bir bahçe yer alıyordu, hatta bazen bir meyve bahçesi. Bütün büyük evler yüksek duvarların arkasındaydı, o yüzden yolcular sadece yapraksız ağaçların tepelerini görebiliyor ya da kuş cıvıltılarını duyabiliyordu.

“Artık Büyük Kanal’dayız,” dedi kaptan. Tekneleri, geniş, yılankavi su yolunda yavaşça ilerliyordu. “Tıpkı ana yol gibidir, şehrin alışveriş caddesi. Dünyanın en büyük alışveriş caddesi.”

Daha büyük evler doğrudan kanala inşa edilmişti. Bazılarının kocaman kapıları dümdüz suya açılıyordu. Kimilerinin önünde, nehir güzel bir dostmuş gibi, teknenin doğruca evin içine süzülebilmesi için bir giriş kapısı vardı.

Isolde etrafı izlerken bu su kapılarından biri açıldı ve içinden bir gondol çıktı. Siyah bir balık gibi parlak ve kaygandı, canlı renklerde giyinmiş gondolcu arka tarafta durmuş, tek küreğini çekiyordu. Omzuna siyah bir pelerin atmış, başına işlemeli bir şapka takmış, yalnızca gülümseyen ağzını gösteren bir maskeyle tüm yüzü gizlenmiş bir beyefendi de ortada oturuyordu.

“Ah, bakın!” diye heyecanla bağırdı Isolde. “Ne hoş bir küçük tekne. Evin içinden nasıl çıktığını gördünüz mü?”

“Ona gondol deniyor,” diye açıkladı tekneci. “Tıpkı diğer insanların gezmek için at arabası olması gibi Venediklilerin de gondolları vardır. Bütün büyük evlerin suda bir kapısı vardır, böylece gondolları girip çıkabilir.”

Isolde bu güzel araçtan gözlerini alamıyordu ve oturan beyefendi baş selamı verdi, yanından geçerken de elini havaya kaldırdı.

“Karnaval,” dedi Peder Peter birden usulca. Centilmenin koyu renk pelerininin altından, rengârenk yeleğini ve yüzündeki parıltılı maskeyi görmüştü. “Şehre gelmek için daha kötü bir dönem seçemezdik.”

“Karnavalın nesi bu kadar kötü?” diye sordu Ishraq merakla, siyah gondol ve yakışıklı maskeli adamın arkasından bakarak.

“Paskalya Orucu öncesi yirmi gün süren bir sefahat ve günah dönemidir,” diye cevapladı Peder Peter. “*Carnevale*,

onların deyimiyle, en kötü davranışların yumuşatılmış adıdır. Günah soruşturması yapacaksak, yoldan geçen her insana parmağımızı doğrultsak yeter. Şehir, ahlaksızlığıyla ünlü. Mümkün olduğunca kapalı mekânlarda kalmalı, bitmek bilmez içki, sokak yürüyüşü ve danslardan uzak durmalıyız. Ve daha beterinden.”

“Ama ne kadar muazzam bir ev!” diye sevindi Isolde. “Tıpkı bir saray gibi! İçini gördünüz mü? Taş basamaklardan kendi küçük rıhtımına iniliyor. Ya binanın içindeki meşaleler.”

“Bakın!” Ishraq tam önünü işaret etti. Suyun dibinde bir sürü başka ev vardı, çoğu etrafı tamamen suyla kaplı minik adaların üstünde duruyordu ve birbirlerine incecik, ahşap, dönemeçli köprülerle bağlılardı. Yolcular, sol tarafta, suyun dibindeki evlerin arkasından kilise kulelerini görebiliyorlardı ve her iki üç evde bir, daracık, koyu renk bir kanal, şehrin göbeğine doğru kıvrılarak giriyordu. Daha küçük kanallar ondan dallanıp budaklanıyordu ve hepsi de gondollar ya da iş tekneleriyle doluydu. Her rıhtım insan kaynıyordu. İnsanların yarısı muhteşem kostümler giymişti. Kadınlar topukları inanılmaz yükseklikteki ayakkabılarla takır tukur yürüyorlardı.

“Ayaklarına ne takmışlar? Cambaz ayaklığına benziyor!” diye bağırdı Ishraq.

“Bunlara takunya deniyor,” dedi Peder Peter. “Sokakları su bastığında, hanımların elbiselerinin ve ayaklarının ıslanmasını önüyor.” Destek almadan ayakta duramayan ama olağanüstü görünen, uçuşan güzel uzun elbiseleriyle devlere benzeyen kadınları düşünceli düşünceli izledi. “Kutsal Kilise onaylıyor,” dedi.

Ishraq, “Sanki gülünç bir kendini beğenmişlik demenizi beklerdim,” diye fikrini belirtti.

“Dans etmeyi engelledikleri için ve kadınlar bunları giyin-
ce kendi başına yürüyemedikleri için, günahın önünü kes-
iyor,” diye cevapladı Peder Peter. “Büyük bir avantaj bu.”

“Herkesin dediği gibi aynı, şehir suyun üstüne kurulmuş,”
diye hayret etti Isolde. “Evler bir limanda birbirine bağlanmış
tekneler gibi yan yana duruyor.”

“Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Atlar nasıl dolaşı-
yor?” diye sordu Freize.

“Tekneci onları biraz şehrin dışına çıkarır. Bizi yerleştirdik-
ten sonra,” dedi Peder Peter. “İhtiyacımız olunca atları almak
için bir tekne tutacağız. Venedik’te at yoktur, herkes her yere
kayıkla gider.”

“Pazar malları?” diye sordu Freize.

“Kayıkla gelir, rıhtımda boşaltılır ve tekrar yüklenir.”

“Hanlar?”

“Kayıkla yola çıkan ya da yoldan gelen yolcular kalır. Ahır
için bahçeleri yoktur.”

“Kiliseye giden papazlar?”

“Tekneyle gidip gelirler. Her kilisenin kendine ait küçük
bir iskelesi vardır.”

“Ah, peki ya binalar için taşları nasıl taşıyorlar?” diye öğ-
renmek istedi Freize, sanki Peder Peter’in gezgin masalındaki
açığı sonunda yakalamış gibi.

“Taşları getiren büyük mavnaları vardır,” yanıtını ver-
di Peder Peter. “Her şey botla, kayıkla geliyor diyorum işte.
Hatta içme suyunu getiren kocaman mavnaları bile var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artık bu kadarı da Freize için çok fazlaydı. “Şimdi beni kandırdığını anladım,” dedi. “Şehirde eksik olmayan tek şey su! Venedikliler ayakları yosunlu doğuyordur herhâlde.”

“Garip ve kendine özgü insanlar,” diye anlattı Peder Peter. “Kendilerini kralsız yönetiyorlar, yolları, geniş caddeleri yok, Hristiyanlık dünyasının en zengin şehri, hem deniz kenarında hem denizin üstünde yaşıyorlar. Mütemadiyen genişliyorlar ve tek tanrıları ticaret. Yine de her kanala gelmiş geçmiş en güzel kiliseyi inşa etmiş, en ilham verici resimlerle süslemişler. Her bir kilise kutsal sanat definesi gibidir. Buna rağmen de Tanrı’dan ana karadan uzaklıkları gibi uzakmış gibi davranırlar ve sanki ona ulaşmanın tek yolu deniz yolculuğudur.”

Artık şehrin tam kalbine ulaşıyorlardı. Her iki yandaki geniş kanal, devam eden bir rıhtım oluşturabilmek için Istria Yarımadası’nın en güzel taşlarından yüksek duvarlarla örtülmüştü, arada bir de şehrin daha da merkezine kıvrılarak giren bir kanal tarafından kesiliyordu. Daha küçük kanalların çoğu küçük tahta köprülerle, bazıları beyaz taşan dik köprülerle geçilebiliyordu. Tekneleri soğuk rüzgârı kaybetmeye başladığı için kaptan yelkenleri indirdi ve kürek çekmeye koyuldu. Kaptan bir yana kürek tuttu, oğlu da diğer yana. Daimi gondol trafiği arasında, nehirde sağa sola saparak yollarını buldular. Gondolcular, gençleri teknelerinin arka ucunda sürekli bağırarak uyarıyorlardı. “Gondol! Gondol! Gondol!”

Kanalda aynı zamanda balıkçı teknesi kalabalığı, taban kısmı dümdüz, ağır mal taşıyan mavnalar, fakir insanları grup hâlinde yüklenmiş kayıklar ve bu trafiğin arasında zikzak çizerek ilerleyen kiralık gondollar vardı. Küçük bir kasabada,

bir şatoda büyüyen iki genç kadın için, burası olağanüstü derecede kalabalık ve gösterişliydi. Bir sağa bir sola bakıyor, gözlerine inanamıyorlardı. Bütün gondollar yolcu taşıyordu. Yolcular, yüzleri karnaval maskeleriyle örtülü, ağır pelerinler altındaydılar. Kadınlar boyalı tüyler takılmış maskelere sahipti, göz delikleri kedi gözü gibi kesilmişti. Saçlarını canlı renkli kapüşonlar ve başlıklar kapatıyor, taşlı yelpazeler de tebessüm eden dudaklarını örtüyordu. Daha da kafa karıştırıcı olan, incecik teknenin ortasındaki kutunun kapılarının azimli âşıkların üstüne kapandığı küçük gondollardı ve gondolcu da hiçbir şey olmuyormuşçasına ağır ağır kürek çekiyordu. Bazen birincinin arkasından ikinci bir gondol takip ediyor, aşk şarkıları çalıp âşık çifti eğlendiriyordu.

“Günah her yerde,” dedi Peder Peter, bakışlarını kaçırarak.

“Büyük Kanal üstünde sadece bir köprü var,” diye anlattı kaptanları. “Diğer her yere geçmek için tekne tutmanız lazım. Tekneci olmak için güzel bir şehir. İşte bu tek köprü Rialto.”

Yüksek, ahşap bir köprüydü, kanaldan metrelerce yüksekteydi. O kadar keskin kıvrılarak yükseliyordu ki uzun direkli gemiler bile altından geçebilirdi. Kanalın her iki yanından neredeyse bir kule gibi sivriliyordu. Üstü insan doluydu. Küçük tezgâhlar ve dükkânlar dip dibeydi. Merdivenleri çıkan ve inen yaya yoğunluğu çok fazlaydı. Durup alışveriş yapıyor, bir şeyler alıyor, yüksek parmaklıklara dayanıp altından geçen gemileri izliyor, fiyatlarda pazarlık ediyor, para bozduruyorlardı. Köprünün her yeri renk ve gürültü cümbüşüydü.

Köprünün hemen yanında yer alan San Giacomo Meydanı, tüccarların uzun binalarıyla sıralıydı. Bütün Hristiyan millet-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ler ve çoğu sapkın uluslar, hem kendi bayraklarıyla hem de camdan bakıldığında çalıştığı görülen adamların ulusal giysileriyle temsil ediliyordu. Hemen yanlarında Venedikli bankacı ailelerin devasa malikâneleri dikiliyordu. Binanın muazzam kapıları iş yapmaya açıktı, komik kostümlü insanlar girip çıkıyor, büyük bir ciddiyetle değiş tokuş yapıyor, mal alıyorlardı. Sanki ortalıkta dolaşan oyuncular gibi giyinmişlerdi, kafalarında koca koca tüylü şapkalar, suratlarında taşlı işlemeli maskeler vardı.

Meydanda bankacılar ve altın tüccarları, dört bir yana masa koymuş, her bir kemerin altında para ya da değerli metal değiş tokuşu ediyorlardı. Para el değiştirirken maskeler kenara konuyordu çünkü her bir müşteri bankacısının gözünün içine bakmak istiyordu. Aralarında Osmanlı tüccarları da vardı. Parlak türbanları ve gösterişli cüppeleri en az kostümler kadar şahaneydi. Venedik, Osmanlı İmparatorluğu'nun ticaretini avucuna almıştı ve Doğu'nun serveti Avrupa'ya, Venedik taccirlerinin masasından geçip akıyordu. Doğu'ya başka yol yoktu, Rusya'ya daha kolay bir güzergâh bulunmuyordu. Venedik dünya ticaretinin merkeziydi ve doğuyla batının, kuzeyle güneyin zenginlikleri her yönden buraya akıyordu.

"Rialto," diye hatırlattı Luca, Freize'e. "Kâfir Radu Bey'in, Hristiyan köleleri fidye karşılığı Osmanlı gemilerinden kurtardığını söylediği papaz Peder Pietro burada. İşte burası o köprü. Belki de Peder Pietro şimdi buradadır, belki annemle babamı geri alabilirim."

"Evimize yerleşir yerleşmez çıkarız," diye söz verdi Freize. "Ama unutma ki Osmanlı beyfendisi Radu Bey, senin

Düzen'ine emir veren lordun başlıca düşmanı ve açıkçası ben-
de de pek güven uyandırmadı.”

Luca kahkaha attı. “Biliyorum. Beni uyarmakta haklısın. Ama Freize, annemle babamı eve geri getireceğimi bilsem, şeytanın ta kendisinden tavsiye alırdım, biliyorsun. Onları bir kez daha görebilmek için! Sırf yaşadıklarını öğrenmek için.”

Freize elini arkadaşının omzuna koydu. “Biliyorum,” dedi. “Onlar da seni özlemişlerdir. Büyüdüğünü göremediler. Eğer onları bulabilir ve kölelikten kurtarabilirsek harika olur. Sadece söylüyorum, fazla umutlanma. Osmanlı köle tacirleri tarafından kaçırıldılar ve onları geri alabileceğimizi söyleyen de gene bir Osmanlı generaliydi. Sırf okumuş etmiş ve düzgün konuşuyor diye onu arkadaşımız sayamayız.”

“Ishraq da ondan hoşlandı ve o insan sarrafıdır,” diye karşı çıktı Luca.

Freize'in yüzünden bir gölge geçti. “Ishraq onu, senin Düzen'inin lordundan daha çok sevdi,” dedi Luca'ya. “Yabancı lord hakkındaki yorumuna şahsen güvenmezdim. Kızla sadece onun anlayabileceği Arapça konuştuğunda, onunla ne oyunlar çevirdiğini bilmiyoruz. Yeri gelmişken, adam hiçbir şey demedi derken, Ishraq bana karşı da ne dümen çeviriyordu, bilmiyorum.”

“İşte palazzo'nuz,” dedi tekneci. “Ca' de Longhi, San Marco Meydanı'nın hemen güneyinde, çok hoş.”

“Saray mı?” diye bağırdı Isolde. “Saray mı kiraladık?”

“Kanalın dibindeki bütün büyük evler bir saraydır, gerçi hepsine Casa adı verilir. Sadece yöneticimiz Doçe'nin evine saray deniyor,” diye açıkladı kaptan. “Her biri ayrı ayrı dünya üzerinde inşa edilmiş en güzel saraylardır.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İçlerinde prensler de yaşıyor mu?” diye sordu Ishraq. “Her birinde?”

“Prenslerden daha iyileri yaşıyor,” diye gülümsedi adam. “Prenslerden zengin, krallardan azametli. Burada Venedik tacirleri oturur ve bu şehirde ya da koca İtalya’da daha güçlüsünü bulamazsınız!”

Kaptan tekneyi evin yan tarafındaki küçük iskeleyle doğru çevirdi, çarka asıldı ve aracı hafif bir çarpmayla durdurdu. Büyük su kapısının her iki yanındaki ve evin dört bir yanındaki güzel fresklere baktı, sonra Luca’ya yeni bir hürmetle döndü. “Rica ederim majesteleri,” dedi. Böylesi bir yer kiralamaya gücü yettiğine göre, bir prens kadar büyük bir servetin başında olduğu kesin olan yakışıklı genç tüccar hakkındaki fikrini yeniledi.

Freize bu içten pazarlıklı bakışı kaçırmadı ve adamı dürtükledi. “Katlandığın zahmet ve tehlikeden dolayı, iki katı ödeme yapacağız,” dedi kısaca. “Sen de bizi durduran gemiyle ilgili hikâyeyi kendine saklayarak bunu telafi edeceksin.”

“Tabii ki efendim,” dedi adam, ağır bozuk para kesesini kabul ederken. Geniş basamaklara atladı, tekneyi demir dikmeye bağladı ve hanımların inmesi için elini uzatıp yardım etti.

Ishraq, Isolde, Luca ve Peder Peter, rol yaptıklarının son derece bilincinde, birbirlerine bakarak evlerinin önündeki geniş kaldırıma adımlarını attılar. Yayalar için kapı, binanın yan tarafındaydı, daha küçük kanala bakıyordu. Kapı açıktı ve kâhya reverans yaptı, ardından hepsini serin loş koridora aldı.

Her zamanki gibi, Peder Peter, Luca ve Isolde sağ salım geldikleri için şükretmek üzere kiliseye gitmek zorundaydı. Ishraq ve Freize, bir kâfir ve hizmetli olarak bu görevden muaftı.

“Rialto’ya git,” diye buyurdu Luca. “Peder Pietro’yu duymuşlar mı öğren. Daha sonra bizzat gelip onunla konuşacağım.”

Luca, Peder Peter ve başlığını yüzüne kadar çekmiş Isolde küçük kapıdan dışarı çıkıp dar kanalın yanındaki kaldırımlı yoldan yürüdüler, daracık geçitten San Marco Meydanı’na çıkmak için sağa saptılar. Büyük kilise çanları çalıyor, insanları sabah dokuz duasına çağırırken meydandaki güvercinlerin soğuk gökyüzüne havalanmasına sebep oluyordu. Aynı anda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

muhteşem kostümler içindeki Venedikliler de kilisenin kapısına doğru havalı havalı yürüyor ya da orada poz vermiş duruyorlardı.

Ishraq ve Freize arkadaşlarının arkasından yan kapıyı kapatıp sessiz holde bir an dikildiler.

“Odalarınızı göstereyim mi?” diye sordu kâhya. Onları geniş mermer basamaklardan binanın birinci katına çıkardı. Minik bir balkona açılan, devasa çift kanatlı camları bulunan, kocaman bir kabul alanı, kanala bakıyordu. Geniş salon sıcacıktı. Mangalda küçük bir ateş yanıyor ve camdan içeri güneş giriyordu. Koridora doğru üç küçük oda vardı.

Kâhya ikisini bir kat daha çıkarıp aynı şekilde dizilmiş başka odalara getirdi. “En üst katı alırız,” dedi Ishraq. “Siz birinci katta kalabilirsiniz.”

“Üstünüzde de mutfak ve hizmetlilerin odası yer alıyor,” dedi kâhya, yukarı çıkan daha küçük merdivenleri işaret ederek.

“Tavan arasında mutfak mı?” diye sordu Freize.

“Yangın çıkarsa evi korumak için,” dedi kadın. “Biz Venedikliler yangından çok korkarız ve mutfağı giriş katında uzak tutacak yerimiz yok. Zemin katın tüm alanı avlu ve bahçe. Evin önüyse iskele ve su kapısı.”

“Sen de aşçı mısın?” diye sordu Freize. Diğerleri kiliseden dönünce iyi bir öğle yemeği yemekten memnun olurdu.

Kadın kafa salladı.

“Biz gidip ayak işlerimizi yapacağız, dönüşte küçük bir öğle yemeği olur belki?” diye laf attı Freize. “Çünkü uzun soğuk bir gece geçirdik, sadece bir kuru ekmek ve birkaç yumurta yedik.

Şahsen ben Venedik spesiyyallerini ve güzel aşçılığını denemek isterim.”

Kâhya gülümsedi. “Hazırlarım. Gondolu kullanacak mısınız?”

Freize ve Ishraq keyifle bakiştılar. “Alabilir miyiz?” diye sordu Ishraq.

“Tabii ki,” diye cevap verdi kadın. “Bu şehirde bir yerden bir yere gitmenin tek yolu.” Mermer basamaklardan aşağı, zemin kata indi, evin su kenarındaki cephesine ve özel iskeleye geçti. Gondol bağılı durduğu yerde sallanıyordu. Kâhya ikisini en son merdivenlerden de indirdikten sonra, parlak tüylü pelerinin omzuna atarak kapıdan çıkan erkek hizmetliye işaret etti.

“Giuseppe,” diye tanıttı. “Sizi istediğiniz her yere götürür, bekler ve eve geri getirir.”

Adam gondolu iskeleye yaklaştırdı, Ishraq’ın binmesine yardım etmek için elini uzattı. Freize da arkasından ağırlığını vererek adımını attı ve kayık sallanınca Ishraq önce çığlık, sonra kahkaha attı.

“Alışması biraz zaman alacak,” dedi Freize. “Rufino’yu şimdiden özledim. Bensiz ne yapacak?” Gondolcu Giuseppe’ye döndü. “Bizi Rialto’ya götürür müsün?”

“Tabii ki,” dedi kayıkçı ve gondolu evin duvarına bağlayan püsküllü halatı serbest bıraktı. Kayığın arka ucundan platforma basıp bindi ve tek küreğinin ustaca bir hareketiyle onları evden çıkarıp Büyük Kanal’ın yoğun trafiğine soktu.

Freize ve Ishraq gondolun ortasında oturup etraflarına bakınırken, kayıkları kalabalık kanalda ilerlemeyi sürdürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Seyyar satıcılar ve tüccarlar küçük gemilerde, her bir kayığa yaklaşp mallarını sunuyor, kiralık teknelerini pazarlıyor, trafiğin arasında kıvrılarak geçiyorlardı. Kiriş ve taş taşıyan büyük mavnalar kanalın ortasını kaplıyor, davul sesiyle eş zamanlı kürekler çekiliyordu. Açık tenli, geniş omuzlu, kare vücutlu Freize ve esmer tenli, siyah saçlı Ishraq, pahalı gondollarının içinde Rialto Köprüsü'ne yaklaşırlarken, gondolcuları bir cakayla kayığı kıyıya yanaştırdı. Adam, Ishraq'a elini uzatırken insanların bakışlarını üzerine çekti.

Ishraq başlığını başına örttü ve yüzünü peçesiyle kapatıp kıyıya ayak bastı. Hizmetli kadınların, dilencilerin ve dükkân sahiplerinin, ağır makyajlı yüzleriyle süslü püslü sarılar giymiş, yüksek takunya tepesinde dolaşan kadınlar olduğunu fark etti. Bütün tüccar evlerinin pencerelerinde, koyu renk giyimli, ciddi bakışlı, sanki iş adamları arasında kaldırımdaki genç kadını kınayan erkekler vardı.

"Sence Peder Pietro nerede olabilir?" diye sordu Freize, etrafına dik dik bakarak.

Meydan o kadar kalabalık, o kadar gürültülü ve koşturmacalıydı ki Ishraq ancak hayretler içinde kafasını iki yana sallayabildi. Birisi, bir avuç izleyicinin önünde bir yılanı dans ettiriyordu, kavalını çaldığı sürece sepet sağa sola oynuyor, kapağı hafifçe kalkıyor, tek göz ve etrafı arayan çatallı bir dil çıkıyordu. Bir dizi tüccar, masalarını geniş sayvanın altına korunaklı bir şekilde koymuş ve yabancı kurlar arası para takas ediyordu. Adamlar paraların değerini sayarken abaküsün boncukları kastanyet gibi çingırdıyordu. Nehrin hemen yanında, geç kalmış bir balıkçı yakaladığı avını çıkarıp taze

taze iki hizmetliye satıyordu. Dev balık pazarı gün doğarken açılmıştı ve birkaç saat önce satışlar sona ermişti. Meydanı dört bir yandan saran ticaret evlerine habire adamlar girip çıkıyordu. Başlarında ve kollarının altında sepet taşıyan, ayak işlerine koşturulan oğlanlar işlerine bakıyorlardı. Müşteriler yüksek Rialto Köprüsü'nün iki yanını dolduran küçük dükkânlara doluşuyordu. Tacirler rıhtım kenarında sallanan kayıklardan bağıra bağıra mallarını pazarlıyordu. Her ulustan adam vardı. Alıyor, satıyor, kavga ediyor, para kazanıyorlardı. Koyu renk elbiseli Alman bankacılardan, göz kamaştırıcı cüppeler içindeki Osmanlı İmparatorluğu tacirlerine kadar herkes oradaydı.

“Birine sormamız gerek,” dedi Ishraq, dünyanın en işlek ticaret merkezinden aklı şaşarak. “Belki de burnumuzun dibinde ve farkında değiliz. Bizden iki adım uzakta olabilir ama fark etmeyiz. Hayatımda böyle bir kalabalığa hiç girmedim, bu kadar çok insanı bir arada görmedim. İspanya’da bile!”

“Mahşer yeri gibi,” dedi Freize. “Kalabalık olacak tabii.”

Ishraq kahkaha attı ve nehre arkasını dönüp sorabileceği birisini aradı, bir keşiş, bir rahip, bir papaz... Ama o sırada kumar oynatan kızı gördü.

Kız meydanın taş zeminine oyununu sermişti, bir mermer parçasını kumla kaplıyor, oyunun oynanacağı zemini hazırlıyordu. Kalabalık, kızın başına toplanmıştı. Çok eski bir top ve bardak oyunuydu bu. Ishraq oyunun daha önce İspanya’da oynandığını görmüş, eski Mısır’dan geldiğini öğrenmişti. Küçük bir kızken, Lucretili Kalesi’nde de izlemişti ve bu basit numarayla, bir halk ozanı bile, harçlığını kapmıştı.

Ters çevrilmiş üç bardak ve birinin altındaki küçük bir toptan oluşuyordu. Oyuncu, bardakları göz kamaştırıcı hızla hareket ettiriyor, sonra arkasına yaslanıp izleyicilerden topu en son gördükleri yere para koymalarını bekliyordu.

Dünyanın en kolay oyunuydu çünkü herkes topun nerede olduğunu görüyor, bardağın hareketini takip ediyordu. Sonra oyuncu bardağı kaldırıyordu ve *işte!* Top, kalabalığın seçtiği bardağın altında değildi. Oyuncu bir başka bardağı kaldırıyordu ve ikinciden çıkıyordu.

Kız bahis oynayanların bozukluklarını topladı, önce boş bardakları, sonra da küçük topu gösterdi (hatta bu sefer, çok hoş, şeffaf bir cam misketti). Topu tekrar bardağa yerleştirdi ve izleyicilere dikkatle takip etmelerini tavsiye etti. Bardakları hareket ettirdi. İlk başta iki üç defa yavaşça yerlerini değiştirdi, sonra on on beş kez çok hızlı hareket ettirdi.

Ishraq'ı bu oyuna çeken şey, oyuncu kızdı. Aşağı yukarı 18 yaşındaydı. Mütevazı, başlıklı bir kahverengi elbise giymişti. Solgun, yoğun odaklanmış yüzü, işine çevrilmişti fakat kafasını kaldırıp bakınca, kara gözlü ve güler yüzlüydü. Bardakların yerini değiştirdikten sonra arkasına yaslandı ve tam bir güvenirlilik edasıyla kalabalığa baktı. "Lordlarım, leydilerim, beyefendiler..." dedi tatlı tatlı. "Bahse var mısınız?"

Kıza bakan hiç kimse bir an için bile eliyle bir hile yaptığını aklının ucundan geçirmezdi. Özellikle hepsi izlerken, gündüz gözüyle. Top kızın ilk koyduğu yerde olmalıydı: Sağdaki bardağın altındaydı. Kız önce bardağı sola itmiş, ortaya almış, tekrar sağa getirmiş, sonra dikkat dağıtmak için başka bardakları biraz kıpırdatmış, son olarak bardağı tekrar ortaya koymuştu.

“Ortada,” diye fısıldadı Freize, Ishraq’ın kulağına.

“Bahse girerim, değil,” dedi Ishraq. “Ben de takip ediyordum ama kaybettim.”

“Başından sonuna kadar izledim! Tam ortada!” Freize bozukluklarıyla oynadı ve bir *piccoli* -gümüş kuruş- koydu.

Kız herkes bahsini yatırana kadar bir süre bekledi, çoğunluk, aynı Freize gibi, ortadaki bardağa gitmişti. Ardından kız bardağı kaldırıp gösterdi: Boştu. Kumarcıların ortadaki bardağın önüne koyduğu bütün bozuklukları topladı ve önlüğünün cebine attı, sonra adamlara soldaki boş bardağı, en sonunda da sağ taraftaki bardağı gösterdi. Kimse doğru tahmin edememişti. Kız, müşterilere şanslarını bir daha denemeleri için teşvik eden neşeli bir gülüşle kumu eliyle düzeltti, misketi soldaki bardağın altına yerleştirdi ve bardakları bir kez daha döndürdü.

Ishraq bu kez bardakları izlemiyor, kalabalıkta dolanan, kumar oynayanlara yakın duran, yaşlıca bir adamı gözlemliyordu. Kendisi de bahse giriyormuş gibi görünüyordu, bakışları cin gibi ve uyanıktı, şapkasını yüzüne indirmişti, tebessümü hoştu. Fakat kalabalığı izliyordu, kızın hızlı hareket eden ellerini değil.

“Ortağı şu,” dedi Ishraq, Freize’e.

“Ne?”

“Kızın ortağı. Kızın misketin yerini değiştirdiği saniyede kalabalığın dikkatini dağıtabilir, böylece nereye gittiği görülmez. Ama bence kız böyle yapmaya gerek kalmayacak kadar becerikli. Kumar oynayanların dikkatini dağıtmak için başkasına ihtiyaç duymuyor. O yüzden adamın tek yapması gere-

ken, insanları izlemek ve belaya hazır olmak. İş bitince kesinlikle parayı adam alacak ve kızı evine bırakacak.”

Freize gözünü bile ayırmadı, oyuna fena odaklanmıştı. “Bu kez eminim, misketin nerede olduğunu biliyorum.”

Ishraq kahkahayla güldü ve genç adamın eğik başına bir şaplak attı. “Paran boşa gidecek,” dedi. “Bu kız çok başarılı. Eli çabuk. Elleri en hızlandığı zaman, kendisinin en sakin görüldüğü an. Ayrıca masum bir çocuk gibi gülümsüyor.”

Freize, Ishraq’ın elini itti, kendi yeteneğine güveniyordu. Soldaki bardağın önüne bir kuruş daha koydu ve kahverengi elbiseli kızın gözünde bir başka kıvılcım çaktı. Bardakları kaldırdı. Misket sağ taraftaki bardağın altından çıktı.

“Ah, ama!” diye bağırdı Freize.

Ishraq’ın kara gözleri, peçesinin üstünden ona gülümsedi. “Ne kadar paran var?” diye sordu. “Çünkü akşama kadar mutlulukla oynamaya devam ederler, sen cebindekileri koymaya razıysan.”

“Gördüm, eminim!” diye isyan etti Freize. “Adım gibi emindim! Sihir gibi!”

Kahverengi elbiseli kız bakışlarını kaldırıp bir tebessüm etti.

“Zekice bir oyun ve sen de çok akıllıca oynuyorsun,” dedi Freize, kıza. “Hiç kaybettiğin oluyor mu?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi kız Parisli aksanıyla. “Ama çoğunlukla kazanıyorum. Basit bir oyun. Biraz eğlence ve üç kuruş kazanç işte.”

“Üç kuruştan fazlası,” diye gözlemledi Ishraq, kızın cebe indirdiği küçük bozukluk tepeciğine bakarak.

“Şansını tekrar dener misin?” diye davet etti kız, Freize’i.

“Denerim!” diye ilan etti Freize. “Ama şanslı bozukluğumu harcayamam.”

Ceketinin üst cebinden büyük bir dikkatle bir kuruş çıkardı, öptü ve yerine koydu. Kız ona kahkaha attı, kara gözleri ıslı ıslıldı.

“Umarım bu kez şansın yaver gider,” dedi kız. “Çünkü şu ana kadar pek kendini göstermedi.”

“Gösterecek,” diye söz verdi Freize. “Ayrıca bu kez gözümü senden ayırmayacağım!”

Kız gülümsedi, Freize’e üç boş bardağı gösterdi. Freize yere çömeldi, kızın tam karşısındaydı ve kafa salladı. Kız da misketi yere koydu, sonra ortadaki bardakla üstünü kapattı. Dikkatlice takip eden Freize, kızın bardağı sağa kaydırıldığını, sonra en sol uca götürdüğünü, üstüne bir başka bardak geçirdiğini ve tekrar sola doğru çıkardığını izledi. Kız birini, sonra diğerini kaydırırken bardaklar baş döndürerek oynuyor, kendisi hareketsiz duruyordu.

“Hangisi?” diye sordu kız.

Freize cebinde kalan küçük bozuklukları avucuna aldı ve hepsini soldaki bardağın önüne bıraktı.

Kız kısa bir kahkahayla soldaki bardağı kaldırdı. Boştu. Ortadakini kaldırdı ve misket, altında cam gibi parlıyordu.

Freize kahkaha atıp başını iki yana salladı. “İyi bir oyun ve zekânla beni yendin,” diye kabullendi.

“Hile var!” dedi arkasından gelen sert bir ses. “Gümüş liramın en iyisini ortaya koydum, yarım saattir izliyorum ve nasıl yaptığını anlamadım.”

“Zaten o yüzden iyi bir oyun,” dedi Freize, adama güler yüzle. “Nasıl yapıldığını seçebilseydin, çocuk oyuncuğu olurdu. Ama kız, hayatımda gördüğüm en eli hızlı yaratık. Nasıl yapıldığını anlamadım ve resmen burnumu bardakların dibine soktum.”

“Hile yapıyor ve hileci diye şehirden atılmalı,” dedi adam acımasızca. Cart mavi maskeli kostümü, kafasındaki dans kepi, başını her öne attığında cınlayan bir zille, somurtuk bir aptala benziyordu. “Sen de muhtemelen çete elemanısın.”

“Çete mi?” diye tekrar etti Freize yavaşça. “Ne çetesiymiş?”

“Namuslu vatandaşı, alın teriyle kazandığı parasından etme çetesi!”

Freize öfkeli adamın arkasındaki arkadaşlarına şöyle bir baktı. “Eve götürün isterseniz,” diye uysalca önerdi.

“Doçe’ye ihbar edeceğim!” diye tutturdu adam, sesini daha da yükselterek ve kafasını salladıkça zilleri çalarak. “Sarayda tanıdıklarım var. Kırklar Konseyi’nin çoğunu tanıyorum. Bir ihbar mektubu yazar, iyi bir vatandaş gibi kutuya atarım. Şehir dürüst tüccarlara dayanıyor! Venedik’te hilebazları sevmeyiz!”

Freize ayağa kalktı ve boyunu posunu, geniş omuzlarını, dürüst, arkadaş canlısı yüzünü adamın görmesine izin verdi. Ishraq, kızın parasını bir cüzdana toplayıp uzun elbisesinin altına soktuğunu ve kalabalığın arasındaki yardımcısı arasında geçen hızlı bakışmayı gördü. Partneri yavaşça, kızla keyifsiz kalabalığın arasına geçti. Sokaklarda kumar oyunu oynatarak para kazanan bir kıza göre, bu küçücük dert karşısında şaşırıcı derecede tedirgin görünüyordu. Ishraq kızın, kaba saba heriflere alışkın olacağını sanırdı.

“Bizimle gerçekten bir alakası yok,” dedi Ishraq, Freize’in ceketinin arkasına elini koyarak. “Ayrıca dikkatleri üstümüze çekmek istemeyiz. Neden şimdi gitmiyoruz?”

“Paramı geri isterim!” dedi adam yüksek sesle. Pelerininin eteklerini omzuna attı ve kavgaya hazırmış gibi mavi pantolonunu ortaya çıkardı. “Şimdi istiyorum.”

Kızın ortağı öne çıktı. Adam, kumu düzeltmeye eğilmiş, başını önde tutan, neredeyse çömelmiş kızın hemen yanında yer aldı. Freize da mavili adama hitap etti.

“Şimdi bir dakika,” dedi, Ishraq’ın uyarısına hiç aldırmaksızın. “Güzel taşın, bardağın altında olduğuna bahis tutun mu?”

“Evet!” dedi adam. “Defalarca hem de.”

“Yanıldın mı?”

“Evet! Defalarca!”

“Peki paranı yere koydun mu?”

“Altı kere!”

“Altı kere,” diye hayret etti Freize. “O hâlde senin kadar akıllı bir adama iyi bir tavsiyede bulunacağım. Burada vaktini boşa harcama: Üniversiteye git.”

Dikkati dağılıp afallayan adam sordu: “Neden? Ne demek istiyorsun?”

Herkes Freize’in cevabını bekliyordu, kız merakla kafasını kaldırıp bakarken, ortağı da korumacı bir edayla yanında dikiliyordu.

“Padua’daki üniversiteye yıllarca çalışacak öğrencileri alıyorlar. Buradaysa, kızın ellerinin, senin gözlerinden daha hızlı olduğunu altı kere sınıdın. Bariz gerçeği gözlemlemekte ne

kadar ağırsın bak! Padua'da ne kadar uzun yıllar çalışacağını bir düşünsene! Ömürlük bir meşgale çıkar sana. Filozof bile olursun.”

Adamın arkadaşları kahkahayı patlatıp arkadaşlarının sırtına şaplak indirip ona “Filozof!” dediler ve ite kaka oradan uzaklaştırdılar. Ishraq adamların gitmesini izledi, sonra oyunu tekrar seren genç kıza döndü. Küçük kavga daha çok ilgi çekmişti, bu kez daha fazla bahis vardı. Hatta kız, bazı oyunculara ödeme yapmak zorunda kaldı. Biraz gümüş aldı, bir çeyrek altın kuruş uzattı, sonra sepetini, bardaklarını ve misketini toplayıp oyunun o günlük sona erdiğini ima edercesine, kumu kaldırım taşlarının aralarına süpürdü.

“Teşekkürler,” dedi kız, Freize’e, küçük heybesinin ağzını bürzerken.

“Oyun için ben teşekkür ederim asıl,” dedi Freize. “Bu şehirde yeniyim ve çalışan güzel bir kız görmek benim için bir zevk. Adın ne tatlım?”

“Jacinta,” dedi kız. “Bu da babam Drago Nacari.”

“İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum,” diye şapka çıkardı Freize. Kız ayağa kalkıp ağır para kesesini babasına uzatırken ona gülümsedi.

“Peder Pietro diye bir papaz duydunuz mu?” diye sordu Ishraq, kıza. Freize’e amaçlarını hatırlatmaya çalışıyordu.

Kız olumlu anlamda kafa salladı. “Herkes tanır onu. Şurada, köprünün köşesinde oturur. Küçük bir masası vardır ve esir alınmış zavallı insanlardan oluşan bir sürü listesi bulunur. Öğlen duasından sonra gelir. Saat biri vurduktan sonra onu burada bulabilirsiniz.” Hafifçe eğilip selam verdi ve onlar-

dan uzaklaştı. Babası ikisine de şapka çıkardı ve kızla beraber yürüdü. Freize, baba kızı arkalarından seyretti.

“Sanırım âşık oldum.”

“Sanırım umutsuz bir şıpsevdisin,” dedi Ishraq. “Isolde’ye ömür boyu hizmet yemini ettin, benden bir öpücük almak için debelendin, Piccolo’daki hanın sahibinin karısına kur yaptın, şimdiyse cebini boşaltmaktan başka bir şey yapmayan bir kızın peşine düşüyorsun.”

“Ama elleri!” diye bağırdı Freize. “Ne kadar hızlı! Ne kadar hafif! Düşünsene, onunla evlensem ne kekler pastalar yapardı! Öyle çabuk ve hafif ellerle, ne güzel hamurlar yoğururdu.”

Ishraq, Freize’in, iyi bir hamur işi ustası olacağı düşüncesiyle bir kızın peşinden koşmasına güldü. “Peder Pietro’yu bekleyelim mi?”

Freize başıyla onayladı, etrafına bakındı. “Madem bekliyoruz, o arada biraz para bozduralım. Milord’un bütçesinden bir avuç bozukluk aldım. Luca’nın, buradaki altın paraları incelemesi gerekiyor, Düzen’in lordu altın paralara bakmasını emretmiş. Şuradaki adamda şansımızı deneyelim. Bakalım İngiliz altını var mı?”

Uzun bir masaya doğru yürüdüler. Arkasında, bir dizi taburede para bozanlar oturuyordu. Her bir adamın yanında ufak bir kara tahta duruyordu. Adamlar, sürekli sundukları paraların takas fiyatını silip yeniden yazıyorlardı. Biri diğerlerinden daha meşguldü, insanlar onunla iş yapmak için sıraya girmişlerdi. Ishraq ve Freize izlerken tabelasını gene değiştirdi:

İki Venedik Dükaşı karşılığı Bir İngiliz Altını.

Ishraq, Freize’i dürtükledi. “Onda var,” dedi sessizce. “Şuradaki para bozanda. İngiliz altını var ve diğerlerinden daha ucuza satıyor.”

Freize, göğsüne taktığı parlak sarı, yuvarlak bir rozet dışında, tepeden tırnağa siyah giymiş adama doğru bir bakış attı. Adamın siyah saçları yüzünden geriye örgüyle toplanmıştı. Kafasının tepesinde küçük siyah bir başlık, bir *kippa* vardı. Parmakları küçük bir abaküsle meşguldü. Önünde iki kilitli kutu ve yanında da koruma olarak genç bir adam duruyordu.

“Biraz para takas etmek istiyorum,” dedi Freize kibarca.

“İyi günler,” cevabını verdi adam. “Bugün sadece İngiliz altın sikkesi satıyorum. Şu anki değerleri iki Venedik dükası.”

“Size de iyi günler,” diye karşılık verdi Freize. “İyi bir değer mi? Ben şehrin yabancısıyım.”

“Adım İsrail. Yahudi’yim. Daha iyi bir fiyat bulamayacağını garanti ederim.”

Freize cüzdanını çıkardı, içindekileri masaya boşalttı, sonra bütün ceplerini, pantolonunu, ceketini, hatta şapkasının kenarlarını yokladı ve en beklenmedik noktalardan metal paralar çıkardı. Sanki yoktan var ediyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye şaşırdı Ishraq.

“Ne olur ne olmaz,” dedi Freize. “Cüzdanımı çalabilirsin ama *-o da ne!*- servetimin yarısı şapkamın altında.”

Tüccar bakırla gümüşü, bronzu ve metal parçaları ayırmaya, hepsini tek tek tartmaya başladı.

“Çok İngiliz altınınız var mı?” diye sordu Freize.

Adamın cevabı, “Ben sadece en iyi kalite altın alırım,” oldu. “Geçen sene bu İngiliz sikkeleri çok sayıda bulunabilir oldu.

Çok kaliteli, alınacak en iyi altın. İçine bir şey eklenmemiş, içinden bir şey çıkarılmamış.”

Paraları minicik ağırlıklarla incecik hesapla ayarlanmış bir tartıda ölçmeye koyuldu. Ağırlıkların en ufağı, bir pirinç tane-si boyutundaydı. “Anladığım kadarıyla gezginsin,” dedi adam. “Çünkü burada, Roma’dan Ravenna’ya kadar farklı bozukluk-lar var. Ayrıca bazıları İtalya’nın batısından da gelmiş.”

“İtalya’nın batı bölgesinden bir lordun hizmetindeyim.” Freize, kararlaştırdıkları yalanı söyledi. Gitgide daha rahat uy-duruyordu. “Bu şehri ziyaret etmek ve burada ticarete şansını denemek isteyen genç bir lordun. Bir yük gemisinde payı var, her an buraya ulaşabilir.”

“Daha bereketli bir yere gelemezdi. Talihi açık olsun,” dedi adam. “Adil altın alışverişi yapacaksa bana gelmesini söyle.” Durdu ve ölçülere şüpheli şüpheli baktı. “Üzülerek söylemeli-yim ki bozuk paralarından bazıları iyi durumda değil. Bazıları daha küçültmek için kenarından tırtıklanmış. Bazıları da tı-raşlanmış ve değeri düşmüş.”

Freize omuz silkti. “Yol şans. Benimle adil bir takas yap-a-cağına güveniyorum. Ah!” diye heveslendi. “Unutuyordum.” Masanın üstüne eğilip bakır kuruşlardan birini aldı. “Bunu di-ğerlerinin arasına katmamalıydım,” dedi. “Uğurlu param bu. Satmak istemiyorum. Şans getirsin diye taşıyorum.”

“Ne zamandan beri uğurlu paran var?” diye sordu Ishraq. “Kıza hikâye anlatıyorsun sanmıştım. Nesi bu kadar uğurlu?”

“Deniz beni alıp götürdüğünde cebimde bu vardı. Ve di-ğer her şey suya karışıp yittikten sonra bir tek bu kalmıştı,” dedi Freize. “Ve görüyor musun? Doğduğum yıl, Vatikan’da

Papa'nın kendisi tarafından bastırılmış. Resmen bir tılsım. Daha uğurlu bir şey olabilir mi?"

Tacir hafifçe başını eğdi ve bakır sikkeleri tartısının kefesine koydu. Karşısını bir ağırlıkla dengeledi ve Freize'e sonucu gösterdi. "Bakırın bu."

"Tahminimden daha kötü değil," dedi Freize neşeli neşeli. "Gümüşleri deneyelim."

"Hepsine karşılık yarım sikke veririm," dedi tacir, avuç avuç metal ve bozukluğu kefesinde tartarak.

"Kabul," dedi Freize.

Adam bakır kuruşları küçük bir keseye attı, gümüşleri de yanındaki kutuya. Diğer kutuyu açtı ve Ishraq altın ısıltısını göremeden, adam İngiliz sikkelerini çıkarıp Freize'e uzattı.

"Tartmayacak mısınız?" diye sordu Ishraq. "İngiliz sikkelerinin ağırlığına inanıyor musun?"

Adam, kıza doğru hafifçe eğildi. "İşte bu yüzden herkes İngiliz parasının peşinde. Hepsi, hep aynı ağırlıkta."

Parayı büyük bir özgüvenle teraziye koydu ve Ishraq'a ağırlığını gösterdi. "Üç buçuk gram," dedi. "Tam sikke yedi gram. Her zaman. Daima. Mükemmel bozukluklar."

"Yeniye benziyor!" Freize sevindi. "Sanki yeni basılmış gibi."

Adam kafa salladı. "Dediğim gibi, çok kalitelidir," diye onayladı.

"Ama nasıl bu kadar parlak ve düzgün olabiliyor?" diye sordu Ishraq. "İngiltere'den buraya kadar gelmiş olmalı, İngiltere Kraliyet Darphanesi'nden?"

Adam omuz silkti.

“Aslında, Calais’deki İngiliz Kraliyet Darphanesi’nden geldi,” dedi kısaca. “Yakından bakarsanız, paranın üstündeki işa-
retten anlarsınız.”

“Bozuk paraya hiç benzemiyorlar,” dedi Freize. Yanında taşı-
dığı, eskimiş, tırtık tırtık olmuş paralara alışkındı. Daha küçük
kura çevirmek isteyen insanlar tarafından kenarı kazınmış ya da
yıllardır kullanılmaktan pürüzsüzleşip kayganlaşmış paralara.

“Daha iyi ayırt edebilen birisi elinden kapmadan kaldır or-
talıktan bence,” diye tavsiye etti tacir. “Ya da insanların bir
yanlılık olduğunu düşünmesine sebep olmadan.” Sıra sıra
masalara baktı. Bazı tüccarlar onları seyreliyordu. “Burada
hepimiz para değiş tokuşu yapıyoruz, şehir ticaretle geçiniyor,
tıpkı suya bel bağladığı gibi. Kimse birisinin bir sikkeye bakıp
değerini sorgulamasını istemez. İyi bir *piccoli* sana bir somun
ekmek ve akşama balık alır. İnsanlara bir *piccoli* bir kuruş bile
etmez dersen, sadece yarım kuruş eder dersen, o zaman sadece
bir ekmek alır, balıksız kalırsın. Bu şehirde ticareti canlı tutan,
kura güvenmektir. İnsanların bozuk paramızı sorgulamasın-
dan hoşlanmayız. Paralarımız iyi. Bu sikkeler son derece iyi,
herkes burada iki dükadan fazlasına değiştiriyor. Yarın ben de
fiyatımı tekrar artırmalıyım. Bu fiyatı bugün verdiğim için
şanslısınız. Alın ya da çekilin.”

“Sorgulamıyordum aslında,” dedi Freize hoşuna giderek.
“Hayranlığımı ifade ediyordum, kalitesinden çok etkilendim.
Sabrınız için teşekkürler.”

Para değiştiren adama kibarca selam verdi, sonra ikisi ar-
kasını dönüp Rialto Köprüsü’ne doğru yollandılar. “Bir baka-
yım,” dedi Ishraq meraklı meraklı. “Nasıl bir sikkeymiş?”

Freize parayı kıza verdi. Yeni basılmış gibi parıl parıldı, yeni cilalanmış altındı. Bir tarafında gemisinin pruvasında duran bir kral resmi, diğer tarafında da sekiz taç yapraklı bir gül resmi yer alıyordu. İngiliz parasına göre, üç şilin dört pens ediyordu, bir pound'un altıda biriydi. Venedik'teyse bugün bir altın dükaya, yarın belki de daha azına değiştirilebilirdi.

"Yeni görünüyor," yorumunu yaptı Freize. "Adam ne derse desin."

"Peki ama kim Venedik'te sahte İngiliz sikkesi basacak?" diye sordu Ishraq.

"İşte Milord'un, cevabını bulması için Luca'yı yolladığı sorunun ta kendisi," dedi Freize. "Milord'un neden bu kadar ilgilendiğini merak etmeden duramıyorum. Dünyanın sonuna dair bir işaret denemez. Kutsal soruşturma desen, olamaz. Luca, Karanlık Düzen'de görevli, Hristiyan ülkelerde, dünyanın sonunun geldiğini gösteren işaretleri araştırması için atanmış birisi. Niçin Venedik'teki altın sikkelerin kaynağını araştırmak üzere görevlendirilsin ki? Papa tarafından, dünya-

nın sonunun geleceği tarihi keşfetmek amacıyla kurulmuş bir düzene göre biraz fazla dünyevi bir soru bu. İngiliz sikkelerinin değerinden onlara ne?”

Ishraq'ın öne dönük yüzünde, içinde Milord'a karşı hissettiği aynı şüpheciliği okudu. “Ah, sen de onu benden çok sevmiyorsun galiba,” dedi dümdüz bir sesle.

“Onu tanımıyorum,” dedi Ishraq. “Kim tanıyor ki zaten? Hiçbirimizin, yüzünü görmesine izin vermedi. Başka kimliklere bürünüp Venedik'e gelmemizi ve paraları bulmamızı emretmek dışında bize bir şey söylemedi. Luca ve Peder Peter'a, Düzen'in komutanı olarak emir veriyor ama bizim ona güvenmemiz için hiçbir sebep yok. Osmanlılardan zehirmiş gibi nefret ediyor. Eh, bunu anlıyorum. Osmanlılar, Konstantinopolis'i fethettiler ve Roma'ya ulaşırlarsa, dünyanın sona ereceğini sanıyor. Ama hayatım her an müthiş bir kıyametin eşiğindeymişiz gibi yaşayan bir adama nasıl güveneceğimizi anlamıyorum. Bütün çalışması, bütün yaşamı, kıyametin kopmasını bekliyor. Korku dolu, sinirli bir adam, ondan hiç hoşlanmıyorum.”

“O yüzden de onun düşmanını evimize alıyorsun,” dedi Freize nazikçe.

“Onu evimizden *dışarı* çıkardım,” diye düzeltti Ishraq. “Osmanlılı Radu Bey'in ayak sesini duydum, içeri nasıl girdiğini bilmiyorum. Gizlice Milord'la konuştuğunu söyledi ve onu evden çıkardım. Milord'u tehdit ettiğini bilmiyordum. Yapsa bile umurumda olur muydu, emin değilim.”

“Milord izinsiz giren kişinin bir suikastçı olduğunu söyledi. Uykudayken hançerlenebilirmiş.”

“Milord bir sürü şey söylüyor,” diye cevap verdi Ishraq. “Ama odasına giren kişi resmen Radu Bey’di, uyurken Milord’un göğsüne rozetini iğnelemişti. Milord’u öldürebilirdi ama yapmadı. Onunla Osmanlı Beyi’nin düşman olmalarını anlıyorum. Gelmiş geçmiş en büyük savaşın iki tarafındalar: Cihat ve Haçlı Seferleri. Ama hangisi doğru taraf, hangisi daha iyi adam, bunu buradan çıkaramam.”

Ishraq, Freize’i şoka sokmuştu. “Biz Hristiyanız!” diye haykırdı. “Luca’ya hizmet ederiz, Luca da kiliseye. Haçlı Seferleri, kâfirlere karşı kutsal bir savaştır!”

“Siz öylesiniz,” diye altını çizdi Ishraq. “Dördünüz öylesiniz. Ama ben değilim. Ben kendi kafamı toplamak istiyorum. Ancak, Luca’nın lordu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Osmanlı Beyi hakkında da öyle.”

“Luca’nın efendisinin emirlerini uygulamak zorundayız, Luca’yı yalnız bırakamayız,” diye belirtti Freize. “Ben onu bir kardeş gibi seviyorum, senin hanımın da mecbur kalmadıkça ondan ayrılmaz. Ya sen?” Çabucak, yandan bir gülüş çıktı. “Sen de ona deli divane âşıksın, değil mi?”

Ishraq kahkahalarla güldü. “Kimseye deli divane bir şey değilim,” dedi. “Aklım da mantığım da başımda. Tamam, biraz kalp atışlarımı hızlandırıyor, kabul ediyorum. Fakat bu dünyada hiçbir şey beni deli divane edemez, her zaman aklımı en önde tutarım.”

“Günün birinde,” diye uyardı Freize, ağırbaşlı bir edayla. “Günün birinde bir bakacaksın, bana deli divane âşıksın. Umarım fazla geciktirmezsin.”

Ishraq gene güldü.

“Ne büyük bir hata olurdu! Baksana, kadınların peşinden nasıl koşuyorsun!”

“Hem o gün,” diye tahmin etti Freize, kızın gülmesine hiç aldırmadan. “O gün, sana karşı çok kibar olacağım. Seni kol-larıma alacağım, bana tapmana izin vereceğim.”

“İyi, aklımda bulunsun!” dedi Ishraq.

“Şu da bulunsun,” dedi Freize daha ciddileşerek. “Luca, Düzen’in lorduna itaat etmeye ant içti. Ben de Luca’ya hizmet edip onun peşinden gitmeye yemin ettim. Sen de bizimle ge-ziyorsun. Düşmanımızı destekleyemezsin.”

“Peki ya arkadaşların?” diye meydan okudu Ishraq. “Luca’nın, efendisi için koştuğu gizemli ayak işleri? Kilisenin bir hizmetkârı, karnaval dönemi Venedik’e geliyor, altın tah-minleri yapıp ticarete atılması bekleniyor. Sizin kilisenizde bunlar kutsal iş mi?”

San Giacomo’nun çanları kafalarının tepesinde çalmaya başladı ve kilise kulesinden bir güvercin sürüsü havalanarak konuşmalarını kesti. “Saat bir,” dedi Ishraq. “Ve işte galiba bu da Peder Pietro.”

Benedictine düzeninin, boyanmamış, yünlü cüppesini gi-yen, yaşlıca, gri saçlı bir adamın kiliseden çıkışını izlediler. Adam hâlâ istavroz çıkarıyordu. Alnı kutsal sudan ıslaktı ve kalabalık meydana doğru yürüdü. Tacirler, tüccarlar ve yol-dan geçenler, adıyla hitap edip ona selam verdiler, Peder de kalabalığın arasından geçti, merhaba diyen bir çocuğa haç işa-reti yaptı, en sonunda Rialto Köprüsü’nün ayağına vardı ve çoğunlukla çizimleri bağlamak için kullanılan, küçük bir taş sütuna oturdu. Kalabalığın arasından onu takip eden hizmet-

lisi, pederin önüne küçük bir masa açtı, uzun, dürülmüş bir el yazmasını yaydı ve bir kalem uzattı. Peder Pietro etrafına baktı, kısa bir an başını eğip dua etti, ardından kalemini mürekkep hokkasına batırdı ve sayfaya uzatıp bekledi. Belli ki iş yapmaya hazırdı ama Freize ve Ishraq'ın onunla konuşmasına kalmadan ufak bir kalabalık başına toplandı, kayıp akrabalarının isimlerini sesleniyor ya da bilgi soruyorlardı.

Ishraq ve Freize, kalabalığı seyretti. Rahip de listesine göz atıyor, yeni isimleri not ediyor, bulamadıklarını anlatıyor ve ricacılara tavsiyelerde bulunuyordu. Genç bir adama müjde verdi: Kuzeni, istila edilmiş Yunan topraklarında tespit edilmişti, efendisi satmaya hazırdı.

Yunanistan'ın büyük bir kısmı, Osmanlı İmparatorluğu tarafından fethedilmişti ve Yunanlılar, Osmanlı Beylerine hizmet etmek, yıllık vergi vermek zorundaydılar. Kaybolmuş bu adam da Osmanlı istilacıların birini, çiftliğinde köle gibi çalışıyordu. Efendisi, fiyatını belirlemişti, Peder Pietro uygun bulmuştu, gerçi bir *lira di grosso*, yani on düka, bir kölenin bir yıllık ödemesiydi.

“O parayı nereden bulacağım?” diye sordu adam.

“Kiliseniz, akrabalarınız için para topluyor olmalı,” dedi papaz. “Ayrıca Yüce Papa her sene Hristiyanların serbest bırakılması için büyük bir bağış yapıyor. Eğer paranın birazını toplayabilirsen, geri kalanı da ben isteyebilirim. En azından yarısını bulunca geri gel ve İngiliz altınına çevirelim. Köle sahipleri sadece İngiliz sikkesi kabul ediyor bu sene. İstila edilen topraklardan gelen vergiler bile İngiliz altını olmak zorunda. Ama para tacirlerinden senin için iyi bir fiyat alırım.”

“Tanrı seni korusun! Tanrı senden razı olsun!” dedi genç adamı ve kalabalığa karıştı.

Birkaç kişi yaklaştı ve mırıl mırıl bir şeyler danıştı. Ardından Freize ve Ishraq, papazın küçük masasının başındaydılar.

“Peder Pietro?” dedi Freize.

“Adım bu.”

“Sizi bulduğuma çok sevindim. Efendimi size getireceğim. Köle diye alınan anne ve babasını arıyor.”

“Efendine ve ailesine çok üzüldüm. Tanrı’ya, evlerine gitmede onlara rehberlik etmesi için dua edeceğim,” dedi adam kibarca.

“Yarın onu size getirebilir miyim?” diye sordu Freize.

“Evet çocuğum. Ben hep buradayım. Sürüden çalınan zavallı kuzuları bulmak, ömrüm boyunca görevim. Annesiyle babasının ismi ne?”

“Soyadları Vero ve efendim babasından haber aldı. Babası Gwilliam Vero, bir gemide köle dediler, kaptanı...” Freize geniş alnına bir şaplak attı.

“Bayeed,” diye ekledi Ishraq. “Ama birkaç yıl önceymiş bu. Şu anda nerede olduğundan emin değiliz.”

Peder Pietro başını öne eğdi. “Bayeed’i tanıyorum. Evdeki listelerime de bakar, bu akşam yeni salıverilen kölelere de sorarım,” dedi. “Bayeed kısa süre önce kölelerinden birini bana sattı. Belki o adam, Gwilliam Vero’yu tanıyordur. Umarım yarına kadar aşağı yukarı bir cevaba ulaşırım.”

“Bayeed sana bir gemi kölesi mi sattı?” diye sordu Ishraq.

“Adam tüccar,” dedi Peder Pietro sakince, sanki dünyada olup biten hiçbir şeye şaşırmasmış gibi. “İngiliz tüccarların

kumaş satması gibi, o da köle satıyor. Hristiyan kullar, onun için bir ticaret şekli, tıpkı diğerleri gibi. Tanrı affetsin. Bana on dükaya bir köle sattı -gerçi İngiliz sikkesi ödemem için ısrar etti- o yüzden ona sekiz sikke yolladık. Şimdi değerleri daha düşük.”

“Niye fidyeyi dükayla kabul etmiyorlar?” diye sordu Ishraq. “Venedik kuru bu değil mi?”

“Her zaman ya altın ya da güvendikleri bir kur isterler. Bu sene İngiliz sikkelerine döndüler çünkü her biri 7 gram altın. İngiliz altını alınca, ellerindekine güveniyorlar. Diğer ülkelerin bazı paraları, bir sürü saf olmayan metalden yapılıyor. Buradaki kuruşların içinde hiç gümüş bulunmadığını göreceksiniz. Hepsi neredeyse teneke. Kalpazanlara dikkat edin.” Papaz kibar bakışını Ishraq’a çevirdi. “Ya sen çocuğum? Evden bu kadar uzakta ne yapıyorsun? Köle misin, özgür mü?”

“Özgürüm.” Ishraq peçesinin arkasında kızardı. “Annem bu ülkeye kendi iradesiyle gelmiş ve ben burada doğmuşum.”

“Baban Hristiyan mı?”

“Babamı hiç tanımadım,” dedi genç kız utana sıkıla. “Annem bana adını hiç söylemedi. Ama evli olduklarını anlatmıştı. Babam Hristiyan, annemse hürdü.”

“Peki senin inancın ne?”

“Annem bana Kur’an öğretti, bizi evine alan Hristiyan lord da İncil’i okudu. Ama artık ikisi de öldü. Hiçbir dinin ibadetini yapmıyorum, maalesef inancım yok.”

Kızın tanrısızlığını duyunca papazın nefesi kesildi ve başını iki yana salladı. “Çocuğum, senin için dua ederim, umarım

gerçek inanç yolunu bulursun. Yönerge almak için bana gelmek ister misin?”

“İsrar ederseniz,” dedi Ishraq beceriksizce. “Ama üzülerek söylüyorum ki peder, çok iyi bir ilahiyat öğrencisi değilim.”

Papaz gülümsedi, sanki kızın gözü pekliği hoşuna gitmişti. “Diğer ilimler için iyi bir âlim olduğundan mı? Ne okursun, benim okumuş kızım?”

Ishraq genel kinayeyi duymazdan gelerek başını salladı. “Gerçekten bir öğrenciyim peder. Yeni bilimler ilgimi çekiyor,” dedi. “Arap âlimlerin tercüme etmeye başladığı Eski Yunan öğretileri. Hepimiz onları öğrenebiliriz.”

“Tanrı seni korusun yavrum,” dedi adam ciddiyetle. “Tanrı yüreğine dokunsun da seni kendi yoluna çeksin diye dua edeceğim. Çalışarak değil, içine doğarak öğrenmekle tatmin olursun. Ama tekrar evine dönmek istemiyor musun?”

Ishraq bir an tereddütte kaldı. “Nereye evim diyebilirim, bilmiyorum. Yetiştirildiğim yer Lucretili Kalesi, bir hırsız tarafından ele geçirildi. Arkadaşımdın babasının kalesiydi ve geri alması için ona yardım etmeye ant içtim. Orası için savaşıp arkadaşşıma iade edildiğini görmek isterim. Ama kazansak da, o gidip orada yaşasa bile, oranın gerçek evim olduğunu söyleyemem.” Dümdüz, kapkara bakışını papaza dikti. “Peder, bazen hiçbir yere ait olmamaktan korkuyorum. Ne annem, ne babam, ne de evim var.”

“Ya da belki de özgürsündür,” dedi adam usulca.

O kadar enteresan bir yorumdu ki Ishraq cevap veremedi.

Papaz gülümsedi. “Bir yere ait olmak, her zaman bir şey borçlu olmak demektir: Sadakat, çalışma, zaman, sevgi ya da

vergi. Eğer bir erkeğe ya da bir yere ait değilsen, sıra dışı bir kadınsın. Bir efendi, koca ya da babadan emir almıyorsun. Yani, dilediğin yerde yaşamayı seğebilirsin. Nasıl yaşayacağını seğmekte de özgürsün bu durumda.”

“Evet...” Ishraq kekeledi. “Doğru. Özgürüm.”

Papaz tek parmağını kaldırdı. “O yüzden, doğru seğimler yaptığından emin ol kızım. Tanrı’nın yolundan yürümeye dikkat et. Onun kutsal kanunları içinde özgürce yaşamakta serbestsin.”

Peder Pietro, kibar bir tebessümle Freize’e döndü. “Ya sen, Hristiyan oğlum?”

“Ah, ben kimseyi ilgilendirmiyorum,” dedi Freize şen şakarak. “Önce bir manastırın mutfağında çalışan bir çocuktum, şimdi genç bir efendinin hizmetkârıyım. Hiçbir zaman yeteri kadar param yok, hep karnım aç, hep mutluyum. Beni hiç dert etmeyin.”

“Kiliseye gider misin?” diye sordu papaz.

“Evet, tabii peder,” diye onayladı Freize, kiliseye düzenli olarak gidip nadiren kulak kesildiği için ufak bir vicdan azabı duyarak.

“O zaman Tanrı’nın kutsal yolunda yürü,” diye ısrar etti papaz. “Kumarbazlara değil, fakirlere sadaka verdiğinden emin ol.”

Ishraq tek kaşını kaldırdı. Papazın, bardak ve misketli oyna katıldıklarını görmesine şaşırmıştı. “Hep buradalar mı?” diye sordu.

“Her gün. şaşkın ve savurganlardan kaç kuruş topluyorlar, Tanrı bilir,” dedi peder. “Dikkatsizler için bir tehditler. Her

gün buradan keseleri gümüş paralarla dolu ayrılırlar. Bir daha paranızı ziyan etmeyin.” Gülümsedi, ikisini de kutsarcasına elini kaldırdı. “Efendine söyle, yarın onunla görüşürüm.”

Gondol malikâneye yanaşırken, Isolde, Peder Peter ve Luca kapıda bekliyordu. Isolde, Ravenna yolculuğundan sağ çıkan kıyafet torbalarını boşaltmış ve yeni mekânlarının her köşesini gezip incelemişti. Ishraq'ı yukarı, onların katına çıkardı. Bu sırada Freize da Luca'ya, Peder Pietro'yu bulduklarını anlatıyordu.

“Hayatımda gördüğüm en güzel ev,” dedi Isolde, arkadaşına. “Lucretili şatafatlıydı ama burası güzel. Her köşesi bir tablo sanki. Evin yan tarafında bir iç avlusu var, dört bir yanında çatılı bir yürüme yolu, devamında da duvarlarla çevrili bir bahçeye sahip. Havaalar ısınınca avluda dolaşip bahçede oturabiliriz.”

“Tabii ki rıhtım ve meydanda da yürüyüş yapacağız? Gondolu alıp dışarı çıkacağız?” diye sordu Ishraq.

Isolde yüzünü buruşturdu. “Maalesef Venedikli leydiler sık sık dışarı çıkmıyor. Evin kâhyası Maria söyledi. Kapalı mekânlarda kalmak zorundayız. Günde bir kere kiliseye gidebiliriz ya da arkadaşlarımızı evlerinde ziyaret edebiliriz. Ama leydiler çoğunlukla evde oturuyor ya da diğer hanımlara eve misafirliğe gidiyorlar.”

“Ben böyle kapalı kalamam!” diye itiraz etti Ishraq.

“Venedik'te âdet böyleymiş. Eğer varlıklı genç bir tüccarın kız kardeşi ve arkadaşı rolüne bürüneceksek, o şekilde dav-

ranmalıyız. Uzun sürmeyecek. Luca altın sikkelerin kaynağını bulana ve Milord'a rapor verene kadar.”

“Ama haftalar sürebilir, belki de aylar,” dedi Ishraq.

“Kendi gondolumuzla suda gezinti yapabiliriz herhâlde,” diye önerdi Isolde. “Peçemizi taktığımız, kamarada oturduğumuz sürece.”

Ishraq ona boş boş baktı. “Hristiyanlık diyarının en zengin, en heyecan verici şehirlerinden birindeyiz ve sen iki ayağımızın üstünde yürümemize izin olmadığını mı söylüyorsun?”

Isolde rahatı kaçmış gibi göründü. “Freize ya da bir şapeironla birlikte pazara gidebilirsin herhâlde,” dedi. “Ama ben gidemem. Kilisenin yanındaki şapelde yapılmasına rağmen, toplantıyı bile dinlememe izin verilmedi.”

“Ne toplantısı?” diye anında ilgi gösterdi Ishraq.

“Her şeyi inceleyen bir papaz var kilisede. Venedik Üniversitesi üyesi ve bazen çalışmak için Padua'ya gidiyormuş. Öğle duasından sonra bir konuşma yaptı, Luca da dinlemeye gitti. Luca ona Galla Placidia'nın mozolesindeki gökkuşağından bahsetti.”

“Sen ne yaptın peki?”

“Peder Peter beni eve getirdi. Peder Peter kadınların ilimle ilgilenebileceğine inanmıyor.”

Ishraq sinir olmuş gibi bir hareket yaptı. “Luca dersi sevmiş mi?”

“Ah, evet, tekrar gitmek istiyor. Buradayken bilgisini artırmak istiyor. Doçe'nin Sarayı'nın içinde muazzam bir kütüphane var. Dünyanın dört bir yanından kitaplar ve kitap yapan bir baskı atölyeleri mevcut. Elle boyayıp mürekkep ve kalemle

çoğaltmak değil, bir çeşit makineyle bir anda yüzlercesini basmaktan bahsediyorum.”

“Kitap yapma makinesi mi?”

“Evet. Bir sayfayı bir saniyede basabiliyormuş.”

“Sanırım ne sen, ne ben bu konuşmaları dinlemeye gidebiliriz. Kitapların yapılışını da göremiyoruz. Tüm bu çalışmalar sırf erkekler için, değil mi? Arap dünyasında kadın âlimler ve kadın öğretmenler olmasına rağmen.”

Isolde başıyla onayladı. “Peder Peter, kadınların kafasının çalışmaya yetecek güce sahip olmadığını söylüyor.”

“*Testa di cazzo*,” diye söylendi Ishraq ve alt kata indi.

Büyük Kanal’a bakan yemek odasında Peder Peter ve Luca’ya rastladılar. Luca yüksek camın panjurunu kapattırmış, çıtaların birini azıcık aralamıştı, bir ışık hüzmesi Ravenna’daki şapelden getirdiği camın üstüne vurup parlıyordu. Kızlar içeri girince kafasını kaldırıp baktı. “San Marco’daki hocalardan biriyle konuştum,” dedi Ishraq’a. “Gökkuşağını düşünmeden önce, her şeyin nasıl görüldüğüne kafa yormamız gerektiğini söyledi.”

Ishraq bekledi.

“Arap filozof El Kindi’nin, bir şeyleri görme şeklimizin gözümüzden çıkan ışınların nesnelere çarpıp geri sekerek tekrar gözümüze yansmasıyla gerçekleştiğine inandığını anlattı.”

“El Kindi mi?” diye tekrar etti Ishraq.

“Daha önce duydun mu?”

“İspanya’da okurken,” diye açıkladı Ishraq. “Platon’u Arapçaya çevirmişti.”

“Eserlerini okuyabilir miyim?” Luca masadan kalkıp cam parçasını bıraktı.

Ishraq evet anlamında kafasını salladı. “Latinceye çevrilmiştir kesin.”

“Sapkınca yazılar olmadığından emin olmalısın,” diye belirtti Peder Peter. “İsa’yı hiç tanımayan Eski Yunanlılardan geliyorsa ve bir kâfir düşünür tarafından çevrilmişse.”

“İyi de her şey Yunancadan Arapçaya çevrilmiş!” diye sabrı taşarak sesini yükseltti Luca. “İtalyancaya, Fransızcaya ya da İngilizceye değil! Ancak şimdi Latinceye çevriliyor.”

Ishraq hafiften, ukalaca bir tebessüm çaktı. “Araplar dünyayı inceleyip matematik ve felsefeye kafa patlatıyorken, İtalyanlar daha...” Cümlesini tamamlamadı. “Ne yapıyorlardı, bilmiyorum aslında,” dedi. “İtalya diye bir yer var mıydı o zaman?”

“Ne zaman?” diye sordu Isolde, sandalye çekip masaya otururken.

“900 yılı civarında,” diye cevap verdi Ishraq.

“Bizans İmparatorluğu ve Müslüman istilası vardı, İtalya yoktu herhâlde.”

Freize mutfaktan tabak çanak indirilmesine yardım etti ama yemek odasının kapısı kapanır kapanmaz, rol yapmayı bırakıp yanlarına oturuverdi. Masada etrafına bakan Isolde, mutlu bir aile resmi çizdiklerini düşündü. Dört genç arasındaki sevgi bağı çok açıktı ve Peder Peter âdeta katı, pek onaylamayan ağabeydi.

“Gorgonzola peynirini icat ettiler,” dedi Freize, kocaman bir et parçasını kesip dilimleri pay ederek.

“Ne?” Luca içten bir şaşkınlıkla gırtlaktan gülmeye başladı. “Gorgonzola peyniri mi?”

“Po Vadisi’nde, Gorgonzola peynirini icat ettiler,” diye tekrar etti Freize. “960 yılında İtalyanların, gökkuşağının anlamını incelediğini zannetmiyorum. Peynir yapıyorlardı.” Luca’ya döndü. “Manastırdaki Giorgio’yu hatırlamıyor musun? Po Vadisi’ndendi hani? Geçmişiyse övünürdü. Gorgonzola peynirini anlatmıştı bize. Beş yüz yıldır yapıyorlarmış. İyi ediyorlar. Gökkuşağından daha kullanışlı muhtemelen.” Kendine iki koca dilim et koyup oturdu ve ekmeğine tereyağı sürmeye başladı.

“Bitmek bilmez bir sürpriz kaynağısın,” dedi Luca, arkadaşına.

“Yardım edebiliyorsam ne mutlu,” diye ukalaca cevap verdi Luca. “Dahası da var. Bu çok ilginizi çeker.” Ekmeğini elinden bıraktı, parmaklarını pantolonuna sildi ve cebinden yarım sikkeyi çıkardı. “Küçük bozukluklarımı bununla değiştirdim. İngiltere’den bir yarım altın sikke. Milord’un araştırmanı istediği paralar, bunlar değil miydi?”

Luca elini uzatıp parlak sikkeye baktı. “Evet, bir İngiliz altını. Mükemmel,” dedi. “Üstünde çizik bile yok.”

Parayı Peder Peter’a geçirdi, adam da inceleyip Isolde’ye verdi. “Milord bu paralarla neden bu kadar ilgileniyor?” diye sordu Isolde.

Ishraq ve Freize gizlice baktı çünkü Isolde tam da onların kafasını kurcalayan gizli soruyu dile getirmişti.

“Birisinin bir altın madeni kazdığına ve gizlice bunları bastığına inanıyor,” diye açıkladı Peder Peter. “Böyle bir adam, vergiden ve kiliseye ödemesi gereken ücretten kaçmış olur. Milord, kilisenin o vergileri toplamasını istiyor. Bir servet ederdi. Ya da belki de bir suçlu sahte para basıyor.”

“Yani sence bu paralar sahte mi? İngiliz sikkesi gibi görünecek şekilde yapılmış ama aslında daha ucuz bir metal mi kullanılmış?” diye sordu Luca.

“Tacir bize bunların Calais’deki İngiliz darphanesinden geldiğini anlattı,” diye açıkladı Freize. “Ama ben ayrıntılara girince terslendi, sorular sormamam için uyardı. Paraların değerini düşürebilecek hiçbir lafın edilmesini istemiyordu.”

“Değeri yüksek mi?”

“Belki de değerinden yükseğe alıcı buluyor,” dedi Freize. “Biz daha dururken fiyatı artıyordu. Adam takas kurunu yarın yükselteceğini söyledi. Anlaşılan herkes onlarla ticaret yapmak istiyor. Millet arkamızda sıra oluyordu. Herkes alışımsız, saf altın olduğunu söylüyor. Çok sıra dışı bir durum. Çoğu para, değerli bir metal ve daha hafif bir şeyin karışımından oluşur. Ya da iyiler kenarından tırtıklanır ve kazınır. Ama bunlar mükemmel görünüyor.”

“Emin olmanın tek yolu var. Her birinin içinde ne kadar gerçek altın olduğunu öğrenmek için test etmemiz lazım,” dedi Luca.

“Nasıl yapacağız?” diye sordu Isolde. “Kuyumculara sormayız. Freize’in dediği gibi, paralarının kalitesiyle ilgili soruları hoş karşılamıyorlar.”

Peder Peter biraz rahatsız olarak sağa sola bakındı. Elini ceketinin iç cebine koydu.

“Emirler var!” dedi Freize suçlarcasına, küçük rulo kâğıdı süzerek.

“Milord beni şereflendirerek...”

“Başka gizli emirler yolladı!” diye heyecanla bağırdı Freize. “Şimdi nereye gitmemiz gerekiyor? Daha yeni yerleşip *fegato*

alla veneziana keşfetmişken? Luca üniversitede derse girerken ve Peder Pietro'yu görmek üzereyken? Tam da babasını bulabilecekken? Ayrılmamız gerekiyor deme sakın! Görevimizi tamamlamadık, daha başlamadık bile! Kızlar daha karnaval kostümü bile alamadılar!”

“Sus! Sus! Bir yere gitmemiz gerekmiyor henüz,” dedi Peder Peter. “Hem ayrıca Milord’dan öyle bir emir gelseydi de senin Venedik mutfağına has bir ciğer ve soğan yemeği keşfetmen, kızların yeni elbiseler istemesi bizi engelleyemezdi. Bunlar hep kibir Freize. Ve açgözlülük. Hayır, Milord bana sadece Venedik’te geçireceğimiz zamanla ilgili emirler yolladı. Gemimiz gelince Rialto’ya nasıl gideceğimiz, kargodaki payımızı nasıl alacağımız konusunda. İşte burada, altını aldığımız zaman nasıl test edeceğimizin talimatları var.”

Ishraq’a baktı. “Talimatlar Arapça yazılı,” dedi beceriksizce. “Kâfirlerin öğretileri. Sen Peder Luca’ya okursun, o da altını test eder diye düşündüm.”

Ishraq zafer kazanmış gibi, ağzı kulaklarına vararak baktı. “Benim bilgime ihtiyacın mı var Peder Peter?”

Yaşlı adam dişlerini sıktı. “Evet.”

“Altını test etme tarifini tercüme etmek, benim gibi zavallı bir kadının beynini çatlama noktasında zorlamasın?”

“Umarım hayatta kalırsın.”

“Böyle bir bilginin erkeklere, sadece erkeklere has olması görüşünde değil misin?”

“Bu durumda hayır.”

Ishraq, Luca’ya döndü. “Tarifi sana tercüme etmemi istiyor musun? Altını test edecek misin?”

“Tabii ki,” dedi Luca. “Benimkinin yanındaki boş odayı kullanabiliriz. Kendi altın ölçme odamızı yapacağız.”

İkisinin küçük bir odaya kapanıp bütün gün kafa kafaya verip çalışması düşüncesiyle Isolde'nin yüzünden geçen gölgeyi, bir tek Freize fark etti.

“Yarın gidip biraz daha parayı altına çevireceğim,” dedi Peder Peter. “Emin olmak için farklı sayıda parayı denemeliyiz.”

“Kızlar da yeni elbise alabilirler,” dedi Freize mutlulukla. “Maskeler, şapkalar. Ben de kutularımı karıştırıp İngiliz sikkesine çevirebileceğim başka param var mı diye bakacağım. Bu şehirde bir insan, doğru zamanda altın alarak bile bir servet kazanabilir.”

Ertesi sabah kahvaltıdan hemen sonra, yemek odasının yanındaki boş odada, masanın başında Ishraq ve Luca pürdikkat oturuyorlardı. Luca, Peder Peter'm para tacirlerinden satın aldığı yarım düzine altın sikkeye dikkatlice bakıyordu. Ishraq'ın önünde bir rulo yazı vardı. Dikkatlice ruloyu açtı, en üst ve alt kısmına iki ağırlık koyup kapanmasını önleyerek Arapçadan İtalyancaya çevirmeye başladı.

“Diyor ki, ilk olarak kuyumcu mu, yoksa darphane tarafından mı damgalanmış, ona bakmamız gerekiyormuş. Damgasını kontrol edeceğiz.”

Luca teker teker bütün paraları gözlerini kısarak okudu. “Evet,” dedi. “Hepsi İngiliz sikkesi diye işaretlenmiş,

kendine de tam sikke aldı. Ağırbaşlı bir şekilde ikisi de paraları ağızlarının yanına koydu, ısırды, dişlerinin arasında tuttu, yüze kadar saydı ve sonuca baktı.

“Hayretler içindeyim!” dedi Ishraq.

“Diş izlerimi görebiliyorum,” diye onayladı Luca.

“Altın öyleyse.”

“Yaz,” diye talimat verdi Luca. “Sıradaki test nedir?”

“Toprak bir kaba sürtmeliyiz.”

Luca kapıya yürüdü, açıp alt kata seslendi. “Freize! Bana mutfaktan bir kâse getir!”

“Şşş!” dedi Freize, merdivenlerden yukarı koşarak. “Üstümüzde Venedik’in yarısı, Leydi Isolde’nin odasında toplanmış vaziyette, ona elbiseler denetiyor, Ishraq ile ikisine taçlar hazırlıyor.”

“Mutfaktan bir kâse lazım!”

“Kalaylı mı?” diye sordu Freize. Tavan arasına çıkan dar merdivenleri tırmanmaya hazırdı.

“Hayır! Hayır! Çömlek!”

“Çömlek diyor,” diye sızlandı Freize kendi kendine. Mutfığa giden uzun yoldaki ayak seslerini duydular, sonra genç adamın adımları geri döndü. “Tam istediğin gibi toprak kap,” dedi ve meraklı meraklı odaya bakışlar attı.

“Şimdi gidebilirsin,” dedi Luca, gönlü tam razı gelmeyecek. Aslında Freize’in onlara katılmak için yanıp tutuştuğu aşikârdı.

Luca, Ishraq’a döndü. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Çömleği kıracaksın. Parçalanmış bir toprak parçasına ihtiyacımız var.”

Luca kâseyi masanın kenarına çarptı ve kap, neredeyse yüz parçaya ayrıldı.

“Ah, güzel, kırın kırın!” diye seslendi Freize, kapının arkasından. “Bir saniye bile üzölmeyin. Lordum için bir tane daha getireyim mi?”

“Yerden bir parça alıp altına sür,” diye çevirdi Ishraq. “Siyah iz çıkarsa altın gerçek demektir. Ama altın rengi iz, metalî gösterir.”

Luca toprak kaptan aldığı bir parçayı altın sikkenin üstüne getirdi. “Güzeli,” dedi. Sertçe bastırıp tekrar baktı. “Kesinlikle güzel.”

“Şimdi bıçakla ikiye kesmeliyiz.”

Luca sikkeyi bozacakları düşüncesi karşısında kaşlarını kaldırdı. “Çeyrekliklerden birini keserim,” dedi. “Bütün paraya dokunmam.”

Ishraq hayır anlamında kafa salladı. “Ah, Tanrı aşkına! Her birinden bir taneyi ortadan keselim: Bir tam, bir yarım ve bir çeyrek. Hadi ama Luca. Sanki senin paran. Milord ödüyor nasılsa.”

“Çok pahalı fikirlerin varmış,” diye şikâyet etti Luca. “Sen de benim gibi bir çiftçi oğlu olarak büyüseydin, sikkeleri tereyle kesmeye can atmazdın.”

Ishraq kahkahalar attı ve Luca kızın söylediğini yaptı. Çok geçmeden, paralar ortadan bölünmüş vaziyette önlerinde duruyordu.

“Her tarafları aynı renk mi?”

Luca bir büyüteç alıp paraları inceledi. “Evet,” dedi. “Hiçbirinde bir zar yok, içlerinde farklı bir renkten eser yok. Tepeden tırnağa sarılar, saf altın gibi.”

“Şimdiyse sonuncu test: Paraları ölçeceğiz,” dedi. “En doğru biçimde tartacağız.”

Luca durakladı. “Pekâlâ. Kaç gram olmalılar?”

“Bir tam 7 gram,” dedi Ishraq. El yazmasına suratını buruşturarak, sembolleri anlamaya çalışıyordu. “Yoğunluk eşittir kütle bölü hacim.”

“Bir dakika,” dedi Luca. “Bir daha söyle.”

“Yoğunluk eşittir kütle bölü hacim,” diye tekrar etti kız. “Bu teste göre, saf altını tartacağız. Sonra denediğimiz altını tartıp kütlelerini bulacağız. İkinci testte altını suya atacağız ve su ne kadar yükseliyor diye ölçeceğiz. Böylece hacmini bulacağız.”

“Kütle,” diye yineledi Luca. “Hacim.” Ishraq bir an için, Luca’nın çok hoş bir ezgi söyleyen bir halk ozanına benzediğini düşündü içinden. Onun için hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler, Luca’ya göre bir şiirdi. “Yoğunluk.”

“Burada diyor ki, öncelikle bir parça saf altını alıp sürahide tartmalıyız ve ne kadar su yükseldiğine bakmalıyız. Sonra aynı ağırlık deneyini, altın paramızla yapmalıyız. Daha hafif malzemelerle karıştırılmış altın, daha fazla suyu kaldıracaktır. Saf olan altın, daha yoğundur. Daha az su kaldırır.” Ishraq birden sustu. “Biliyor musun, kelimeleri okuyorum ama kendimi bir ahmak gibi hissediyorum. Ne yapmamız gerektiğini anlamıyorum. Sen anlamını çözebiliyor musun?”

Luca başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu. “Yoğunluk eşittir kütle bölü hacim,” dedi sessizce. “Anlıyorum. Anlıyorum.”

Freize'e seslenme zahmetine girmedi, bu kez bizzat mutfağa çıkıp temiz bir kap suyla geri döndü. "Bir kuyumcuya gidip saf altın satın almamız gerek," diye mırıldandı.

"Ne için?"

"Saf altının ne kadar yoğun olduğunu anlamak için. Ne kadar su yükseldiğini ölçmek için. Paralarla kıyaslayabilmek için."

"Ah! Anladım," dedi birden kavrayarak heyecanlanan Ishraq. "Saf altın olduğunu bildiğim bir altın var bende."

"Ortası boş, yüzük şeklinde," dedi Luca, sesli düşünerek. "Fark etmez. Ortadaki deliğin ağırlığı yoktur. Yüzüğün altını nı ölçüyoruz, kapladığı alanı değil ki. Getir hemen."

"Isolde'nin annesinin yüzüğü," dedi Ishraq. "Evden ayrıldığımızdan beri bunu ve aile yadigârı mücevherlerini ben taşıyorum."

"Saf altın olduğundan emin misin?"

Ishraq kafa salladı. "Lucretili Lordu, leydisine daha azını vermezdi," dedi.

Luca kızı duymadı bile, altın paralara ve kaptaki suya bakıyordu. Ishraq odadan çıkıp üst kata, kızların odasına koştu, elbisesini kaldırdı, iç gömleğinin pamuklu cebini yırttı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Isolde. Tahta bir sandalyede dikiliyordu, bir terzi önünde çömelmiş, elbisenin eteklerini dikiyordu. Odanın her yanında karnaval maskeleri, ipekler, satenler, kadifeler, zenginlik ve renk cümbüşü içinde oraya buraya saçılmıştı.

"Annenin altın yüzüğünü çıkarıyorum," dedi Ishraq, narin dikişleri yırtarak. "Luca altın sikkelere karşı onu tartacak."

“Hâlâ mı?” diye sordu Isolde sinir olarak. “Sabahtan beri odaya kapandınız. Bir tabak düşürdüğünüzü duydum.”

“Bilerek kırdık,” diye neşeyle konuştu Ishraq. Yüzüğü çıkardı ve elbiseyi tekrar dikti.

“Dikkat et de bir şey olmasın,” dedi Isolde. “Yüzük çok değerli.”

Ishraq yorum yapmadı, tekrar Luca’nın yanına koştu. Luca odada volta atıyordu. Öyle düşünceliydi ki kaşları çatılmıştı. Ishraq yüzüğü avucunun içine bırakana kadar kızın girdiğini fark etmedi bile.

Hemen dönüp yüzüğü Freize’in mutfaktan getirdiği, hassas baharat kantarma koydu. Minicik ağırlıkları ekledi. En küçüğü, yarım buğday tanesi kadardı. Isolde’nin annesinin yüzüğü, 7,8 gramdı.

“Hemen yaz,” diye emretti Luca, Ishraq’a. “Yüzük saf altın, 7,8 gram. Şimdi. Ne kadar su taşıyor bakalım.”

Luca yüzüğü kantardan kaldırdı ve su kabına bıraktı. Su bardağın içinde hızla yükseldi. Luca sivri bir tebeşir parçasıyla, suyun yükseldiği seviyeyi işaretledi. Sonra bir çatalla yüzüğü dışarı aldı, suyun üstünde tuttu ki her bir damla damlasın ve su seviyesi ilk hâli gibi olsun.

“Bunun saf altın olduğundan emin misin?” diye sordu Ishraq usulca.

“Eh, sikkenin 7 gram olması lazım,” dedi Luca. “Tam artı, çeyrekliklerin birinin yarısı, tamı tamına 7,8 gram etmeli. Demek ki kütle aynı. Eğer yoğunluğu biraz daha azsa, o zaman tenekeyle ya da altından ucuz bir metalle karıştırılmış demektir ve su daha yükseğe çıkar.” Nazikçe, etrafa bir damla

bile sıçratmadan tam parayı suya bıraktı, sonra da ikiye böldüğü çeyreğin yarısını ekledi.

Su seviyesi yükselirken ikili nefeslerini tuttu. Su, sürahinin kenarından, yüzük için koydukları işaretin olduğu noktaya kadar çıktı.

“Paralar saf altın,” dedi Luca usulca, zafer kazanmış gibi. “Birisi, bir yerlerde, Calais’deki darphaneden taze çıkmış İngiliz sikkelerini alıyor ya da en saf altından para basıp kendi sahte paralarını yapıyorlar.”

Beşi de sanki altın madenini bulmuş kadar hafiflemiş ve heyecanlanmıştı.

“Eee, şimdi sırada ne var?” diye sordu Isolde. “Darphaneyi nasıl bulacağız? Kalpazanları nasıl ele geçireceğiz?”

“Tacirin kendi deposundakilerden bile fazla altın satın alabilir miyiz?” diye önerdi Luca. “Ondan sonra da eksik kısmı nereden toplayabileceğimizi soracağız. Adam söylemezse, onu takip edip bir kasa altını nereden aldığını öğrenebiliriz.”

“Nöbetleşe izleyebiliriz...” diye başladı Ishraq.

Luca hayır anlamında kafa salladı. “Hayır, siz değil,” dedi. Isolde’ye bakış atıp kızın başıyla onayladığını gördü. “Üzgünüm Ishraq ama olmaz. Eğer gerçekten zengin bir aile ayağına yatacaksak, o zaman ikinizin leydiler gibi davranması gerekir. Rialto’ya gelemezsiniz, altın tacirlerini gözetleyemezsiniz.”

“Gerçekten olmaz,” dedi Isolde, arkadaşına.

“Halktan bir kız gibi giyinirim. Ya da oğlan kılığına girerim! Isolde bir oda dolusu kıyafet ve kostüm satın aldı! Karnaval zamanı herkes farklı kılıkta.”

“Bu riski almaya değmez,” diye emir verdi Peder Peter. “Hem ayrıca, tehlikelere maruz kalabilecek şekilde sokaklarda avare gezmemelisiniz. Kadınların evden dışarı çıkmasına tek izin verilen dönemdeyiz. Venedik’teki bütün kadınlar kılıktan kılığa girecek, maskeler takacak ve Büyük Perhiz öncesi yirmi gün boyunca sokaklara dökülecek. Şehir bundan daha başıboş kalamazdı. İnsanlar çılgın gibi. İstisnai bir dönem bu, her şey serbest. Yılın geri kalanı boyunca sadece evlere misafirlğe ya da kiliseye gitmek için dışarı çıkıyorlar.”

“Ama tam da karnaval dönemi olduğu için biz de bir maske takıp çıkabiliriz.” diye tutturdu Ishraq. “Sadece birkaç haftalığına da olsa...”

“Eğer şehrin fahişeleri yerine konulmak istiyorsanız, evet,” diye aksilendi Peder Peter. “Dışarı hiç çıkmamanız tavsiye edilir. Büyük bir günah ve sefahat dönemi. Size kapalı kapılar ardında oturmanızı öneririm. Daha doğrusu sizden kapalı kapılar ardında oturmanızı rica ederim.” Sözlerine katıldığını görmek için Luca’ya döndü. “Madem bizimle seyahat ediyorsunuz, koruyucunuz olduğumuzu kabul ettiniz, o hâlde nereye ne zaman gidip geleceğiniz konusunda karar yetkisini de bize vermeniz doğru olur.”

“Benim üstümde kimsenin yetkisi yok,” dedi Ishraq çabucak. “Vermiyorum. Kimseye yetki filan vermiyorum. Senden ve Luca’dan emir almak için evi terk edip manastırdan kaçmadım.”

Luca kızardı. “Kimse sana emir vermiyor,” dedi. “Ama buraya soylu bir aile görüntüsünde geldiysek ve bu görüntüyü korumak istiyorsak, sen de asil bir kadının arkadaşı gibi davranmak zorundasın. Bunu yapmayı kabul etmiştin Ishraq.”

“Maske takıp çıkarım,” dedi Ishraq.

“Yanında birisi olduğu sürece,” diye pes etti Luca. “Görünüşe bakılırsa şehir, karnaval boyunca zıvanadan çıkıyor. Ama Freize ya da kâhya sana eşlik ederse, iyi olursun.”

“Yani öğleden sonra sizinle Rialto’ya gelebilir miyim?” diye sordu kız. “Peder Pietro’yu görmeye? Maske takarsam?”

Luca olumsuz anlamda kafa salladı. “Bu benim arayışım,” dedi. “Yalnız gideceğim.”

Freize’in ağzı kulaklarına vardı. “Ben de yalnız gideceğim,” dedi. “Senin yanında yalnız gideceğim.”

İki genç adam birlikte evden çıktılar. Ishraq ve Isolde, üst katın penceresinden, siyah gondolun Büyük Kanal’a çıkışını ve yoğun gidiş gelişli su yoluna karışmasını izledi.

“Ben çıkıyorum,” dedi Ishraq. “Bize erkek kıyafeti alacağım, böylece sokaklarda istediğimiz gibi dolaşabiliriz.”

Isolde’nin yüzü aydınlandı. “Cesaret eder miyiz?”

“Evet,” dedi Ishraq, gayet kararlı bir şekilde. “Tabii ki ederiz. İtalya’dan buraya kadar geldik. Şimdi iki papaz Venedik’in, göremeyeceğimiz kadar günaha batmış olduğunu savunuyor diye eve tıkılıp kalmayacağız.”

“İkimiz için terziye elbise siparişi verdim.”

“Evet ama ben elbise istemiyorum. Kostüm istiyorum. Kılık değiştirmek istiyorum. Oğlan kıyafeti istiyorum, böylece dilediğimiz her yere gidebiliriz. Kim olduğumuz anlaşılmaz.”

“Git o zaman,” diye heyecanla konuştu Isolde. Elini sade gri elbisesinin cebine sokup para çantasını çıkardı. “Al. Peder Peter verdi bunu. Fakirlere sadaka ve kilisede mum yakmak gibi ihtiyaç duyacağımız şeyler için. Asil ailelerdeki leydilerin sahip olacağı ıvır zıvırlar. Git bize pantolon ve kocaman maskeler al!”

Ishraq kahkaha attı, parayı cebine indirdi ve odadan çıktı.

“Bana kocaman bir şapka bul.” Isolde odadan kafasını uzatıp mermer merdivenlere doğru seslendi. “Saçlarımı güzelce örtsün.”

“Annenin mücevherlerinin bazılarını da takas edeceğim!” diye seslendi Ishraq yukarıya.

Isolde tereddüt etti. “Annemin mücevherleri mi? Hangileri?”

“Yakutları,” diye bastırdı Ishraq. “Servet kazanma fırsatı ayağımıza geldi. Mücevherleri verip İngiliz sikkesi alacağız, fiyatının yükselmesini bekleyeceğiz. Değeri iki katma çıkınca yakutları geri alacağız, ayrıca ağabeyine karşı ordu toplamak için paran olacak.”

“Sırf sikkeleri değiş tokuş ederek bu kadar para kazanabilir miyiz?” diye sordu Isolde. Doğrusu bu fikir, kızın aklını çelmişti.

“Olabilir,” dedi Ishraq. “Yapayım mı? Para tacirine gidip yakutlarınla altın para alayım mı?”

“Evet,” dedi Isolde, ona mirasını geri kazandırabilecek, kolayca edinilmiş servet düşüncesinin cazibesiyle. “Evet, al bakalım.”

Rialto'ya varan iki genç adam, Peder Pietro'yu her zamanki yerinde buldu. Pederin etrafına insanlar üşüşmüştü. Yakında bir yerde, biri jonglörlük şovu yapıyordu. Bir gösteri köpeği, burnunda top tutarak, yavaşça ve bedbin bir suratla daireler çiziyor, palyaço suratlı sahibi de şapkasını elden ele dolaştırıyordu. Bir oğlan gibi giyinmiş Ishraq'ı fark etmediler. Kız tepede toplayıp tutturduğu saçlarını başlığıyla güzelce örtmüştü. Gözlerine siyah bir maske takmış, para taciri İsrail'le iş yapıyordu. Kızın kiraladığı gondola binip sessizce uzaklaştığını da görmediler.

"Efendim bu," dedi Freize, papaza yaklaşabilmek için kalabalığın arasında insanları dürtükleye dürtükleye ilerledikten sonra. "Luca Vero."

"Babanı arıyorsun," dedi rahip kibarca. "Sana sevinerek, ondan haber aldığımı bildirmek isterim." Luca'nın birden canlandığını gördü. "Ah, oğlum. Duymaya hazır mısın?"

Luca başını öne eğdi, çabucak bir dua okudu. "Evet," dedi. "Hemen söyleyin."

"Geçen sene fidyeyle alıp kurtardığım, Bayeed'in gemisinden bir köle, bana o dönemde Gwilliam Vero'nun onunla birlikte çalıştığını söyledi," dedi Peder Pietro usulca. "O zaman hayattaymış ve güçlüymüş, daha geçen sene. Hâlâ aynı gemide köle olabilir."

"Yaşıyor olabilir mi?" Luca inanmamışçasına bu haberi tekrarladı. "Şu anda? İçinde bulunduğumuz bu gün?"

“Olabilir. Bayeed’e bir mesaj yollayıp baban hayatta mı ve karşılığında fidyeyi kabul eder mi diye sorabilirim.”

Luca deli gibi dönen düşüncelerini temizlemek için başını salladı. “Düşünemiyorum! İnanamıyorum!”

Freize bir elini nazikçe arkadaşının sırtına koydu. “Dur bakalım,” dedi, bir atı yatıştırırcasına. “Sakin.”

“Evet. Tabii,” dedi Luca, papaza. “Lütfen. Hemen yapın. Ne zaman haber alınız?”

“Bayeed, Konstantinapol’deyse...” Papaz düzeltti. “Artık oraya İstanbul diyorlar, Tanrı affetsin. Şehrimizi aldıkları için. Doğu’nun Roma’sını, Tanrı’nın evini aldıkları için. Neyse, Bayeed oradaysa mesajımızı ona iletmek yaklaşık iki hafta sürer. Ama belki şanslısındır. Trieste’ye geldiğini duymuştum. Bu doğruysa, birkaç güne kalmaz, mesajımızı yollarız. Hatta belki Venedik’e bile gelir.”

“Birkaç gün mü?” diye tekrar etti Luca. “Buraya gelme ihtimali mi var?”

Papaz, elini kibarca Luca’nın sıktığı yumruğun üstüne koydu. “Evet oğlum. Günler içinde cevabını alabilirsin. Eğer Bayeed, Trieste’deki limandaysa ve elçi onu bulabilirse. Bayeed’in verdiği cevapla birlikte bir gemiye atlarsa.”

Luca ve Freize, inanamayarak birbirlerine baktı.

“Günler,” diye yineledi Luca. “Birkaç hafta içinde babamı görebilir miyim yani?”

“Bayeed çoğunlukla hemen cevap verir. Ama bedeli ucuz olmaz. Çalışan bir köle için aşağı yukarı bir *lira di grosso* ister. Yani on düka.” Durdu. “Yaklaşık beş altın sikke eder.”

Luca kafa salladı.

Daha Peder Pietro konuşurken, Luca aklından kuru anında çevirmişti zaten. Üstlendiği görev için üzerinde taşıdığı ama sahip olmadığı servet aklına geldi. Milord'un, Venedik'te bir tüccarmış gibi yapması için ona teslim ettiği para, test ettiği altın paralar, satın alması emredilen gerçek altınla yapılmış şüpheli paralar, tam şu anda yelkenlerini açmış son hızla denizleri aşarak gelen ve ona küçük bir servet getiren taşıma gemisindeki payı, varlıklıymış izlenimi yaratması için saçıp savurduğu paralar. "Bende var," dedi usulca. "Servetim var. Ödeyebilirim. Babamın özgür kalması için seve seve veririm."

Freize kulağına eğildi. "Esasen senin paran değil," diye hatırlattı arkadaşına. "Milord hesabını sorunca ne diyeceksin?"

"Kullanmak zorundayım!" diye alevlendi Luca. "Babamın özgürlüğü için, gerekirse çalar çırparım! Ama sadece ödünç alıyorum. Milord'a durumu açıklarım. İngiliz sikkelerinden elde edeceğim kârla telafi ederim."

Papaz kafa salladı. "O hâlde bu gece notumu yazarım. Bayeed'e ödeme teklifini sunarım. İngiliz altın sikkesi şeklinde isteyeceklerini tahmin ediyorum. O kuru tercih ediyorlar. Bu sene ticaretle de fidyede de bu geçerli. Beş İngiliz sikkesi olacak, belki dört buçuğa anlaşıyoruz, ne de olsa İngiliz altını artıyor. Fiyatı bir an önce sabitlememiz en iyisi olur. Herkes İngiliz altınının tavana çıkacağını tahmin ediyor."

"Paraları getiririm," diye teminat verdi Luca. "İngiliz altını öderim."

"Sana başka haberlerim de var."

Luca bekledi.

“Babanla birlikte çalışan adam, babanın, karısının nereye götürüldüğünü öğrendiğini de anlattı. Annenin, bir evde, imparatorun emrinde çalışan bir ailenin evinde hizmetli olarak tutulduğunu biliyormuş. Bayeed, onu satın almadan önce, ailenin, açık artırmada anneni aldığını görmüş. Yaşıyor olabilir, eğer hâlâ onlar için çalışıyorsa. Eğer sarayla birlikte taşındırlarsa, şu anda İstanbul’da olabilirlermiş. Şehrimizi çaldıkları için, Tanrı onları affetsin.”

Luca bu haber karşısında neredeyse sendeleyip yıkıldı. Freize koluna girdi. “Dik dur,” dedi. “Toparlan.” Dikkatlice Luca’yı tekrar ayakta tuttu ve sırtını sıvazladı. “İyi misin serçe?”

Luca elini silkeleyip attı. “Annem mi?”

“Bu eski haber,” diye dikkatli konuştu rahip. “Baban yıllar önce onun iyi bir efendiye benzer bir adama satıldığını görmüş ama tabii ki annen hâlâ onlarla birlikte olmayabilir.”

“Ama sultanın sarayıyla bağlantılı bir aileye satıldığını söylediniz.”

“Evet. Bu iyi bir hizmet, kolay iş. Saraylı memurlardan birine mektup yazabilir, araştırabilirim,” dedi papaz. Kalemını kaldırdı. “Adı neydi?”

“Clara,” dedi Luca. “Clara Vero. İnanamıyorum. Aklım durdu. Ben daha on dört yaşında bir çocukken annemlerin öldüğünü söylemişlerdi. Çiftliğimizden, küçücük yerimizden alındılar. Kimse kaçırılmalarına şahit olmamıştı. Dört yıldır, onları tekrar görme umudumu yitirmiştim. O günden beri yaslarını tutuyorum. Annesiz babasız, öksüz ve yetim kaldığımdan korkuyordum.”

“Tanrı merhametlidir,” dedi yaşlı papaz yavaşça. “Şükret.”

“Bu bir mucize sahiden de,” diye doğruladı Freize. “Amin. Dayan serçe.”

Luca başını öne eğip fısır fısır dua etti. “Tekrar ne zaman geleyim peder?” diye sordu.

“En ufak bir haber alır almaz sana mesaj göndereceğim,” dedi papaz tatlılıkla. “Babanla ilgili birkaç güne haber çıkar, annenin izini sürmemiz aylar alabilir. Sabretmeyi öğrenmek zorundasın. Hizmetlin, de Longhi ailesinin malikânesinde oturduğunuzu söyledi.”

“Evet.” Luca kafa salladı. “Evet. Oraya mesaj yollayın.”

“Küçük bir köyden, bir çiftlikten çıkıp çok yol katetmişsin,” dedi papaz. “Belli ki dünyevi zevklerin tadını çıkarmışsın.”

Anne ve babasının haberleriyle sarsılan Luca, nutku tutulmuş vaziyetteydi. Hazır bir yalan uyduramadı.

“Efendimin ticarete şansı yaver gitti,” diye hemen araya girdi Freize. “Altın ticareti yapmaya Venedik’e geldik. Rusya’dan gelen bir taşıma gemisinde payımız var. Fakat efendim, en çok sizi görmeyi, babasını bulup bulamayacağını sormayı kafaya koymuştu. Kendini buna adadı.”

Papaz gülümsedi. “Belki de mülkünün bir kısmını kiliseye verirsin,” dedi Luca’ya. “Fidyesi ödenip ailelerine teslim edilebilecek bir sürü Hristiyan var, tıpkı annenle baban gibi. Keşke paramız olsaydı da kurtarsaydık.”

“Veririm,” dedi Luca, heyecanının etkisiyle. Freize, genç adamın ağzından çıkanı kulağının duymadığını anladı. “Veririm tabii. Cömert olmak isterim. Diğerlerinin de eve

dönmesini isterim. Tanrı biliyor, bana kalsa kölelik diye bir şey olmazdı, hiçbir çocuk annesiz babasız kalmazdı.”

“Tanrı seninle olsun o zaman çocuğum.” Papaz havaya haç işareti çizdi. “Ve altın ticaretini yaparken, mallarını satarken yanında olsun. Çünkü bu dünyevi bir iş ve suçlulara karşı korunmaya ihtiyacın var.”

“Ve bütün Venedik’e işimizi duyurmaya gerek yok,” dedi Freize usulca. “Eskiden küçük bir çiftlikti, şimdi koca bir servet: Efendim pek bahsedilmesini sevmez.”

“Ben dedikodu yapmam,” dedi papaz kibarca. “Benim ticaretim, sürüden kopmuş zavallı kuzuları takas etmek. İşim, ketumluğuma bağlıdır.”

“İyi öyleyse,” diye kafa sallayıp Luca’ya döndü Freize. “Burada çok altın var, değil mi?” diye gayet sıradan bir şekilde sordu.

“Hayatımda hiç bu kadar İngiliz altınını bir arada görmemişim,” dedi papaz. “Sahiden de Tanrı iyi. Çünkü Osmanlılar, her şeyin karşılığında altın para istiyor ve birçok insan işlerim karşılığı bana altınla ödeme yaptı. Değeri her gün artıyor, böylece bu şanslı bozukluklarla daha fazla zavallı ruhu geri alabilirim. Bütün birikimimi altın parayla değiştirdim, o yüzden Tanrı’ya şükür, işlerimi halledebiliyorum.”

Luca ve Freize’i taşıyan gondol, burnunu, evin ön kısmına açılan sudan giriş kapısına sokarken, Ishraq yan kapıdan içeri daldı. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak yukarı koştu ve adamlar su seviyesinden zemin kata yürürken kızların odasına

girdi. Başlıkları, pantolonları ve kalın ayakkabıları bir çıkın hâlinde yatağının altına koydu ve Isolde'ye çanta dolusu altın parayı gösterdi.

“Yakutlara karşılık ne kadar aldın?” diye çabucak fısıldayarak sordu Isolde.

“On buçuk altın sikke,” diye cevap verdi Ishraq. “En yüksek fiyat buydu.”

Isolde, annesinin mücevherleriyle böyle bir yatırıma girdiği için yutkundu. “Umarım değer kazanırlar,” dedi gergince. “Annemin en büyük servetiydi.”

“Bence de,” dedi Ishraq. “Herkes altınların yarın daha pahalı olacağını söylüyor. İnsanlar şimdiden, piyasa kapanırken yarın için iyi fiyat belirliyorlar. Yarın kâr ederek satabilir, yakutları geri alabiliriz.”

Isolde parmaklarını birleştirdi ve çocukken yaptıkları saçma bir oyunu sürdürüp Ishraq'ın alnına hafifçe vurdu.

“Şansımız bol olsun,” diye cevapladı Ishraq. “Sen aşağı in, ben çantayı ortadan kaldırıp geliyorum.”

Isolde odaya girdiği anda Luca'nın yüzünde güller açtı ve anne babasını fidyeye geri kurtarabileceğini anlattı. “Harika bir müjde bu,” dedi Isolde. “Başına gelebilecek en muhteşem şey.”

Bir an için elleri kenetlenmiş hâlde durdular ve Luca, eve dönerken acele etmesinin sebebinin, bir an önce Isolde'ye anlatmak isteği olduğunu fark etti, duyar duymaz, Isolde'ye de söylemek istemişti.

“Anlıyorsun,” dedi dalgın dalgın. “Bunun benim için ne anlama geldiğini anlıyorsun.”

“Çünkü ben de babamı kaybettim,” dedi Isolde kibarca. “Sadece benimki sonsuza dek gitti, öldü. O yüzden duyduğun özlemi anlayabiliyorum. Yokluğunun hayatında nasıl bir mateme yol açtığını biliyorum. Fakat eğer baban sana geri verilebiliyorsa, annen eve dönebilecekse, bu ne büyük bir mucize olurdu!”

“Kiliseden ayrılırdım,” dedi Luca neredeyse kendi kendine. “Eve gelirlerse, kiliseden ayrılır, hemen tekrar çiftlikte onlarla yaşamaya dönerdim. Oğulları ve tarladaki yardımcıları olmakla övünürdüm. Başka hiçbir şey istemezdim.”

“Ama işin? Karanlık Düzen? Kavrama yeteneğin çok yüksek diyorlar. Dünyayı dolaşmalı, kıyametin yaklaştığının işaretlerini toplamalıymışsın. Peder Peter bunun senin yeteneğin ve içsel çağrının olduğunu söylüyor. Hayatında gördüğü ve çalıştığı, birlikte seyahat edip danışmanlık yaptığı en büyük soruşturma görevlisi olduğunu anlatıyor.”

Luca takdirlere gülümsedi. “Gerçekten mi? Kendisi mi söyledi?”

“Evet!” Isolde kederli kederli gülümsedi. “Beni azarlarken söylemişti. Seni Tanrı’nın işinden alıkoymamalı, dikkatini dağıtmamalıymışım. İçinde bir çağrı, bir ses duymuşsun. Sıra dışı olduğunu söyledi.”

“Öyle bile olsa, eve geri dönerlerse, gene annemle babama koşardım. Elbette buradaki görevimi tamamlar, hiçbir şeyi yarım bırakmazdım. Ama annemler kurtulursa, onlardan bir daha asla ayrılmam. Sıra dışı olmak değil, sıradan bir evlat olmak istiyorum.”

Isolde kafa salladı. Hepsinin arasında, evinden, yurdundan uzak olmanın anlamım en iyi Isolde bilirdi. Babasının ölümüyle birlikte ağabeyi, bir hileyle onu topraklarından ve miras alacağı kalesinden etmişti. “Ama biliyorsun, hiçbir zaman geri dönemeyiz,” dedi yumuşakça. “Vaftiz babamın oğlundan bir ordu toplasam, ağabeyimi yensem, topraklarımı geri alsam, kendi kalemin giriş kapısından atımla içeri girsem ve oraya bir kez daha benim desem bile, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Babam yine ölü olacak. Ağabeyim hâlâ bana ihanet etmiş olacak. Ishraq dışında, koca dünyada kimsem olmayacak. Babamı kaybetmenin yasını, ağabeyimin ihanetinin öfkesini duyacağım. Kalbim biraz katılmış olacak. Kale yerinde dikilse bile, ben aynı olmayacağım.”

“Biliyorum,” dedi. “Haklısın. Ama annemle babam eve dönebilse bile ya da sen ait olduğun yere taşınsan bile, o zaman yeni yerlerimizde, kendimizce yeni hayatlar kurabiliriz. Eski mekânlarda yeni hayatlar. Gerçekten ait olduğumuz yerde yeni yaşantılar. Başlangıç noktamızdan, yeniden başlayabiliriz.”

Isolde anında, hayatlarının onları bambaşka yollara sokacağını anladı. “Ah Luca, Lucretili’yi geri kazanırsam, senin çiftliğinden çok uzakta yaşayacağım.”

“Bense küçücük bir çiftçi ve Lucretili Leydisi gibi azametli bir insanla konuşamayacak kadar sıradan biri olacağım. Çiftlik evimin önünden atınla geçer, bana dönüp bakmazsın bile. Ben sabanımın arkasındaki kirli bir çiftçi oğlu olurum, sense atının üstünde giden bir leydi.”

Başka kelime etmeden ikisi de aynı şeyi düşündü: *Evet, önümüzde bekleyen her neyse, asla birlikte yeni bir hayat kuramayız.* Sessizce ellerini bıraktılar.

“Misyonumuzu ihmal edemeyiz.” Peder Peter odaya girdi, ikisinin birbirlerine arkasını döndüğünü gördü. “Asıl mesele bu. Hatta tek mesele bu. Babanın izini sürmene çok sevindim Luca. Ama işlerimiz olduğunu unutmamalıyız. Amacımız var. Dünyanın sonunun geldiğine dair işaretlerin izini sürmekten daha önemli bir iş yoktur.”

“Hayır, buraya ne yapmaya geldiğimi unutmam,” diye söz verdi Luca. “Ama madem Milord bize ticaret yapmamızı, hat-ta kumar oynamamızı emretti, bu da benim için bir fırsat. Kendi adıma altın kazanmalıyım. Annemle babamı geri alabilmek için ufak bir servete ihtiyacım var.”

“Değiş tokuş ederek kazanabilirsin,” dedi Ishraq, odaya girip. Isolde suçluluk içinde bir bakış fırlattı ona. “Eğer şimdi İngiliz altını almak istiyorsan al, herkes önümüzdeki ay fiyatı iki katına çıkacak diyor. Sihir gibi para kazanmanın bir yolu bu. Şimdi alıyor, bir ay sonra satıyorsun ve birisi sana, ödediğinin iki katını veriyor.”

“İyi de nasıl?” dedi Isolde gergince, soruyu Luca’ya yönelterek. “Doğru olduğunu anlıyorum, Venedik’in yarısı bunun olacağına inanıyor ve her gün ufak bir para kazanıyor. Peki nasıl gerçekleşiyor?”

“Çünkü herkes İngiliz altını istiyor ve paranın alıcıdan çok olduğunu düşünüyorlar,” dedi Luca. “Hayal gibi bir şey. Herkes kâr ederim diye satın alıyor, derken değeri yükseldikçe yükseliyor. Herhangi bir şeyin peşinde koşuyor olabilirler.

İster sikke olsun, ister deniz kabuğu, ister pırlanta, ister ev. Para karşılığı takas edilebilen her şey. Böylece değerinin yükseldiği görülebiliyor. Daha çok insan isterse, açık artırma ateşlenir ve fiyat yükselir.”

“Ama günün birinde, dolu bir sidik kesesi gibi patlar,” dedi Ishraq. “Asıl hile, o gün gelmeden satabilmek.”

“Peki o günün geldiğini nasıl anlayacaksın?” diye sordu Luca ona. İki genç kadın arasında geçen endişeli bakışmayı da kaçırmadı.

“Eh, sen bilirsin diye umuyorum,” diye itiraf etti Isolde. “Biraz sikke aldık da.”

Luca kahkaha attı. “Öyle mi? Spekülatör mü oldunuz?”

Kızlar, kendileri de korkmuşçasına, gözleri yuvalarından fırlayarak kafa salladılar.

“Ne kadar?” diye sordu Luca, kızların ciddiyetini anlayıp ayılınca.

“On buçuk sikke,” diye itiraf etti Isolde.

Luca ses çıkarmadan ısıklık çaldı. “Nereden buldunuz?”

“Annemin yakutlarını sattım,” diye anlattı Isolde. “Şimdiyse tabii ki, bir daha asla geri alamayacağız diye korkuyorum.”

“Altınımızı ne zaman satmamız gerektiğini düşündüğünü bize söyler misin? Yani o gün gelince...” diye sordu Ishraq.

Luca kafa salladı. “Tabii, elimden geleni yaparım. Her gün piyasada olacağız, fiyatları takip edeceğiz.”

“Ayrıca altınlar, saf altın. Test ettik,” diye hatırlattı Ishraq. “Ne olursa olsun, altının değerinden aşağı düşemezler.”

“Belki Luca da servetini kazanır?” dedi Peder Peter, elinde bir mektupla onlara dönerek, konuşmalarını hiç duyma-

mişçasına. “Luca, bir davetiye aldın. Aslında hepimiz aldık. Yakındaki bir sarayda, yarından sonraki gün gayet sıradan bir kumar partisine çağırılıyorsun. Sen dışarıdayken davetiye geldi. Adımız ve zengin bir aileyiz yalanlarımız şimdiden duyulmuş olmalı. Ayrıca bir ziyafet de olacakmış.”

İki kız kafasını kaldırdı.

“Gidelim mi?” diye sordu Luca.

“Bence mecburuz,” dedi Peder Peter kasvetle. “Bu altın sikkelere sahip insanların arasına karışmalı, nereden geldiklerini ve ne kadar İngiliz altınının döndüğünü öğrenmeliyiz. Milord kendi ağzıyla söyledi, zengin ve dünyevi zevkleri olan bir aile gibi görünmek için, kumar oynamak zorundayız. Evden çıkmadan ve geri dönünce dua ederim. Tanrı’nın beni ayartmalardan korumasını isteyeceğim.”

“Çünkü kadınlar kendilerini onun kollarına atmak için sıraya girmişler,” diye fısıldadı Ishraq arkadaşına ve onu gülümsetti.

“Biz de geliyor muyuz?” diye sordu Isolde. “Kız kardeşin rolünü oynamak için?”

“Evin hanımları, ziyarete siz de çağırılıyorsunuz.” Peder Peter, Sinyorina Vero’ya yollanan mektubu uzattı.

“Senin soyadını taşıdığımı sanıyorlar!” diye heyecanlandı Isolde, sonra birden kızardı.

“Tabii ki öyle sanacaklar,” dedi Peder Peter ruhsuzca. “Hepimiz Luca’nın adını kullanıyoruz. Beni de ağabeyi Peder Vero zannedecekler.”

Isolde, “Çok tuhaf geliyor kulağa! Sanki evliymişiz gibi,” derken kulaklarına kadar kızardı.

Peder Peter soğuk soğuk, “Daha çok kardeşiymişsin gibi geliyor kulağa,” diye düzeltti. “Anlaştığımız üzere yapacağın numara bu. Biz kumara gidince leydileri ziyaret eder misin? Ishraq da hizmetlin ve arkadaşın olarak sana eşlik eder.”

“Evet,” dedi Isolde. “Her ne kadar kumar ve ziyafet, leydileri ziyaretten daha eğlenceli görünse de.”

“Eğlenmeye gitmiyoruz,” diye sertçe kestirip attı Peder Peter. “Sahte altının izini sürüyoruz ve bunu yapmak için de günahın göbeğine dalmak zorundayız.”

“Evet, aynen,” diye onayladı Isolde ama bastırdığı kahkahasıyla omuzları titreyen Ishraq’a bakamadı. “Rolümüzü oynayacağız. Leydilerle konuşurken altından haber alabiliriz. Kocalarının Rialto’da altına ne kadar ödediğini ve nereden edindiğini sorabiliriz.”

Ertesi sabah Freize, Luca ve Peder Peter yine tacirleri görmeye Rialto Köprüsü'ne gitti. "Yanlarında ne kadar altın bulundurdıklarını nasıl anlayacağız?" diye sordu Peder Peter tedirgince, gondol tekneler ve gemiler arasında mekik dokuyarak ilerlerken. "Çok talep etmeliyiz. Öyle ki aldıkları kişiye gitmek durumunda kalsınlar ve nereye gittiklerini görelim. Peki ne kadar isteyeceğimizi nasıl kestireceğiz?"

"Önceki gidişimizde Yahudi para tacirinin arkasında sadece bir kasa gördüm. Meydana çok fazla para taşıdığını sanmıyorum. Ama evde mi tutar, onu da bilmiyorum," dedi Freize.

"Peder Peter bana Milord'un bize yolladığı kargonun ilanını gösterdi," dedi Luca. "Haftaya Rusya'dan gelmesi gerek.

Kocaman bir geminin çeyreği kadar mal bize ait olacak. Büyük bir mal varlığından söz ediyoruz.”

Freize ısıklık çaldı. “Milord’un bunu satması mı lazım? Gemi ne taşıyor acaba?”

“Kehribar, kürkler, fil dişi.”

“Milord nasıl bu kadar zengin olabiliyor?” diye sordu Freize. “Manastırımızdaki kardeşlerimiz gibi fakirlik yemini etmemiş mi?”

Peder Peter kaşlarını çatı. “Onun işi onu ilgilendirir Freize, seni alakadar etmez. E, tabii ki Kutsal Kilise’nin zenginliği, arkasında.”

“Dediğin gibi.” Luca gizemli efendisiyle ilgili görüşünü bir kez daha düzeltti. “Büyük bir güce sahip olduğumu biliyordum. Ama böylesi bir zenginliğe hükmedebileceğinden habirim yoktu.”

“İkisi aynı şey zaten,” dedi Peder Peter. “İkisi de günaha açılan kapı.”

“Aynen,” dedi Freize neşeli neşeli. “Açıkçası beni ilgilendirmez, ne de olsa ben ufak paralara ve az bir güce sahibiyim.”

“Gemi limana yanaşır yanaşmaz, yükünü altınla takas etmek istediğimizi söyleyeceğiz,” diye ilan etti Luca. “Yanlarında yeterince altın tutuyorlar mı diye soracağız. Gerekirse belgeyi onlara da gösteririm. Ağzımızdan çıkanları muhtemel durumlara uydurmalı, gerisini de duruma göre uydurmalıyız.”

Peder Peter başını iki yana salladı. “Bu şehirde aldığım her nefesle yalan söylüyorum,” dedi mutsuz mutsuz.

“Ben de,” dedi Freize, en ufak bir rahatsızlık göstermeksizin. “Çok feci.”

Gondolcu tekneyi suyun dibine uzanan merdivenlere yanaştırdı ve rıhtıma doğru tuttu. “Bekleyeyim mi?”

“Evet,” dedi Luca, karaya adım atmadan önce.

“Leydilerin gondola ihtiyacı olmaz mı?”

“Leydiler dışarı çıkmayacaklar,” dedi Peder Peter. “Biz yokken sadece kiliseye gidebilir, San Marco’ya da yürüyebilirler.”

Gondolcu itaat edercesine başını eğdi ve üçlü, kalabalık meydana çıkan rıhtım merdivenlerini tırmandı. Freize hemen, bardak ve misketle insanlara kumar oynatan güzel kızı aradı. Kız oyunun önüne çömelmişti, kaldırımın bir kısmı beyaz kumla kaplıydı, üç bardak önünde ters duruyordu. Ağzı var dili yok babası, her zamanki gibi yakın bir yerde dikiliyordu.

“Bir saniye sonra dönerim,” diye müsaade istedi Freize ve kızın yanma gitti. “Günaydın Jacinta,” dedi ve parlak bir gülüşle karşılık aldı. “Günaydın Drago Nacari,” dedi kızın babasına. “Bugün yoğun musun?”

“Her zamanki gibi,” dedi kız, kumu düzelterip bardakları dizerek. Freize, kızın bulanık misketi, bardağın tekinin altına koyuşunu, sonra etrafta çevirişini, hızlı hızlı oradan oraya geçirişini izledi. Sonunda bardaklar durdu. Birkaç sefer seyrettikten sonra, Freize daha fazla dayanamadı.

“Şuradaki,” dedi emin olarak. “Şu, kafamı keserim.”

“Sadece paraları sököl,” dedi kız, tek kaşını kaldırıp. “Kafanı istemem.”

“Sağ taraftaki,” dedi Luca, yanından sessizce. “İzliyordum. Eminim.”

“Ne düşünüyorsan,” dedi kız. “İkiniz de bahse girsenize.”

Luca sağ taraftaki bardağın 6n6ne bir avuç para bıraktı ama Freize cebinde ne var ne yoksa ortadaki bardağa koydu.

Kız sanki bir m6şterinin kazanmasından hakiki keyif alıyormuş gibi kahkaha attı ve Freize'e d6nd6: "Arkadaşının g6zleri senden daha hızlı! Haklı." Freize ve kalabalıktaki çoğu kişinin para koyduğu ortadaki bardağın 6n6ndeki paraları topladı ve Luca'nın koyduğu *piccoliyi* sayıp bir eyrek İngiliz sikkesi verdi. "Kazancın," dedi. "Bahsinin 6 katını alıyorsun."

"Kazanmak için iyi bir oyun," dedi Luca, avucuna konulan altın paraya şaşırarak.

Kız, Luca'nın teredd6d6n6 yanlış anladı. "Bir eyrek İngiliz sikkesidir. Yarım d6kaya değer," dedi. "İyi bir paradır."

"Umarım altın paradan ř6phe etmiyorsun?" diye sordu birisi kalabalıktan.

"Hiç de değil. Sadece iyi talihime şaşırıyorum," dedi Luca.

"Zor kazanılan bir oyun," diye homurdandı Freize. "Ama zekice ve seni izlemek çok eğlenceli Jacinta."

"Yine Peder Pietro'yu g6rmeye mi geldiniz?" diye sordu. "6nk6 6đleden sonra gelir."

"Hayır, efendim t6ccardır. Birkaç g6ne teslim edilecek b6y6k bir y6k6 takas etmek istiyor," diye b6b6rlendi Freize. "İpekler. İpek bir elbise istemez miydin Jacinta? Ya da ışıl ışıl saçlarına bir kurdele?"

Kız g6l6msedi. "Ah, hem de nasıl! Bardak ve misketime bahse girer misin? 6 kere kaybedersen, bana bir elbise alacaksın."

Freize sırtıttı. "Hayır, girmem! Gardırobunu elbiseyle doldurursun eminim. Gemi y6k6 kaldırırsın."

Kız da kahkaha attı. “Sadece şans.”

“Çok iyi bir yetenek,” dedi Luca. Sesini alçalttı. “Ama sana bir sır vereyim.”

Kız eğilip kulak kesildi.

“Misketin, sağdaki bardağın altında olduğunu görmedim. Ellerin takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyor. Bence herkesten hızlısın. Ama sağda olacağını tahmin ettim.”

Kız gözlerini kısarak baktı. “Tahminin şansa tuttu yani?”

“Hayır. Gördüklerime dayanarak tahmin yürüttüm.”

“Peki ya ne gördün?”

“Sağ elini kullanıyorsun,” dedi Luca. “En güçlü hareket de uzaklaştırmak, öne çekmek değil. Bardakları oradan oraya hareket ettirirken misketin gizli olduğu bardağı ön planda tutuyorsun ve sağ yöndeki hareketin daha kuvvetli. İzlediğim yedi seferden üçünde, misketli bardağı sağa yolladın. Günün sonunda, biraz yorulduğun zaman herhâlde, daha sık o tarafı seçiyorsundur.”

Kız topukları üstüne oturdu arkaya doğru. “Bardağın nerede sona erdiğini mi saydın? Ve hatırladın?”

Luca kaşlarını çatı. “Sayma niyetiyle gelmedim. Ama ister istemez dikkatimi çekti. Düzenler ve rakamlar gibi şeyler dikkatimi çeker benim.”

Kız bu kez gülümsedi. “Kâğıt oynar mısınız?”

Luca kahkaha attı. “Sence iskambil kâğıdı sayabilir miyim?”

“Eminim,” dedi kız. “Kâğıtları sayıp hatırlayabilirsen, Karnóff’de kazanabilirsin. Burada, meydanda da oynayabilirsin. Servet kazanırsın. Burada herkesin cebi dolu. Herkes şansının döneceğine inanıyor.”

Luca, Peder Peter'a doğru bir bakış attı, adam az ileride sabırla ama bıkkın bir ifadeyle onları bekliyordu. "Ben kumar oynamam, ağabeyimin hoşuna gitmiyor. Ama her eli hatırladığım doğrudur."

"Bir dizi sayı öğrensen, kaçını hatırlayabilirsin?" diye sordu kız.

Luca gözlerini kapadı ve küçük bir çocukken kemer altında koştüğünü ve gözlerinin önünden sıra sıra sayıların geçtiğini hayal etti. "Bilmem ki. Hiç denemedim. Binlercesini herhâlde."

"Sayıları renkli mi görüyorsun?"

O kadar olağan dışı bir soruydu ki Luca duraksadı ve kahkaha attı. "Evet, görüyorum," diye itiraf etti. "Ama sanırım nadir bulunan bir yanılsama bu. Gözün garip bir oyunu, ya da belki zihnin. Kim bilir? Bildiğim kadarıyla işe yaramıyor. Sen de sayıları renkli mi görüyorsun?"

Kız hayır anlamında başını salladı. "Ben değil. Ama sayıları anlayan bazı insanların, onları renkler ya da resimlerle gördüğünü biliyorum. Yabancı bir dili ilk duyuşta anlayabilir misin?"

Luca duraksadı, övünmekten utandı, çocukken sıra dışı yetenekleri olduğu için alay edildiği aklına geldi. "Evet," dedi kısaca. "Ama umursamıyorum."

Kız döndü ve babasına bir baş işaretiyle yakına gelmesini söyledi. Drago Nacari yaklaşp Luca'yla tokalaştı. "Bu babam," diye tanıştırdı Jacinta. Babasına Fransızca hızlı hızlı bir şeyler söyledi. "Bu genç adam sayı ve yabancı dile karşı yetenekli. Ayrıca Venedik'e yeni gelmiş bir yabancı, bugün ayağımıza geldi."

Drago birden Luca'nın elini daha kuvvetli sıktı. "Ne şans! Bir süredir senin gibi biriyle karşılaşmayı umuyor ve dua ediyordum," dedi.

"Dün gece bir rüya gördüm," dedi kız, Luca'ya sessizce. "Seninki gibi kahverengi ve parlak gözleri olan bir geyiğin San Giacomo Meydanı'na girdiğini gördüm, öyle bir adım atıyordu ki sert küçük toynakları Rialto Köprüsü'nü sallıyordu. Meydan bir çayırdı ve her yer yemyeşildi."

"Zengin bir tüccardır," diye lafını kesti Freize. "Eğlencesine oynuyor. Kumarbaz değil. Sizin iş kolunuza yardımcı olması mümkün değil. Geyik gibi değil. Geyiğe hiç benzemez."

"Beni anlıyor musun?" diye sordu Drago, Latince.

"Latince okuyup konuşabilirim," diye doğruladı Luca. "Manastırdayken öğrenmiştim."

"Beni anlıyor musun?" diye sordu adam, bu kez Arapça.

Luca kaşlarını çatı. "Sanırım aynı soruyu sordun," dedi dikkatlice. "Ama Arapça bilmiyorum. Sadece tahmin ettim."

"Eh, bunu anlamazsın ama," dedi Drago, Romence. Seyahat eden Mısırlıların dilinde yani. "Söylediğimden tek kelime?"

Luca kahkaha attı. "Ah, bu şans eseri ama ben çocukken bizim mahalleye Çingeneler gelmişti," dedi. "Konuştuklarını duydum ve hemen anladım."

"Kuş dili bilir misin?" diye sordu Drago İtalyanca.

Luca kafa salladı. "Hayır, hiç duymadım. O nedir?"

"Kafamı karıştıran bazı eski el yazmalarını inceliyorum," diye yorum yaptı Drago Nacari, soruyu cevapsız bırakarak. "Sayılar, garip kelimeler ve şifreye benzeyen bir şey var. Daha

geçen gece, dedim ki Tanrı'ya dua etmeliyim. Bana sayılardan ve yabancı dillerden anlayan birini yollasın. Çünkü birisinden yardım almadan çözmem mümkün değil. Derken kızım rüyasında, Rialto Köprüsü'nde yürüyen bir geyik gördü. Bugünse sen geldin bize."

"Rüyanın anlamı neden benim?" diye sordu Luca.

Jacinta ona gülümsedi. "Çünkü genç bir geyik kadar yakışıklısın," dedi cesurca. "Ve geyik aynı senin gibi yürüyordu. Mağrur ve zarafetle, başını kaldırıp etrafa bakıyordu."

Freize öne eğildi. "Ben de genç biriyim," dedi sessizce. "Belki rüyada beni gördün. Erkek geyik ya da en azından bir at. Ya da yakışıklı bir buzağı. Dik ve hazır. Küçük bir çocukken ona serçe adını takmıştım çünkü zayıf, uzun bacaklı ve hep az yemek yer."

"Gerçekten de yakışıklı bir ata benziyorsun," dedi kız, tatlı tatlı tebessüm ederek. "Tanıştığımız an senden hoşlandım."

"Ne tür el yazmaları?" Luca ilgisini gizleyememişti.

"İçinde resimler ve yazılar olan bir kitap bu. Ama resimler daha önce gördüğüm bir bitkiye ya da insana benzemiyor ve altlarındaki dili anlayamıyorum."

"Buradaki ya da Padua'daki üniversiteye götürdün mü?"

Adam ellerini iki yana açtı. "Korkuyorum," diye itiraf etti. "Eğer bu el yazmaları sırlar anlatıyorsa ve kâr getirecekse, o zaman o kazancı elde eden ben olmalıyım. Eğer sapkınlık içeren ve Tanrı'ya karşı metinlerse, o zaman kiliseye teslim edip cezasını çekemem. Nereden bulduğumu sorarlar, ne anlattıklarını sorarlar. Yasak bilgiye ulaşmakla suçlarlar, hem de hiçbir bilgim olmadığı hâlde. Anlıyor musun?"

“Yasak kitaplar listesinde mi bunlar?” diye sordu Freize. “Efendim kâfırce şeyleri okuyamaz.”

Adam omuz silkti. “Başlığını çeviremediğim için, ne olduklarını bilmiyorum.”

“Bana niye güveneceksin?” diye sordu Luca.

Drago gülümsedi. “Çevirirsen, büyük bir kitabın birkaç sayfasını tercüme etmiş olacaksın. Çok az bir şey ifade edecek. Anlamaya başlamak için filozof olman lazım. Sen tüccar olduğunu söylüyorsun. Eskilerin bilgilerini araştırıp incelemektense daha çabuk kazanç getiren bir meslek bu. Ancak âlimliğin sayesinde keşfettiğim her şeyden payını alacağına söz veriyorum.”

“Onları görmek kesinlikle çok ilgimi çekerti,” dedi Luca hevesle. “Bir leydiyle birlikte seyahat ediyoruz...”

“Kız kardeşinin arkadaşı,” diye ekledi Freize, kimlikleriyle ilgili uydurdıkları hikâyeyi sürdürme gayretiyle. Omzunu Luca’ya yasladı. “Gördüğün gibi, ağabeyin bizi bekliyor ve sabırsızlanıyor.”

Luca omzunun üstünden Peder Peter’a bakış attığında, adam sokak kumaracılarıyla geçirdikleri vaktin uzamasından sahiden telaşa kapılmış gibiydi.

“Evet, bir dakika. Kastettiğim leydi, kız kardeşimin arkadaşı. Yarı Arap’tır, Arapça konusunda bize yardım edebilir. İspanya’da, Mağribi üniversitelerinde okumuş ve çok eğitilmiştir. Gerçek bir âlim gibi yetişmiş.”

“Eğitilmiş bir kadın mı?” diye sordu Jacinta hevesle, sanki sıra dışı bir durum değilmiş gibi.

“El yazmasını evinize getireyim mi?” diye sordu Drago Nacari.

“Gelin,” diye davet etti Luca. “Bugün öğleden sonra gelin. Görmek çok ilgimi çeker.”

“İşimiz biter bitmez geliriz,” diye söz verdi Drago. “Öğlen duasından sonra.”

“Anlaştık,” dedi Luca.

Adam eğildi ve Jacinta tekrar çömelip kumu tekrar kaldırmın taşma yaydı. Freize kıza veda etmek için çöktü. “O hâlde öğleden sonra seni göreceğ miyim? Babanla birlikte geleceğ misin?”

“Gelmemi isterse,” diye cevap verdi kız.

“O zaman Ca’de Longhi’de, bizim evde görüşürüz.”

Kız gülümsedi. “Olabilir. Ya da ben her sabah buradayım. Belki yarın sabah gelir bahis oynarsın ve şans yüzüne güler.”

“Çok şanslıyım zaten,” dedi Freize. “Feci bir sel beni aldı ve sağ salım eve dönebildim. Herkesin yarı deli olduğu bir manastırda kalıyordum ve aklımı yitirmeden çıktım. Bunlardan da önce uzak bir köyde, bir manastırda mutfakta çalışıyordum ve sevdiğim tek çocuk Roma tarafından görevlendirildi. Lorda dönüştü ve beni de yanında aldı. İşte uğurlu paramı o zaman aldım.”

“Tekrar göstereceğ mi,” diye istedi kız.

Freize gömleğinin cebinden çıkardı. “Diğ er paramdan ayrı tutuyorum artık, yanlışlıkla harcamamak için. Gördün mü? Doğduğ um sene, Papa’nın kendisi tarafından basılmış bir para. Benimle birlikte selden kurtuldu ve eve dönüş yolumda onu harcamadım. Baştan sona uğur.”

“Onunla bahis oynar mısın?” diye sordu kız. “Madem o kadar uğurlu?”

“Hayır, çünkü bir kere başarısız olursam ve onu kaybedersem kalbim kırılır,” dedi Freize. “Bütün talihim bozulur. Ama sana veririm... Karşılığında bir şey almak üzere.”

“Ödünç ver,” diye gülümsedi kız. “Bana ödünç ver, söz, geri getireceğim. Eskisinden de iyi hâlde, hatta daha iyi hâlde.”

“Emanet?” diye sordu Freize. “Bir sevgili emaneti?”

“Çok uzun süre tutmayacağım,” dedi kız. “Geri alacaksın, söz.”

Freize hemen kıza verdi parayı. “Bir öpücükle iade edilmesini isterim,” diye ısrar etti.

Kız utangaçça parmak uçlarını öpüp Freize’in yanağına dokundurdu.

“Bak, şimdiden ne kadar şanslıyım!” Freize’in yüzü aydınlandı, kızın kara kirpiklerinin altından çıkmak çıkmak bakışlarıyla ödüllendirildikten sonra, fırlayıp Luca’yı takip etti.

Luca, Peder Peter ve Freize’i kalabalık meydanda tacirlere doğru götürdü. Uzun masaları sayvanın altına kurulmuştu ve her bir tacirin yanında kalın sopalı bir genç oturuyor ya da göz korkutucu, bıçaklı bir adam arkasında dikiliyordu.

“Şu işte, soldaki,” diye gösterdi Freize. Luca, küçük takkesi ve yuvarlak sarı rozetiyle, Yahudi olduğunu belli eden adama yürüdü. Sıranın en sonunda, tek başına oturuyordu, Hristiyan para tacirlerinden ufak bir mesafeyle ayrılmıştı, âdeta daha düşük bir sınıftan olduğunu belli ediyordu.

“Seninle iş konuşmak istiyorum,” dedi Luca nazikçe.

Adam, Luca'ya oturmasını işaret etti, yardımcısı ikinci bir sandalye getirdi hemen. Luca oturdu ve Peder Peter'la Freize de arkasında durdu.

"Ben dürüst bir iş adamıyım," dedi tacir, biraz gerginlikle. "Hizmetliniz, dünden önceki gün geldiğinde, bozuk paraları karşılığında hakkını vererek para bozduğumu anlatmıştır. İsterse İngiliz sikkelerini ondan geri alır, parasının fazlasını öderim."

Freize kafa salladı, açık yürekli bir ifadeyle ağzı kulaklarına vardı. "Şikâyet etmem," dedi neşeli neşeli. "Sıkı sıkı tutuyorum ve değer kazanmasını umuyorum."

"Doğu'dan gelen bir gemide payım var, Rus malları taşıyor," dedi Luca. Kimse duymasın diye para tacirine doğru eğildi. "Yükün satışına hazırlanmak istiyorum, limana gelir gelmez halledeceğim."

"Ödünç mü aldınız?" diye sordu adam.

"Hayır!" diye bağırdı Peder Peter.

"Evet," dedi Luca da aynı anda.

Utanıp sıkılarak bakiştılar. "Ağabeyim inkâr ediyor çünkü borçtan nefret eder," diye açıkladı Luca hemen. "Ama evet, buna karşılık bir şeyler ödünç aldım ve o yüzden hemen satmak istiyorum, limana ulaşır ulaşmaz malları verip karşılığında altın sikke istiyorum."

"Tabii," dedi adam. "Payınızdan bir parça almak ilgimi çekebilirdi ama üstümde o kadar çok sikke taşımıyorum. Servetimi farklı değerlerde tutuyorum. Gümüşle ödemeyi kabul eder miydiniz? Ya da yakut?"

"Hayır, sadece altın istiyorum," dedi Luca. "Tercihim altın paralar. Mesela şu İngiliz sikkeleri?"

“Ah, herkes onların peşinde, fiyatı yükseltiyorlar! Çok saçma.”

“Olabilir. Ama benim için paraları daha iyi yapar bu. Fiyatı yükselirken almak istiyorum. Gemi yükümün değeri, belki bin İngiliz parası eder.”

Tacir bakışlarını öne, masaya eğdi. “Büyük bir miktar efendim.”

“Rahat rahat o kadar eder.” Luca sesini alçalttı. “Hemen hemen hepsi kürk.”

“Anladım.”

“Sincap, tilki, kunduz. Aracıma, her şeyin en iyisini almasını söyledim. Biraz ipek, kehribar ve fil dişi.” Luca yükün listesini para tacirinin masasına serdi, sipariş edilen malları okumasını bekledi.

Tacir kafa salladı. “Evet. Eğer mallarınız tarif ettiğiniz kadar iyiye...”

“Ama sadece İngiliz parasına satarım.”

“O miktarı toplamak birkaç gün sürer,” dedi tacir.

“Hepsini tamamlayabilir misin?”

“Evet. Geminiz ne zaman geliyor?”

“Haftaya,” dedi Luca. “Ama tabii ki ertelenebilir.”

“Eğer çok geç kalırsa, altınların değerinin arttığını görebilirsiniz ve o zaman kargoya şimdiki değerinden ödeme yapabilirim. Ama size kürkler için ayrı bir fiyat teklif ederim ve kehribar çok ilgimi çeker. Mallara göz atmama ve ilk teklifi yapmama izin verirsiniz, size şimdi avans bile öderim.”

“Yanında bir kilo et de ister misin?” diye sordu Peder Peter sinirle.

Tüccar, hakareti duymazdan gelip başını eğdi. “İngiliz sikkesiyle teklif veririm.”

“Peki, o kadar çok parayı nereden bulacaksın?” diye sordu Peder Peter. “Diğer tacirlerden mi toplayacaksın?”

Tacir küçük küçük masalardan oluşan sıraya baktı. “Çok yüksek bir kâr olmadığı sürece benimle çalışmaktan pek hoşlanmıyorlar,” dedi. “Ayrıca benim dinimden bir adamın Hristiyanlarla iş yapması her zaman hoş sonuçlar doğurmuyor denebilir.”

“Neden?” diye sordu Peder Peter.

Yahudi tacir ona hüzünlü bir tebessüm çaktı. “Çünkü borçlarını inkâr etmeye kalkarlarsa, hakkımı isteyemem.”

“Venedik’te bile mi?” diye sordu Luca şaşkınlıkla. Bütün Hristiyan dünyasının Yahudilere karşı olduğunu biliyordu. Yerel lordlarının koruması altında, belli bölgelerde yaşadıkları için habire ayaklanıyorlardı. Fakat Luca, Venedik’te tek tanrının kâr olduğunu ve ticareti koruyan yasaların Venedik’in hükümrânı Doçe tarafından ayrıcalıksız uygulandığını sanıyordu.

“Benim inancımdaki insanlar için Venedik, diğer her yerden daha iyi,” diye sır verdi adam. “Kanunlar ve Doçe tarafından korunuyoruz. Ama burada da diğer yerlerde olduğu gibi, sadece güvenebildiğimiz insanlarla çalışmayı tercih ediyoruz. Her neyse, Hristiyan tacirlere gitmeden bütün İngiliz altınlarını toplayabilirim.”

“Arap bankacılara mı soracaksın?” diye sordu Peder Peter şüpheyle. “Altın tacirlerine mi gideceksin? Bütün Venedik’in işimizi duymasını istemiyoruz.”

“Hiçbir şey söylemem. Ayrıca iyi altın sikke olduktan sonra, nereden aldığım sizi niye ilgilendiriyor? Ben kendi tacirime giderim. Tektir. Ve gizlidir.”

“İngiliz sikkeleri en yüksek para birimi değil mi?” diye teyit etti Luca. “Gerçi piyasada ne kadar da bol bulunuyorlar, çok şaşırtıcı.”

Adam omuz silkti. “İngilizler, Fransa’ya karşı savaşı kaybediyor. Bordeaux’daki ordunun masraflarını ödemek için Fransa’ya altın yağdırıyorlardı. Geçen yaz Bordeaux’yu kaybedince şehir boşaltıldı ve kampanya bütçeleri ortadan kayboldu. Meğer bütün para kasaları buraya gelmiş. Savaş dönemi böyle olaylar olur. Onların sıkıntısı ama bizim kazancımız, çünkü paralar değerli. Şahsen test ettim ve iyi bir fiyata alabiliyorum.”

“Kim sağlıyor?” diye sordu Peder Peter, ısrarla konunun üzerine giderek.

Tüccar gülümsedi. “O da işlerini Venedik’in duymasını *istemiyor*,” dedi. “Gördüğünüz gibi ağzım sıkıdır, tıpkı istediğiniz gibi.”

“Ne zaman alırsın?” diye sordu Luca.

Luca’dan başka hiç kimse, sokakta bardak oyunu yapan kızın oyununu toplamasına yardım eden, tacirlerden bihaber babasına doğru atılan, hızlı, belli belirsiz bakışı fark edemedi. Fakat Luca, Yahudi’yi, tıpkı bardakla top oyununu yapan Jacinta’yı izlediği gibi göz hapsine almıştı.

“Yarma kadar,” dedi. “Ya da sonraki gün.”

“Çok güzel,” dedi Luca. “Yarın tekrar gelirim. Belki o zamana kadar gemimden de haber çıkar.”

“Umarım.” Adam sandalyesinden diğerlerine doğru eğildi. “Lütfen biz işimizi tamamlayana kadar diğerlerine geminizden bahsetmeyin.”

Birlikte meydana geçtiler ve gondola bindiler, Freize, Jacinta’ya doğru gayet sıradan bir selam yolladı. Gondolcu kanalın ortasına doğru yola çıkınca, Freize hemen fısıldadı. “Uzak uçta beni indirin. Tüccarın ensesine yapışacağım ve sonra ev dönüp rapor ederim.”

“Dikkat et, seni görmesin,” diye uyardı Luca.

“Karnaval!” dedi Freize. “Bir maske ve pelerin alırım.”

“Adamı takip et yeter,” dedi Luca. “Kahraman olmaya çalışma. Sadece takip et, izle, sonra eve gel. Gizemi tek adımda çözmemizi beklemiyorum zaten. Hiçbir şey görüldüğü gibi olmayabilir.”

“Burası Venedik,” dedi Peder Peter. “Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.”

İki adam gondolla evin yolunu tutarken Freize gerisin geri Rialto Köprüsü’ne yürüdü. Köprü’nün üstündeki tezgâhların birinden güzel, koyu kırmızı bir pelerin, ona uyumlu süslü bir maske ve son derece şatafatlı, kırmızı bir şapka aldı. Hemen giydi ve köprü’nün dik basamaklarından Campo San Giacomo’ya indi.

Jacinta ve babası o günkü işlerini bitirmiş, çekip gitmişlerdi. Freize etrafına bakınırken, para tacirinin kâğıtlarını topladığını, kutusuna koyup kilitletiğini ve genç yardımcısı-

na kutuyla masayı taşımasını işaret edip yürüdüğünü gördü. Kendisi de iki sandalyeyi kucakladı.

Devasa kırmızı şapkası kafasında hafifçe sallanan ve yüzünü tamamen maskeyle gizleyen Freize, tanınmayacağından emin bir edayla ilerledi. Fakat bir süre sonra, tacirin Rialto Köprüsü çevresinde kalabalıkların arasında ilerleyip içerlek bölgelere doğru yürümesini izlerken, rengârenk karnaval kostümleri arasında bile çok göze çarptığına kanaat getirdi.

“Şimdi,” diye kendini azarladı Freize. Şapkayı kafasından çıkarıp geniş siperliğini içeri kıvrırdı ve tepeye kadar dikilen üç tüyü kopardı. Şapkayı daha ufak ve gösterişsiz bir başlık hâline getirdi. “Sanırım gizlenmek için değil, kendini beğenmişlikten, koca bir şapka alma hatasına düştüm. Ama şu şekilde kıvrırırsam...” Küçülmüş hâline hayran oldu. “Daha iyi. Kesinlikle çok daha iyi.”

Freize; adamı ve yardımcısını, güvenli bir mesafeden takip etti, adam etrafına bakınsa bir evin girişine atlayıp saklanmaya hazırdı. Ama yaşlıca adam hiç durmadan devam etti, yardımcısı önden gitti, hiç ardına bakmadı. Karanlık sokaklardan peş peşe saptılar, döndüler, kıvrıldılar ve dar geçitlerden ahşap köprülere çıktılar. Bazı köprüler adam geçebilsin diye yardımcısı tarafından indirildi, su trafiğini engellemek için tekrar kaldırıldı. Geniş kanallara varınca, ikili suya inen basamaklarda beklemek zorunda kaldı, altı düz bir kayık gelip onları bir piccoli karşılığı karşıya geçirdi. Freize arkalarında dikildi, gölgelere karıştı, adamın geçmesini bekleyip kayığı bir ıslıkla geri çağırdı ve takip etti. Biraz geride kalmıştı ve o sırada adamı kaybetmekten endişelendi ama

taş rıhtımda ayak seslerinin yankısını duydu. Bir köprünün altından geçtiler, kanalı takip ediyorlardı, Freize sesi takip ederek peşlerinden koştu. Uzun ve tüyler ürpertici bir yürüyüşü. Şehrin karanlık, sessiz, arka sokaklarında yürüyorlardı. Her yol sessiz siyah bir kanalla bölünüyordu ve yosunlu taş basamaklarda hep su sesleri oluyordu.

Freize bir köşeye varınca sevindi. Adamların Venedik gettolarının en sonunda bir evin kapısını tıklattığını görünce rahatladı. Burada hava puslu ve karanlıktı. Kanalin suyu bulanıktı, tabakhanelerin pisliğı ve kumaş boyalarıyla kirlenmişti. Şehrin bütün pis işleri bu bölgede yapılıyordu ve kentin Yahudileri geceleri buraya, getto duvarları ve sürgülü bir kapının arkasına hapsediliyordu. Freize bir köşeden kafasını uzatıp baktı, bir evin kapısı açılmıştı ve düşen mum ışığından, güzel genç kızın, Jacinta'nın iki adamı eve aldığını gördü Freize.

“Kumarcı kız,” diye kendi kendine söylendi. “Hımmm, işte bu garip. Bardak ve misket oyunuyla kazandığın ufak bozukluklarla edinilecek bir servet ne kadar olabilir? Yine de ev büyük. Ayrıca tacir bir sürü altın sikkeye ihtiyaç duyduğunda ilk buraya uğradı.”

Freize büyük şapkasını maskesinin üstüne indirip bekledi, karanlık girişte duvara yaslandı. Yaklaşık bir saat sonra Yahudi tacir dışarı çıktı, arkasında da yardımcısı. İki birlikte dar sokaklara doğru gözden kayboldu. Freize takip etmeye cesaret edemedi çünkü yuvarlak sarı rozeti takan koyu renk elbiseli adamlar arasında göze batacağının bilincindeydi. Fakat giriş kapısının dışında bekledi. Tacirle yardımcısının sağa saptığını, karanlık kanala bakan uzun ince bir eve

girdiklerini gördü. Kapının üstünde “Antika Takası ve Para Taciri” levhası asılıydı.

“Merhaba ufaklık, burada kim oturuyor acaba?” Freize fıçılara takmak için yeni basılmış metal halkaları omzuna asmış, tıkırdata tıkırdata aceleyle giden bir oğlanı durdurup sordu.

Freize, getto giriş kapısının arkasındaki evi işaret etti ve çocuk arkasını dönüp baktı. “Para taciri İsrail,” dedi kısaca. “Campo Sam Giacomo’da her gün tezgâh açar. Ne zaman istersen kapısını çalıp para isteyebilirsin, gece ya da gündüz. Hiç uyumaz diyorlar. Uyuduğu zaman da paralarını bir *golem* koruyormuş.”

“Golem mi? O ne?”

“Tozdan yapılmış bir canavar, adamın her sözüne sadık. O yüzden hiçbir hırsız onun evine girmez. Golem onları bekler. On adam gücündedir ve alnında yazan kelimeyle kontrol eder. Eğer kelimenin bir harfini bile değiştirirse, canavar toza döner. Ama golem sana saldırırsa, canını alana kadar bırakmaz.”

“Hiç hoş değil,” diye yorum yaptı Freize, duyduklarına inanmayarak. Gettonun karşısındaki geniş meydana doğru karşıdan karşıya geçen çocuğun yanında yürüdü. “Peki bu evde kimin oturduğunu biliyor musun?” Jacinta’nın evini işaret etti bu kez, tacir orayı bir saat ziyaret etmişti.

Çocuk dörtmala koşmaya başladı. “Duramam, bunları yetiştirmem gerek.”

“Ama orada kim oturuyor?”

“Simyacı!” diye seslendi. “Simyacı Nacari ve kızı olduğunu söylediği güzel kız.”

“Onları da mı golem koruyor?” Freize arkasından seslendi.

“Kim bilir?” diye bağırdı çocuk. “Orada neler döndüğünü kim bilebilir? Sadece Tanrı. O da buradan çok çok uzakta!”

“Seni görmediklerinden emin misin?” diye ısrarla sordu Luca. Grup hep birlikte akşam yemeği yerken Freize yaptığı işi gururla anlatıyordu ve kulak misafirlerine karşı kapılar sıkı sıkı kapatılmıştı. Freize’in tabağı tepeleme doluydu. Başarıyla tamamladığı işinden dolayı kendini ödüllendiriyordu.

“Görmediler çünkü Nacari’nin evine yaklaşmadım. Yahudi’nin ya da yardımcısı oğlanın beni fark etmediğine de eminim.”

Luca, Peder Peter’a baktı. “Sokakta konuştuğun çocuk da Nacari’ye simyacı dedi, öyle mi?”

Peder Peter omuz silkti. “Neden olmasın? Sokakta kumar oynatıyor, orası su götürmez bir gerçek. Aynı şekilde, büyücü

ya da hilebaz da olabilir. Kan alarak hastalıkları iyileştirmeye çalışan niteliksiz bir hekim ya da hatta dişçi de olabilir. Eski el yazmaları ve aşk iksirleri satan bir tüccar. Ne yaptığını kim bilir? Kesinlikle, kiliseden adamakıllı bir lisans ya da sertifika almadan yapılan işler.”

Bir sessizlik çöktü. Herkesin aklından geçeni kelimeye döken Isolde oldu. “Belki Drago Nacari, diğer uğraşlarının yanında bir kalpazan. Sahte para basıyor.”

“Paraları kendi elimizle test ettik,” diye hatırlattı Luca.

“Sadece bazılarının iyi olduğunu kanıtlar bu.”

“Tamam da neden İngiliz sikkesi basıyorlar?” diye sordu Ishraq. “Altın külçe yapsa daha çok kazanmaz mı?”

“Tam olarak değil,” diye cevap verdi Peder Peter. “Eğer sahte altın külçe basıyorsan, o zaman satın alan müşterilerin çoğu hemen gidip işletirdi. Ya altın eşya ya da takı yaptırırlardı. İşte o zaman, içindeki ucuz metalin saptanması tehlikesi doğardı. Ama eğer kusursuz görünümlü paralar basarsan, hele hele arkasına da ikna edici bir hikâye uydurursan, İngiliz askerlerinin maaşım ödemek için Calais’de basılmış İngiliz parası dersen, insana mantıklı gelir. Ve paralarını piyasaya sürebilirsin. Venedik dükalarıyla, iki katı karşılığında değiştirildiğini biliyoruz. Tacir, değerinin arttığını da söyledi.”

“Ama denedik,” diye hatırlattı Luca. “Başka insanlar da test edip iyi olduklarını anlamıştır.”

“Belki de çok iyi taklitler,” dedi Peder Peter kuşkulu kuşkulu. “Her koşulda, kimse onların aleyinde bir şey demiyor.”

“Hâlâ değerleri artıyor,” diye doğruladı Ishraq. “Ben bugün baktım. Tekrar yükselmiş.”

Isolde ona çabucak gülümsedi. “Tam bir ticaret insanısın,” diye fısıldadı.

“Ama bir adam bunun yerine ne satın alabilir?” diye sordu Luca. “Sahte altın parayı satarsan eline geçen kârla ne alırsın? Kârı nasıl değerlendirirsin?”

“Mücevherle,” diye tahmin yürüttü Isolde. “Yakalanırsan kolay kaçırabileceğin, ufak şeyler.”

“Kitaplar,” dedi Ishraq. “Sanatını uygulayabilmen için simya kitapları. Eski el yazmaları. Aldığını biliyoruz. Zanaatin için kıymetli malzemeler.”

“Atlar,” dedi Freize. “Böylece kaçabilirsin.”

Luca arkadaşına şefkatli bir bakış attı. “Çünkü sen atları hep seversin.”

Freize başıyla onayladı. “Sen ne alırdın?” diye sordu Peder Peter’a dikkatlice.

“Ruhumu kurtaracak dualar alırdım,” diye yanıt verdi Peder Peter. “Daha önemli ne olabilir ki?”

Hürmet dolu, kısa bir sessizlik oldu. “Eh, pek varlıklı insanlara benzemiyorlar,” dedi Freize. “Her sabah sokaklarda bir avuç gümüş için çalışan kızı var, koluna altın bilezik takmıyor. İpek bir elbise karşılığında benimle oynayabileceğini söyledi. Hizmetlileri yokmuş gibi kapıyı kendisi açtı. Ama kocaman bir evleri var. Parçalar yerine oturmuyor.”

“Nasıl daha fazla bilgi sahibi olabiliriz?” dedi Luca. “Neler yaptıklarını nasıl öğrenebiliriz?”

“Hırsız gibi girebiliriz,” diye önerdi Ishraq. “Her sabah dışarı çıktıklarını, Rialto’da oyun oynadıklarını biliyoruz. Babası da hep kızın yanında, değil mi? Freize’e göre, hizmetlileri yok.”

“Şu ana kadar her sabah oradaydılar,” dedi Freize yavaş yavaş. “Ve adam bu öğleden sonra buraya geliyor. Luca’ya bir el yazması göstereceklermiş.”

“Bakmamı istediler. Belki okuyabilirim dedim, Arapçaysa,” diyerek, Ishraq’a döndü Luca.

“Simyayla ilgili mi?”

“Gizemini çözemediğini söyledi adam. Ama belli ki garip bir şey. Üniveristeye ya da kiliseye götürmek istemiyor.”

“Eh, öğleden sonra seninle okumaya çalışırım. Yarın sabah da meydana gidip onlarla kumar oynayarak oyalasanıza. Ben de bu arada gizlice eve girerim.”

“Tek başına gidemezsin,” dedi Isolde. “Ben de seninle gelirim.”

Luca anında bu fikre karşı çıktı. “Hayır, tehlikeye davetiye çıkarmış oluruz.”

“Karnaval zamanı Venedik sokaklarında dolaşmak da hiç edepli olmaz,” diye aksilendi Peder Peter. “Yapılmaması gerektiği üzerinde anlaşmıştık. Genç kadınlar, Venedik leydileri gibi kapalı ortamlarda kalmalı.”

“Karnaval zamanı tam da bunu mümkün kılan en güzel olay,” diye cevapladı Ishraq. “Kılık değiştirip gidebiliriz. Ben genç bir erkek gibi giyinirim, Freize de hizmetlim olarak benimle gelir. Sen ve Peder Peter kumara katılmaya gidin ve şu ana dek Isolde’yi hiç görmedikleri için o da hepimizden ayrı takılır, bekçilik yapar. Adam ve kızı erken toplanırsa önden koşar ve bize haber verir. Biz de evden hızlıca çıkarız.”

“Sadece içeri girip, etrafa baktıktan sonra hemen geri döneceksiniz,” diye buyurdu Luca.

İshraq başıyla onayladı. “Bir camdan girer, Freize’e kapıyı açarım.”

Luca duraksadı. “Yapabilir misin? Bir evin duvarına tırmanıp camdan içeri girebilir misin?”

Isolde gülümsedi. “Kedi gibidir,” dedi. “Eskiden de nöbetçilere fark ettirmeden kaleye girer çıkardı.”

Luca, emin olamayarak, onaylamayan bir ifadeyle onları izleyen Peder Peter’a baktı.

“Kadının teki bir eve izinsiz girerken biz de kumar oynamaya gideceğiz, öyle mi?” diye sordu Peder Peter. “Hırsızlık edeceğiz? Aynı anda genç bir leydi, asil bir kadın, Lucretili Leydisi Isolde bekçilik yapacak? Âdeta bir hırsızlık çetesi gibi?”

“Milord’un raporunu yazabilmek için,” diye hatırlattı Luca. “İngiliz sikkelerinin nereden geldiğini bulmamızı istediğini söylemişti. Kaynağını tespit etmek üzereyiz.”

Peder Peter üzgün üzgün kafasını salladı. “Günaha onay vermek benim için zor,” dedi. “Önemli bir sebeple bile olsa. Milord Komutanımız ve Karanlık Düzen, sapkınlığın artışını, karanlığın emarelerini ve dünyanın sonunun geldiğini anlamaya ant içmiş. Bu iş esnasında, çoğunlukla feci günahları incelemek durumunda kaldım. Ama hiçbir zaman içinde yer almadım.”

“Feci günah sayılmaz aslında, bir iki kuruş için bahis tutacaksınız,” diye neşelendi Freize. “Daha beterini yapmak zorunda kalabilirdik. Ayrıca iyi yanından bak. Belki kazanırsın, belli mi olur?”

Beşli, büyük saraylarında, simyacı ve kızının gelmesini bekledi. Isolde üst kata tıklılmıştı, o yüzden büyük mermer merdivenlerden aşağıyı seyretti, su yolundan geçip basamaklara çıkan yabancıyı şöyle bir görmeyi umuyordu. Ishraq birinci katta, yemek odasında bekliyordu. Çalışma odası gibi malzemelerle donatmışlardı, yemek masasının üstünde kâğıt kalemler yayılmıştı. Koyu renk elbise giyip hizmetli gibi görünen Freize, teknesi özel iskeleye yanaşan simyacıyı karşılamak ve onu üst kata çıkarmak için hazır bekliyordu. Peder Peter, Milord’a raporu yazmak için odasına kapanmıştı. Luca ise kırık cam parçasını ışığa tutuyor ve tembel tembel gökkuşaklarını ölçüyor, bir yandan da Büyük Kanal’a bakıyordu.

Küçük bir gondol deniz trafiğinden ayrılıp sarayın su geçidine doğru sapınca, “Sanırım bu gelen o,” dedi Luca, Ishraq’a. Üç hızlı adımda kapıya yöneldi. “Freize!”

Evin en alçak seviyesinden, “Hazırım!” cevabı geldi. Luca arkasını dönüp ikinci kata doğru kafasını kaldırdı ve Isolde’nin tebessümünü gördü. Sonra kız geri çekilip kayboldu. Âdeta ona bir teşvik mesajı göndermiş ya da öpücük yollamıştı. Gülüş sadece Luca içindi, sanki ona inandığını ifade ediyordu.

Freize’in adama selam verdiğini duydu ve aşağı bakınca, kara cübbeli silüetin birinci katın merdivenlerini tırmandığını gördü. Luca adamla selamlaşmak için öne çıkıp elini uzattı.

“Drago Nacari,” dedi. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Luca Vero,” diye resmi bir şekilde cevap verdi Luca. “Beni evine davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Odaya girdiler ve Ishraq, masada oturduğu yerden kalktı. Üstünde Mağribi elbisesi vardı: Tunik ve bol pantolon. Eşarbi

saçlarını, peçesi yüzünün yarısını örtüyordu. Drago Nacari'ye selam verdi, adam da şapka çıkarıp kısaca ona doğru salladı.

“Kız kardeşimin arkadaşı Ishraq,” diye tanıttı Luca. “El yazmanızda bize yardımcı olabilir diye düşündüm. Arapça ve İspanyolca bilir, ayrıca âlimdir.”

“Tabii,” dedi adam. “Tanışmak bir şeref.”

“Kızınızı yanınızda getirmediniz mi?” diye sordu Ishraq.

“Hayır,” dedi adam. “Evde çalışıyor.”

Üçlü büyük masaya oturdu, Drago başa geçti. Luca ve Ishraq, adamın her iki yanına yerleşti. Adam omzunda bir çanta taşıyordu, masaya koydu, bağcıklarını çözdü ve üstü çok güzel sembollerle, bitkilerle süslenmiş, iyi bir kâtibin sıkışık yazısıyla yazılmış bir sayfa parşömen çıkardı.

“Nerede okudunuz?” diye sordu Ishraq’a. “Bunlar size tanıdık geliyor mu?”

“Lucretili Lordu’nun hizmetindeydim,” dedi kız. “Büyük bir Haçlı Seferi lorduydu, Mağribi insanlarına ve öğretilerine meraklıydı. Üniversitedeki filozoflarla çalışabilmem için beni İspanya’ya götürdü. Coğrafya ve astronomi dersleri aldım, biraz da tıp ve yabancı dil. Büyük bir ayrıcalıktı.”

Adam başını eğdi. “Ben de Mısır’da okudum,” dedi. “Arapça öğrendim ama bunu anlamıyorum. Kesinlikle bir simya metni. O kadarından eminim. O yüzden, belli başlı şeyler bekleyebiliriz.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Luca.

“Karışık semboller, sayılar ve kelimeler,” diye cevap verdi adam. “Simyacıların sembolleri vardır, birçok element ve prosedür için özel semboller.” Sembollerden birini işa-

ret etti. “Mesela bu, yavaşça ısıtın demek, bütün simyacılar bunu tanır.”

“Sizce bu bir tarif mi?” diye sordu. “Bir simya reçetesi mi?”

Drago ellerini iki yana açtı. Küçük, altın bir yüzük, ışıkla parladı. “Orasını bilemiyorum,” dedi. “Umarım öyledir elbette. Umarım tek şeyin tarifidir, en büyük şeyin. Hepimizin aradığı şeyin.”

“Peki neymiş o?” diye sordu Luca. El yazmasının ilk sayfasını tarıyor, hangi kelimelerin göze battığını anlamaya çalışıyordu. Hiçbir şey tanıdık değildi, ortak bir nokta bile bulamıyordu.

“Tabii ki hepimiz taşı arıyoruz,” dedi adam usulca. “Felsefe taşını.”

Luca tekrar sordu. “O nedir?”

Drago, *taş hakkında ne kadar şey biliyor*, diye düşünerek Ishraq’a bakış attı.

“Herhangi bir baz maddeyi altına çeviren taş,” dedi yavaşça. “Taş sıcakken üstüne atılan su, abıhayat hâline gelir. Ömrü sonsuza dek uzatabilir, yaşlıyı genç, hastayı iyi edebilir. Bütün simyacıların yapmayı umduğu tek şey bu taşın erişmektir. Dünyanın bütün sıkıntılarını çözerdi.”

“Ve bunu sizinle birlikte çevirmem için bana güveniyorsunuz?” diye sordu Luca, Drago Nacari’ye. “Eğer bunu anlayabilirsek, belki de bu belge, ölümün sona ermesi ve herhangi birimiz, hepimiz için bitmek bilmez varoluş anlamına gelebilir.” Bir an için, *taşa sahip olsam, önlenemez bir servet elde etsem, neler yapardım*, diye düşündü. Annesiyle babasının, bütün kölelerin özgürlüğünü satın alacağını düşündü. Lucretili

Kalesi'ni alıp Isolde'ye verirdi. O kadar zengin bir adam olurdu ki Isolde'ye evlenme teklif edebilirdi. Kısa bir kahkahayla hayalinden uyandı. "Taş bende olsa ve altın yapabilse, neler yapardım diye şimdiden aklımdan geçirmeye başladım," dedi. "Peki niçin bir yabancıya güveneceksiniz?"

"Bir sürü sayfanın ilki bu," dedi Drago. "Ayrıca istiridye haşlama tarifi değil. Kolay değil yani. Her kelimesini okusanız bile, gene de taşı yapmaya yaklaşamazdınız. Taşı yapabilmek için onlarca yıl uğraşmanız lazım. Kendinizi ve dokunduğunuz her şeyi arıtmalısınız. Ben onlarca yıldır çalışıyorum ve ancak şimdi hazırım. Çok zeki olabilirsiniz. Jacinta, gözlerinizin hızlı, kulağınızın iyi olduğunu söyledi. Ama siz benim gibi yıllarınızı bu işe vermediniz."

Ishraq gülümsedi. "Bir de arzu meselesi var," dedi.

"Arzu mu?" Luca, bu davetkâr kelimeyi tekrar etti.

Drago Nacari kafa salladı. "*Gerçekten* de eğitilisiniz," diye onayladı Ishraq'ı.

"Eğer serveti arzularsan, dünyaya açgözlülükle bağlısın demektir. O zaman taşı bulamazsın çünkü gönlün saf değildir," diye açıkladı Ishraq. "Böyle bir şeyi bulabilecek tek kadın ya da adam, başkalarının yararına isteyendir. Kendisi için istemeyen kimsedir. Dünyanın en saf malzemesidir bu taş ve kirli eller tarafından bulunamaz, açgözlü birinin eline geçemez."

Luca kafa salladı. "Anlıyorum sanırım. O hâlde bir bakalım."

"Arapça değil," dedi Ishraq. "Gerçi bazı semboller Arapçadan geçmişe benziyor." İşaretlerden birini gösterdi. "Bu mesela. Ya da şu."

“Tanıdığım bir dil değil,” dedi Luca. “Bir Rus’a gösterdiniz mi? Ya da Doğulu birine?”

Drago olumsuz anlamda kafa salladı. “Henüz değil. Kendi başıma anlamayı umut ettim ama aylardır inceliyorum ve yardıma ihtiyacım olduğunu gördüm.”

“Bu bitkileri de tanı mıyorum,” dedi Ishraq. “Hayatımda hiç görmedim. Ne bir bahçede, ne bir ot kitabında. Sen biliyor musun?”

Luca cevap vermedi. Yazılara bakıp bir şeyler karalıyordu. Ishraq anında sustu, Luca’nın notlarına ve el yazmasına baktı.

“Bir şifre olabilir,” dedi Luca. “Bir kod.”

“Neye dayalı?” diye fısıldadı Drago Nacari, birisinin duymasından korkuyormuşçasına.

“Eski rakamlara dayalı,” dedi Luca. “Romen rakamlarına, I, II, III vesaire. Buraya bakın.” Bir dizi kelimeyi işaret etti. “Bu kelimeler sık sık tekrar edilmiş: *Or, oro*. Sayılara dayanan bir kod olabilirler. Bu el yazması ne kadar eski?”

Drago olumsuz anlamda kafa salladı. “Elli yıldan fazla değildir.”

“Yazarı kimmiş?”

“Bilmiyorum. Bende sadece birkaç sayfası var. İtalya’da yazılmış galiba ama ben Paris’te, kütüphanesi olan bir âlimden aldım.”

“Fransız birinden mi?”

Drago tereddüt etti. “Hayır. Bir İngiliz lordtan. Büyük bir filozoftu ama yazarı o değildi. Adam... Paris’teki İngiliz saray eşrafiyla birlikteydi.” Birden sustu ve Ishraq’ın, gözlerini kısarak onu incelediğini fark etti.

“Adı neydi?” diye doğrudan sordu Ishraq.

“Söyleyemem.”

“Bilge bir adam mıydı?” diye sordu kız. “Kuş dili biliyor muydu?”

Adam gülümsedi. “Evet, evet biliyordu.”

“Kuş dili nedir?” diye sordu Luca merakla.

Drago cevap verdi. “Simyacıların şifreli dilidir.”

“Demek bu kitabın sahibi bir simyacıydı ve İngilizce ya da Fransızca yazılmamış. İtalyanca, hatta muhtemelen Latinceye dayalıymış.”

“Bir numara yok değil mi?” diye sordu Ishraq, adama doğrudan. “Her sabah kızının insanları kandırmasına yardım ediyorsun. Bu da bir başka numara değil? Bir düzen yok umarım. Hokkabazlara harcayacak vaktimiz yok.”

“Kızım harçlığını çıkarıyor,” diye savunmaya geçti adam. “Kimse hileyle dolandırılmıyor.”

“Kızı eleştirmiyorum,” dedi Ishraq. “Ama babası, tozu altına dönüştürmenin sırrını bulmayı uman, tıpkı söylediğiniz gibi bu uğurda yıllarca çalışmış biri. Öyle bir kıza göre, tuhaf bir mesleği var. Öğleden sonraları kadim bilgeliğe ermeye çalışırken, sabahları avanakları kandırmakla geçiriyorsunuz.”

“Her zaman şimdiki gibi yaşamadık. Her zaman bir hamimiz vardı,” diye açıkladı Drago. “Eskiden burada oturmuyorduk. Bu el yazması ve diğer sayfaları, yani derin dönüşümün tarifi yıllardır elimizde değildi.”

“Haminizi bulmadan önce kumarla mı geçiniyordunuz?”

“Evet.”

“Hâlâ da oynuyorsunuz?”

“Buradaki varlığımızı meşrulaştırmak adına.”

“Haminiz size evi ve el yazmasını birlikte mi verdi?” diye sordu Ishraq. “Sokak oyuncular rolü oymananızı mı söyledi?”

“Evet. İki sene önce,” dedi Drago.

“Peki bu cömertliği karşılığında ne bekliyor?”

“Payını elbette,” dedi Drago. “Aradığı cevabı bulduğumuz zaman. Çoğu simyacının hamisi vardır, yoksa kullandığımız malzemelere nasıl paramız yetsin? Yıllarca çalışmanın altından başka türlü nasıl kalkılır?”

“Adam çok cömert olmalı, belli ki sabırlı biri,” dedi Ishraq ve simyacının cevaben gülümsemediğini görünce çok şaşırdı.

Adam ciddileşti. “Onu tanımıyorum,” dedi. “Sadece hamim. Lordum. Çoğunlukla üçüncü kişiler aracılığıyla bana mühürlü emirler yolluyor. Sadece iki kere buluştum onunla. Arkadaşım değil.”

“Ondan hoşlanmıyor musun?” dedi Ishraq, doğru bir tespitle.

Adamın ifadesi kapandı. “Onu tanımıyorum,” dedi.

Luca birden, “Bu ne?” diye sordu.

Sayfanın en altındaki, mürekkeple çizilmiş işareti gösteriyordu. Ishraq öne eğilince bir ejderha gördü. Yaratığın kuyruğu, ağzının içindeydi, Luca'nın hizmet ettiği Düzen'in sembolüydü. Lordu, sembolün birinci kısmını, çıraklığını tamamlayan Luca'nın üst koluna dövme yapmıştı. Ejderhanın geri kalanını ve pullarını detaylı bir şekilde ekleyeceğine söz vermişti. Ta ki Luca da sonunda Peder Peter ve Mîlord gibi bütün sembolü bedeninde taşıyana dek: O küçük karalamanın farklı bir versiyonuydu ama kesinlikle aynı semboldü.

“Bu ouroboros sembolü,” dedi Drago. “Bir tür simya sembolüdür. Sonsuz hayat anlamına gelir, ebediyen yenilenen hayatı temsil eder. Ejderha kendinden beslenir, kendi kuyruğu-

nu yer, kendi kanını içer, sonsuza dek sürer. Hepsi birdir. Birin içinde hepsi vardır.”

Luca biraz sararıp solmuştu. “Ben bu işareti tanıyorum,” dedi. “Bir Düzen’in amblemi.”

“Ejderha Düzeni mi?” diye doğrulamaya çalıştı adam. “Hamimin Düzeni.”

“Benim aklımdaki Düzen, Karanlık Düzen diye biliniyor,” diye düzeltti Luca.

“Karanlık,” diye yavaşça tekrar etti adam. “Birinci madde- nin, Al Kem’in karanlığı. Alkemi adı da buradan gelir. Değişip bir şeye, sonra başka bir şeye, sonra üçüncü bir şeye ve en sonunda bir taşa, altına dönüşen ilk madde. Her şey karanlıktan gelir. Eğer karanlıktan altına yolculuk ve tekamül ediyorsa, bu Düzen çok uygun bir isme sahipmiş.”

“Cehaletten anlayışa ulaşmayı umuyorlar,” diye mırıldandı Ishraq.

Luca, zihnini berraklaştırmaya çalışırcasına kafasını salladı. “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu. “Sanki her şey diğer her şeye ve birbirine bağlıymış gibi konuşuyorsunuz.”

Drago Nacari gülümsedi. “şüphesiz öyle,” dedi.

“Luca, Karanlık Düzen adı verilen bir Düzen’i tanıyor,” dedi Ishraq yavaşça. “Düzen’i yöneten, onun lordu. Yüzünü hiç görmüyoruz. Amaçları, dünyanın sonunun gelip gelmediğini keşfetmek. Dünyanın sonu, her şeyin sonu, dünya üzerindeki hayatın sonu. şimdi bize bu sembolü gösterdiniz: Kendi kuyruğunu yiyen ejderha. Bir ebediyet sembolü, hayatın ta kendisi. Ejderha Düzeni’nden bahsediyorsunuz ve siz de tanımadığınız bir lordtan emir alıyorsunuz.”

“Önemli insanların çoğu gizlilik içinde çalışır,” dedi Drago. “Bizim işimizde, herkes ketumdur.” Ayağa kalktı. “Bu sayfayı, incelemeniz için size bırakayım mı?”

“İsterseniz,” dedi Luca.

“Ama başka kimseye göstermeyin,” dedi adam. “Dünyanın aleyhine kullanabilecek kişilerin eline düşmesini istemeyiz. Ne yazdığını bilmediğimizden dolayı, saflık ve iyiliğe dönüşecek bir şey olmayabilir, diğer yöne çekilebilir.”

“Diğer yöne derken?” diye sordu Ishraq. “Hangi diğer yön?”

“Karanlığın gölgesine, ölüme, çürümeye,” dedi simyacı. “Yıkımımıza ve insan soyunun sonuna. Sizin, günlerin sonu dediğiniz şeye. Karanlık da ışık kadar gerçektir. Diğer dünya, parmağımızın ucu kadar uzak. Bazen neredeyse görüyorum orayı.”

“Günlerin sonunun geldiğine dair işaretler görüyor musunuz?” diye sordu Luca, adama. “Bunu öğrenmek benim görevim. Sizce dünya sona ermeye mi yaklaşıyor? Kâfir Constantinople’da. Orduları Hristiyanlık diyarına girdi. İsa geri dönüp bize önderlik edecek mi? Dünya sona erecek ve Tanrı cehennemi açacak mı? Çalışmalarınızda buna dair işaretler gördünüz mü? Parmağımızın ucu kadar yakın dediğiniz âlemde?”

Adam kapıya doğru dönerken kafa salladı. “Bence şimdi zamanı geldi,” dedi. “Attığım her adımda onu görüyorum. Her gün yenmem gerekiyor...”

“Neyi?” diye sordu Ishraq, adam cümlesini tamamlamayıncaya.

“Kendi korkularımı,” dedi siymacı basitçe. Drago, kızın yüzüne dimdik baktı ve Ishraq, adamın doğruyu söylediğinden emin oldu. “Karanlık bir dönemde yaşıyoruz,” dedi adam açıkça. “Ben de karanlık bir lorda hizmet ettiğimden korkuyorum.”

Ertesi sabah küçük gruplara ayrıldılar. Genç bir oğlan kılığına giren Ishraq omzuna siyah bir pelerin attı, siyah saçlarını geniş siyah bir kadife şapkanın altına soktu, yüzüne gümüş rengi siyah bir maske taktı ve yanında hizmetlisi rolündeki Freize ile yola koyuldu. Nacari, evinin yakınlarına, gettonun sonundaki iskeleye gidecek bir gondol kiraladı. Luca ve Peder Peter evin gondoluyla Rialto Köprüsü’ne gitti. Bir rahibe gibi sade giyinen Isolde de yüzünü kocaman dökümlü bir kapüşonun altına saklayarak, daracık sokaklardan ve küçük köprülerden geçerek Rialto Köprüsü’nün yanındaki küçük meydana, San Giacomo’ya vardı. Kilisenin kemer altına yerleşti, Peder Peter ve Luca’nın meydana girişini, toplu bardak oyununu seyretmeye gidişlerini izledi.

“Şansınızı denemeye mi geldiniz efendiler?” diye sordu Jacinta, her zamanki tatlılığıyla. Luca’ya gülümsedi. “Bugün ellerim çok hızlı. Sanırım seni yenebilirim.”

Luca gümüş piccolisini elinde döndürdü. “Sanırım ben de seni yeneceğimden eminim.”

Kız kahkahalarla güldü. “O zaman dikkatli izle,” diye davet etti ve ufak bir kalabalık toplandı. Kız, düz duran barda-

ğın içine misketi koydu. Bardakları yavaşça çevirdi, sonra baş döndüren bir hızla oynattı. En sonunda bardaklar durdu, kız arkasına yaslandı ve sordu: “Hangisinde?”

Isolde meydanda durup uzağa doğru baktı. Ufka kadar uzanan, labirent gibi kıvrılan dar sokakları ve kanalları inceledi ki Ishraq ve Freize’i uyarmak için Nacari’lerden önce koşması gerekirse hangi yönden gitmesi gerektiğini belirlemeye çalıştı. Sonra da dua ediyormuş gibi görünmek için başını öne eğdi. Hakikaten de hepsi için dua eder buldu kendini. Kendi güvenliği için dua etti: Ağabeyinin adamlarının, Lucretili’ye geri dönmesi ve onların peşini bırakmalarını diledi. Luca’nın, anne babasını bulması için, kendi eve dönme görevini tamamlamak için dua etti. “Lütfen,” diye fısıldadı, “lütfen hepimiz güvende olalım ve tehlikeye maruz kalmayalım. Başkalarına da tehlike oluşturmayalım.” Odaklanmaya çalıştı ancak aklı başka yerlere kayıyordu. Bakışlarını çarımıha gerilmiş İsa heykeline sabitledi ama tek düşünebildiği, Luca, gülüşü, sürekli yanında olmak istemesi, ona doğru eğilmesi, bir yerine dokunmayı umut etmesi oldu.

Suçluluk duyarak başını salladı ve birbirini tutan ellerini çimdikledi. Gözlerini kapayıp tekrar başını eğdi, kılık değiştirmiş vaziyette Nacari evine doğru yola çıkan Ishraq ve Freize’in güvende olmaları için dua etti.

Ishraq ve Freize'in duaya pek ihtiyaçları yoktu, Yahudi gettosunun hemen dışındaki yüksek, kalabalık evlere yaklaşırken görevlerinin heyecanıla doluydular. Freize gözü peke, rıhtıma bakan yan kapıya yürüdü ve tokmağı tıklattı. Ishraq arkasında dikiliyordu. Kapıyı açan olmadı.

"Kimse yok mu?" diye seslendi Freize.

Dar kanalın uzak ucundan kadının teki, panjurlarını açıp aşağı seslendi. "Rialto'dalar, her sabah oraya giderler."

"Hizmetlileri beni içeri alamaz mı? Bir mesajcılar da mı yok?"

"Hizmetlileri yok. Evde çalışan yok. Onları istiyorsanız, Rialto'ya gitmek zorundasınız."

"O zaman oraya gidip bulayım," diye neşeli neşeli seslendi Freize. "Hemen yola çıkıyorum. Yardımınız için çok teşekkürler."

"Tamam, sus!" diye bağırdı kadın kabaca ve panjurunu kapattı.

Freize konuşmadan Ishraq'la bakıştı ve yola koyuldu. Dışarıdan bakıldığında, Rialto Köprüsü yönüne. Ishraq bir kedi kadar sessiz, bahçe duvarındaki kapının kolunu yokladı. Kilit gevşedi ama kapı açılmadı. Nacari'ler belli ki evden çıkınca arkalarından kilitlemişlerdi. Ishraq geri çekildi, bahçe duvarının etrafında hızlıca koştu ve zıpladı, ayakları pürüzsüz duvarda basacak bir yer aradı, en sonunda dizini bir sarmaşığa doladı, duvarın üstüne kendini çekti ve diğer tarafta aşağı düştü.

Bir anda dikildi, birisi onu duydu mu diye dikkatle bahçede etrafına baktı. Bir bekçi köpeğı ya da nöbetçi üstüne

doğru koşarsa hangi ağaca tırmanacağını gözüne kestirmişti bile. Fakat güneşin vurduğu bahçede çıt çıkmadı ve bir kuş cıvılamaya başladı. Ishraq parmak ucunda eve doğru yürüdü ve bahçeden depo odasına giden kapıyı zorladı. Kilitliydi, panjurlar da içeriden kapalıydı. Sağa döndü, penceredeki panjurları denedi. Onlar da gayet tanıdık bir şekilde içeriden sürgülenmişti. Ishraq kafasını kaldırıp baktı. Bahçeye dönük, çok güzel bir balkon vardı. Sarmal şeklindeki merdivenlerinden çayıra ve şeftali ağacına ulaşılıyordu.

Ishraq bir hayalet kadar sessiz, merdivenleri tırmandı ve yatak odasının penceresinin sürgüsünün açık bırakıldığını fark etti. Pencereyle doğrama arasındaki aralığa ince parmaklarını soktu ve kilidin dilini itti. Pencere ardına kadar açılınca, Ishraq önce başını soktu, ardından mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yere diye indi.

Hemen ayaklandı, dinledi, evin sessiz olduğunu sezdi. Odadan sahanlığa çıktı, başı öndeydi, merdivenlerden aşağı baktı. Hiçbir şey kımıldamadı, tek ses yoktu. Hafif adımlarla merdivenlerden hızla aşağı indi ve kapının sürgüsünü açtı, aynı anda Freize da hızlı hızlı -işine koşan bir adam gibi- evin önünden geçiyordu. Kaşla göz arasında yana bir adım attı ve evin içindeydi, kapı arkasından kapandı.

Birbirlerine sırtttılar. Ishraq kapının sürgüsünü çekip kilitledi. "Beklenmedik bir anda geri dönerlerse diye," dedi. "Hadi."

Önce evin ön kısmındaki, kanala bakan büyük odaya girdiler, bir masanın üstü el yazmalarıyla ve elle çoğaltılmış kitap nüshalarıyla doluydu. Ishraq dokunmadan baktı. "Felsefe,"

dedi. “Astronomi, burada da simya. Çok fazla kitap. On yıllardır çalışıyorum derken doğru söylemiş.”

“İkisi de çalışıyormuş,” diye düzeltti Freize. Büyük masanın yanındaki yazı masasını işaret etti. Sandalyenin arkasına kahverengi bir eşarp atılmıştı. Masanın üstünde dikkatlice kopya edilmiş çizimler ve notlarla dolu bir sayfa yer alıyordu. Bir kitaba, bir sayfaya baktı Freize. “Bir şeyi tercüme ediyor,” dedi. “O da çalışıyor.”

Ishraq yaklaşp omzunun üstünden baktı. “Simyacılar çoğunlukla çift olarak çalışır, erkek ve kadın. Getireceği enerjiden dolayı,” dedi. “Alkemi bir biçimi diğer biçime geçirmekten ibarettir. Sıvıyı katıya, bazı arıya. İşe yaraması için bir kadınla bir erkek gerekir. Bir erkeğin olduğu kadar kadının da ruhuna ihtiyacı vardır.”

“Bunca şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu Freize merakla.

Ishraq omuz silkti. “İspanya’da okurken Arap felsefeciler simya metinlerini çalışıyordu,” dedi. “Üniversitelerden birisi Platon’u bırakıp Hermes felsefesine döndü. Yunanlılardansa, simyadan öğrenecek daha çok şey var dediler. Eserin ne kadar önemli olduğunu belki daha iyi anlarsın. Anlaşılması gereken ne kadar çok şey var yani. Ama bu malzeme beni aşar.”

Freize garip şekilli bir kâğıt ağırlığını aldı, ışıldayan şeffaf camdan, uzun bir piramitti. Sonra kâğıdın altında pirinç bir damga buldu. “Bu ne?” diye sordu Freize. “Onların damgası mı?”

Ishraq minik altın damgayı aldı ve tabanına baktı. Altından oyulmuş bir resimdi, sembolü belli olsun diye bir mektubu ya da paketi bal mumuyla mühürlemek için yapılmıştı.

“Kraliyet hilaline ya da bir dükün hilaline benziyor. Nacari’ler niçin mektuplarını mühürleme gereksinimi duy-
sunlar?”

“Bir kopyasını al, Luca’ya gösteririz,” dedi Freize. “Üst kata göz atacağım.”

Ishraq, duyduğu seslerden Freize’in üst kata çıktığını, ka-
pıyı aralayıp iki yatak odasına başını uzattığını, ardından bir
üst kata çıkıp hizmetliler için yapılmış boş tavan arasına baktı-
ğını anladı. Ishraq mühürleme mumunu şöminedeki közlerle
ısıtma, damlayan bal mumunu boş bir sayfaya akıtma işine o
kadar yoğunlaşmıştı ki Freize’in alt kata inip arkadaki odalara
ve depoya girdiğini duymadı. Mührü bal mumuna bastırdı ve
görüntü net bir şekilde ortaya çıktı. Ardından Freize telaşla
konuştu: “Ishraq! Gel de bak.”

Bal mumu çubuğunu dikkatlice eski hâline yerine geri bı-
rakıp mührü kadife kesesine yerleştirdikten sonra, soğuyan
mührü kurutmak için sayfayı sallayarak evin arka tarafındaki
depo odasına gitti. Freize ağır kapıya asılıp açtı.

Oda artık Venedik’te bir evin kileri değil, bir simyacının
atölyesiydi. İçerisi çürüme ve bozulan yemek kokuyordu.
Arka planda bir küf ve kustumuk kokusu seziliyordu. Ishraq
elini burnuna ve ağzına götürüp kokuyu yok etmeye çalıştı.
Girişin hemen yanında, ahşap kapaklı, kocaman, yuvarlak
bir kazan fokurduyor, mide bulandırıcı bir ölüm kokusu ya-
yıyordu.

“Tanrım,” diyerek öğürdü Ishraq. “Dayanılmaz bir koku.”

Freize dehşete uğramış hâlde, bir bakış attı kıza. “Gübreden
beter. Veba bulaşmış bir çöplük gibi. Ne pişiriyorlar?”

Pencerenin altında, kilitli panjurların önünde, taş bir bank duruyordu. Düz zeminine, daire şeklinde, dört küçük oyuk yapılmıştı. Her birinin içi, yakmaya hazır kömürle doluydu. Hepsinin üstüne üç ayaklı tel ve bir tencere ya da küçük kazan oturtulmuştu. Raflarda garip şekilli demir küvetler, bazı pahalı küçük cam kavanozlar, sıvıları dökmek ve damıtmak için ibrik ağızları, tüpler duruyordu. Yerde kıvrımları olan ve Ishraq'ın boyu kadar uzun, kocaman bir damıtma tüpü vardı. En dibindeki cam ayağından, sarı bir sümüksü sıvı, porselen kaba damlıyordu. Odanın ortasındaki kocaman masanın üstünde tepsilerce parafin yer alıyordu, kokusu ve özünü vermesi için çiçeklerle otlar baş aşağı içine konmuştu.

Freize etrafına bakındı, kare yüzü sararıp solmuştu, gözleri batıl inançların sebep olduğu korkuyla kapkaraydı. “Ne bu? Tanrı aşkına, burada ne yapıyorlar?”

Sığ bir su banyosunun içinde duran, hava geçirmeyen geniş bir kavanozun içinde bir fare vardı. Fare, yanan bir mumun yanında dik oturmuş, bıyıklarını temizliyordu.

“Rosto mu yapıyorlar?” diye fısıldadı Freize. “Öldürüyorlar mı zavallicığı?”

Ishraq da arkadaşı kadar sarsılarak, olumsuz anlamda kafa salladı. “Bilmiyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim.”

Bacanın altındaki taş ocak, bel hizasına kaldırılmıştı -demir ocağındaki alevler kadar yüksekti- ve bacanın yanındaki büyük körükle, taş duvardaki çatlaklar, kapasitesinin üstünde ısıtılıp yakıldığını gösteriyordu. Şimdiyse közlenip arada kırmızı korlar kalmıştı ama gri küllerin arasında, yüzlerce,

belki binlerce gümüş piccoli kuruşu olduğunu görebiliyorlardı. Yüzlerce gümüş göz gibi parlıyor, meşum şekiller alarak soğuyorlardı.

“Paraya ne yapıyorlar?” diye sordu Freize.

Ishraq hayretler içinde kafasını salladı.

Bir rafta sıra sıra kurutulmuş küçük hayvan cesetleri duruyordu: Tuzağa düşürülmüş fareler, sıçan avcısından getirilmiş kuyrukları kopuk sıçanlar, başları bir yana düşmüş kuşlar, dört kuru yavru kuşla dolu bir kuş yuvası ve kavanozlarca, envai çeşit ölü böcek. Freize iğrendi. “Bunlarla ne yapıyorlar? Hepsi simya için mi? Büyü mü? Eğlence olsun diye mi öldürüyorlar, yoksa şeytani işler için mi?”

Ishraq bir kez daha başını sağa sola salladı. “Bilmiyorum.” Küçük hareketsiz cesetlerden gözlerini kaçırdı ve birden ürperdi.

Boş bir sandalye bir duvara dayanmıştı, bir taht kadar yüksekti. Üstüne mor bir kadife örtü atılmıştı, yanında da mor pelerin ve başlık duruyordu. Çiviyle çakılmış gümüş bir ayna, duvara dönük duruyordu.

“Bu ne için?” diye fısıldadı Freize. “Kim için?”

“Falcılık için olabilir,” diye cevap verdi Ishraq. “Geleceği görmek için. Eğer birinde imge yeteneği varsa.”

“O zaman ne yaparlardı?” Freize büyülenmiş bir dehşet içinde sordu.

“Aynaya bakıp görüntüler alırlardı,” diye kısaca cevapladı Ishraq.

Aynanın etrafına çadırımsı bir şey atılmıştı. Yalnız kalmak için indirilebilecek perdeye benziyordu ve önünde de küçük

bir sehpa vardı. Sehpanın üstüne, duvara, yeşil mürekkeple yazılmış bir sayfa çivilenmişti.

“Zümrüt Tablet.” Ishraq, Arapça sembolleri okudu. Freize’e döndü. “Simyacılık kuralları bunlar,” diye fısıldadı. “Diyor ki, *gerçeği arayanlara emirler bunlar.*”

“Ne yazıyor peki?” diye sordu Freize. “Ne yapman gerektiğini söylüyor mu? Nasıl altın yapılacağını filan anlatıyor mu?”

Ishraq gözleri korkudan karararak başını salladı. “Tercüme ederim ama açıklayamam,” diye uyardı.

“Söyle o zaman!” dedi Freize.

“Birinci kural,” diye okudu. “*Yalan yok, doğrudur bu, kesin ve kati hakikattir: Aşağıda ne varsa, yukarıdakinin aynısıdır ve yukarıda ne varsa aşağıdakinin aynısıdır. Tek şeyin mucizelerini gerçekleştirmek içindir. Başından beri her şeyde olduğu gibi, birin aracılığıyla birden yükseldikleri gibi: Her şeyin doğumu da uyarlanırsa, bu birden gelir.*”

Freize omzunun üstünden, raftaki ölü hayvanlara baktı. “Ne anlama geliyor?” diye sordu mutsuz mutsuz. “Çünkü burada tek anladığım, zulüm.”

“Bunlar sır,” dedi Ishraq ona. “Açıklayamayacağımı söylemiştim.”

“Evet,” diye onayladı Freize. “Ve açık yürekliydin. Sence artık çıkalım mı?”

Ishraq etrafına baktı. “Altın sikkeleri aramalıyız,” diye hatırlattı ona.

“Bu kutuları açarsak ne buluruz Tanrı bilir,” dedi Freize tedirgince. “Ölü babaanneler, belki de daha kötüsü. Genç ço-

cuk bana Yahudi bankacının evini golem diye bir yaratığın koruduğunu söyledi. Şaka yapıyor sanmıştım.”

“Ne yaratığı?” dedi Ishraq ilgiyle.

“Golem. Bir çeşit bekçi, alnında emri yazan bir canavar.”

Ishraq ürperdi.

“Hadi gidelim,” diye ısrar etti Freize.

“Bekle,” dedi. “Görmemiz lazım...”

Masanın üstünde, yüzeyinde garip bir imza bulunan iki bal mumu tableti duruyordu. Masanın altındaysa kadife bir örtüyle kaplı bir sandık. Ishraq çömelip sürgüyü çekti. Hareket etmediler. Kilitliydi.

“Yapma,” dedi Freize. “Zorla açma. Ya içinde...” Sustu, simyacıların kilitli küçük kutularında ne saklayabileceklerini bilmediğini fark etti.

En uzaktaki duvarda kocaman cam bir kâsedden, berbat kokulu bir sıvı boşaldı tepsiye aniden. İkisi de şapırtılı sesle aniden irkildi. Ardından büyük masanın da bir başka kapalı kutu olduğunu gördüler, altların altındakinden de genişti. Üstelik kilitlenmemişti. Ishraq kapağını itti, Freize kaldırmasına yardım etti. Ishraq, Freize’e baktı ve genç adamın yüzünün korkudan kasıldığını gördü. Kapak açıldı. Freize hâlâ gözlerini açmaya cesaret edemiyordu.

“Bak,” diye fısıldadı Ishraq, büyülenmiş gibi.

Freize gözlerini açtı. “Ah, şimdi insan buna bakmaz mı?” diye fısıldadı, sanki kendi keşfetmiş de ona gösteriyormuş gibi. “Şuna bir bakar mısın?”

Kutunun içinde metal bir tepsi ve düzinelerce kalıp yer alıyordu. Tıpkı bir şekerinin bonbon yapımında kullanacağı

türden. Fakat her bir kalıp çok güzel işlemeliydi. Freize, doğru gördüğünden emin olmak için gözlerini kısıp baktı. “Para basmak için kalıplar,” dedi. “İngiliz sikkesi kalıbı. Şeklini görüyor musun? Kalıpların üstündeki resimlere dikkat ettin mi? Gemide kral ve gül?”

“Demek gerçekten para basıyorlar,” diye fısıldadı Ishraq. “Simyacılar ama aynı zamanda kalpazanlar. Sihir ve suçu yan yana işliyorlar. Gerçekten de öyleler.” Etrafına bakındı. “Hiç aklıma gelmezdi. Ama gerçekten de altın sikke yapıyorlar. Demek burada, bu atölyede hallediyorlar. Peki ya paraları nerede tutuyorlar? Altın nerede?”

“Buradan artık çıksak iyi olmaz mı?” diye önerdi Freize. “Geri dönüp bizi yakalarlarsa, Tanrı bilir neler yaparlar. Sıradan büyücü değil bunlar. Bir servet kazanan iki suçludan bahsediyoruz.”

“Çabuk olalım,” dedi Ishraq. Freize küflü kutunun kapağını kapadı, etrafına bakındı ve ilk kez, zeminde yer alan, kiler girişini fark etti.

“Şunu gördün mü?” diye işaret etti.

“Açabilir miyiz?” Ishraq, bir saniyede yanında bitti. Yarım kapı, kilitliydi. Ishraq etrafta anahtarı aradı, bu arada Freize da yere oturup bıçağını araya sokarak, kilidin dilini dikkatlice içeri itti. Bir dizi tıkırtı çıktı ve kapı ardına kadar açıldı. Ishraq, Freize’in işe yarama kabiliyetine kaşlarını kaldırdı.

“Manastırda öğrenmedin bunu.”

“Aslında, orada öğrendim,” dedi Freize. “Mutfak deposunda. Karnım hep açtı. Ayrıca onu beslemeseydim, serçe de solup giderdi.”

Ishraq eğilip kapıyı dışarı doğru çekti ve içeri baktı. Kapı o kadar alçaktı ki dört ayak üstünde durup karnının üstüne uzanarak solucan gibi kıvrılmak zorunda kaldı.

“Ne görüyorsun?” diye fısıldadı Freize.

“Hiçbir şey, çok karanlık,” diye cevap verip dışarı çıktı Ishraq.

Freize şömineye doğru dönüp tekli bir şamdan aldı ve ateşte yakarak arkadaşına uzattı. Ishraq şamdanı karanlık kapı ağzına soktu, omuzlarını kıvırdı ve öne eğildi. Freize, kızın ayaklarını tuttu.

“Sakın düşme,” diye uyardı. “Ve Tanrı aşkına, sakın beni burada yalnız bırakma.”

Alev, alazlanır gibi titreşti, Ishraq’ın ayaklarının dibindeki taş rıhtımın kenarındaki karanlık suların hareketini aydınlattı. Taşların üstünde, orada bir pırıltı, burada yansıyan bir ışık derken, soğuk cereyan, mumu söndürdü ve Ishraq’ı nemli, zifiri karanlığın ortasında bıraktı. Yalnızca, rıhtımın kenarını belli eden suların tüyler ürpertici bir şekilde kenara vurma sesi kaldı.

“Ne görüyorsun?” Freize’in fısıltısı, tepesindeki odadan geliyordu. “Geri dön! Ne görebildin?”

“Altın,” dedi Ishraq, sesinde sessiz bir huşu ile. “Çuvallar, çuvallarca altın sikkeden oluşan bir servet.”

Peder Peter ve Luca kumarcıları yerlerinde seyrettikten sonra, San Giacomo kilisesine girdi. Tam bekledikleri gibi, Peder Pietro,

şahane bir Meryem ve Bebek İsa heykelinin önüne konmuş tit-reşen bir mum ışığının önünde diz çökmüştü. İki adam da haç çıkarıp dizlerini kırdı. Luca sessizce papazın yanında çömeldi.

“Beni rahatsız etme çünkü senin için dua ediyordum,” dedi Peder Pietro sessizce, gözlerini bile açmadan.

“Yeni bir haber sormak için çok erken herhâlde?”

“Belki yarın ya da sonraki gün. Rialto’ya beni görmeye gelebilirsin ya da sana mesaj yollarım.”

“Ben gelirim,” diye söz verdi Luca. “Babamın güvende olması için dua bile edemiyorum. Eve dönme ihtimalini düşünmeye yüreğim el vermiyor.”

Papaz dönüp Luca’nın eğik başının üstünde haç işareti yaptı. “Tanrı merhametlidir,” dedi sessizce. “Her zaman merhamet eder. Belki sana, annene ve babana da merhamet eder.”

“Amin,” diye fısıldadı Luca.

Peder Pietro, Meryem’in dingin yüzüne doğru kafasını çevirdi. İşinin kutsal olduğunu bilen bir adam edasıyla gülümse-di heykele. Luca daha batıl inançlı birisi olsa, heykelin de ona gülümsediğini düşüneceğini geçirdi içinden.

“Teşekkürler Peder Pietro,” dedi. “Kalbimin en derininden teşekkür ederim sana.”

“Baban sana sımsıkı sarıldığı zaman teşekkür edersin oğlum,” diye cevapladı papaz.

Luca ve Peder Peter dualarını tamamlayıp kilisenin arka tarafına geçti, ağır ahşap kapıyı sessizce açıp dışarı süzüldü.

Luca meydanda parlayan güneş ışığından ötürü gözlerini kıstı, bir yöne baktı, diğer yöne baktı ve birden yavaşça, “Ah, olamaz,” dedi.

Jacinta'nın oyununu serdiği alan bomboştu. Drago ve kızı ortalarda yoktu.

Ve bekçileri Isolde, kayıplara karışmıştı.

Isolde uzun eteğini elleriyle yukarı çekmiş, elinden geldiğince hızlı koşuyordu. Daracık yollardan geçiyor, ayakları fakir sokakların ıslak taşlarına basıyordu. Düz taşlarla bezenmiş bir meydandan geçerken hızlandı. Jacinta'nın bir grup insan için oyunu oynadığını, Nacari'nin etrafında dolandığını, ardından tek kelime uyarı vermeden, vakitlerinden çok erken toparlanıp rıhtıma yürüyerek oradan geçen bir gondola atladıklarını görmüştü.

Isolde nefes nefese, tahta köprülerden dan dun koşarak geçti, soluk soluğa bağırarak bir sandal çevirdi ve Nacari'nin, gettonun girişindeki yüksek evinin durduğu sokakta indi, Freize'in ona tarif ettiği kestirmeden koşarak önlerine geçmeye çalıştı, bu arada gondol da suda ilerliyordu.

Ishraq'ın çiziminden evi hemen tanıdı ve kapıyı yumruklandı. "Freize! Ishraq!" diye bağırdı. "Hemen çıkın!"

Sessiz evin içinde kapının yumruklanması şok etkisi yarattı. Depo odasında sürgüyü kilitleyen Ishraq ve Freize, ani gürültü patırtıyla yerlerinden fırladı. Freize'in ilk korkulu düşüncesi, Golem'in onları almaya gelmesi oldu. Ishraq'sa hemen koridora çıktı. "Isolde bu," dedi.

"Kapıyı aç çabuk," dedi Freize. "Birazdan bekçinin dikkatini çekecek."

Ishraq dar koridorda koştu ve sürgüleri çekip kapıyı açtı.

“Meydandan ayrıldılar, buraya geliyor olabilirler!” dedi Isolde, nefesi kesilerek. “Nereye gittiklerini bilmiyorum, bir gondola bindiler. Elimden geldiğince hızlı koştum buraya.” Rahibe kapüşonu başından düşmüştü ve sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı.

Ishraq hemen yola çıkmak istercesine kolunu arkadaşının omzuna koydu. “Hadi gelin,” dedi Freize’e. “Gidelim.”

“Ön kapıdan olmaz, içeriden sürgülü bırakmışlardı,” diye hatırlattı Freize.

Arkadaşı tereddüt ederken, Isolde dar kanala eğildi ve duvara düşen gölgede, bir gondolun ucunun korkunç silüetini gördü, tam köşeyi dönüp evin girişinde onları görmek üzereydi. Gondolcunun uyararak bağırdığını duydular: “Gondol! Gondol! Gondol!”

“Çok geç,” diye fısıldadı Isolde. “İçeri girmek zorundayız.”

Tekrar koridora doluştular, ön kapıyı arkalarından kapattılar.

“Bahçeden çıkalım,” dedi Ishraq, dişlerinin arasından. “Çabuk olun, yoksa girerken bizi görürler.”

Isolde’yi evde ilerletti, Freize da kapının sürgüsünü çekti.

“Tanrım, bu koku ne?” diye duraksadı Isolde ve deponun açık kapısı önünden geçerken elini ağzına koydu. “Ölüm gibi.”

“Çabuk,” dedi Ishraq, kapıyı kapattıktan sonra ikisini odaların arasından geçirip küçük avluya getirerek.

“Siz gidin,” dedi. “Ben arkanızdan kapıyı kilitleyip yatak odasının camından çıkarım.”

“Ben giderim!” diye gönüllü oldu Freize. “Sen çık.”

Çok geç kalmıştı. Ishraq çoktan üst katın merdivenlerine koşuyordu. Freize, Isolde'ye döndü. "Duvardan atlamak zorundayız," diye fısıldadı. "Bahçe kapısı kilitli ve anahtar onlarda." Ellerini birleştirip Isolde'nin ayakkabısını koyması için yer hazırladı. "Hadi," dedi. "Ata biner gibi!" Isolde ayağını basar basmaz, Freize onu havaya fırlattı, Isolde de bir ağaç dalına tutundu ve kendini duvarın tepesine çekmeyi başardı. Freize var gücüyle hemen yanma tırmandı, sonra durdu. İki yan yana, gözleri yuvalarından fırlayarak Nacari'lerin, baba kız bahçe kapısından içeri yürüdüğünü, anahtarlarını çıkarıp eve girmesini izlediler. Kapıyı açtıkları gibi eve adım atmışlardı.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Isolde. "Ishraq'ı çıkarmalıyız!" "Bekle," dedi Freize.

Ishraq ise evin içinde ayağına tez bir hareketle sessizce merdivenlerden çıktı. Bahçe kapısının açılıp Nacari'lerin girdiğini duymuştu. Jacinta'nın hava soğuk yorumunu, ardından da korkutucu bir netlikle Drago'nun, "O ses de neydi?" diye sorduğunu işitti.

Ishraq sessizce onu ele veren tahta zemine basarak yatak odasının camına ilerledi, rahatlıkla kayarak aradan geçti. Bahçeye inen sarmallı merdivene adımını attı ve iki arkadaşını duvarın tepesinde gördü.

"İnin hemen!" diye tısladı. "Evdeler. Camdan baksalar bizi görürler!"

Freize aşağı, sokağa atladı ve Isolde'ye elini uzattı, kız kucağına düşerken, Ishraq da bu arada aşağı eğilen kalın bir dala uzanıp kendini yukarı çekiyordu. Tepeye ulaşır ulaşmaz hemen duvarın diğer tarafına atladı.

Önlerinde küçük, dar bir kanal ve ufacık, sallanan bir köprü duruyordu.

“Bu taraftan,” dedi Isolde, kapüşonunu sarı saçlarının üstüne çekip önden yol göstererek. Kolunun kenarıyla yüzünü sildi. “Lucretili’den ayrıldığımızdan beri bu kadar hızlı koşmamıştım,” dedi Ishraq’a dönüp.

“Sen her zaman hızlısın,” dedi arkadaşı. “Benden daha hızlı. Artık sana dövüşmeyi öğretirim.”

Isolde gülümseyerek, itiraz edercesine başını salladı.

Ishraq da, “İnsanlara zarar verme fikrinden hoşlanmıyor,” diye açıkladı Freize’e.

Üçlü köprüyü geçip uzak uçtaki iskelenin yolunu tuttu.

“Herhâlde bir daha dövüşmeyi midem kaldırmaz,” diye yorum yaptı Isolde. “Dayanamıyorum. Bu kargaşa, bu telaş bile dizlerimin bağını çözdü. Şimdi, eve tek başıma yürüsem daha iyi olur.”

“Emin misin?” diye sordu Freize, güvende olması için kızı eşlik etmekle Ishraq’ın hizmetçisi kılığını korumak arasında kalarak.

“Ah, evet,” dedi Isolde. “Hemen titremeye başlarım ama ödleğ değilim.”

“Seninle gelmeliyim,” diye ısrar etti Freize.

Ishraq güldü. “Bir sıkıntı yaşarsa koşabilir,” dedi. “Senden daha hızlı koşacağı kesin.”

Isolde de gülümsedi. “Önden giderim, evde görüşürüz.”

Freize ve Ishraq birlikte, yaylana yaylana eve yürüdüler, Büyük Kanal'dan geçtiler, Ishraq her zaman, genç bir prensesmişçesine Freize'in önünden yürümeye özen gösterdi, ta ki en sonunda evlerinin yan kapısına uzanan iskeleyle inene dek. Arkasından sağa sola bakış attı, camdan bakan biri olup olmadığını kontrol etti ve evin kapısına doğru adım attı.

Isolde kapının önünde oturduğu yerden ayağa fırlayıp arkadaşına sarıldı. "Güzel! Ben de sizi bekliyordum. Diğerleri de evde." Taş hole doğru seslendi. "Döndüler!" Freize de yan kapıdan girdi ve Peder Peter ile Luca, odalarının kapısını açtı.

"İçeri girin," dedi Luca. "Nasıl gitti?"

Peder Peter, Ishraq'ın genç prens kılığını görünce dehşetle kalakaldı. "Kıyafetlerini değiştirmesi lazım," dedi, gözlerini kapatarak. "Erkek gibi giyinmek, bir kadın için büyük bir günahıdır."

"Bir saniyede dönerim," diye söz verdi Ishraq.

Merdivenleri koşarcasına çıktı, tıpkı bir oğlan gibi ikişer ikişer atladı. Duydukları seslerden kızın, kıyafetlerini kutuya tıktığını ve elbisesini giydiğini anladılar. Siyah saçlarını salmış vaziyette aşağı indi ve sadece Peder Peter'ın şaşkın bakışı karşısında, ensesinde alelade bir topuz yapıverdi. Luca ona gülümsedi. Sadece yaşlı kâtip, kızın oğlan giysileri içindeki çevik zarafetine ve yine sıradan bir elbiseyle bir kız gibi giyindiğinde o özensiz güzelliğine çarpılabilirdi. "Kostümlü hâlini seviyorum," dedi.

"Tanrı'nın iradesine karşı gelmek, kiliseye başkaldırmak olur," dedi Peder Peter. "Günaha açılan bir kapı."

"Eh, işe yaradı ama," diye savundu kendini Ishraq. "Meydandan bahsetsenize, her şey yolunda mıydı?"

“Her şey,” dedi Luca kısaca. “Kumarımızı oynadık, her zamanki gibi kız kazandı, o sabahın işi karşılığı küçük bir keseyi gümüş para doldurdu ve babasına verdi. Para taciriyle konuştuk, gemimiz geldiğinde elinde yeterli sayıda altın sikke olacakmış. Bir anlaşma yaptığını, elinde bin sikkenin olduğunu söyledi. Kilisede Peder Pietro’yu gördük. Henüz bir cevap almamış. Arkasından, kiliseden çıkıp da erkenden ayrıldıklarını görünce dehşete kapıldık. Isolde de ortada yoktu! Ama güvende olduğunuzu görüyorum. Sizin iş nasıl geçti? Eve kilitleri kırarak mı girdiniz?”

“Açık bir camdan sığıdım,” dedi Ishraq. “Sonra da Freize’i içeri aldım. Kuşkulanmış olabilirler, bir ses duyduk sanabilirler ama içeriye birinin girip girmediğinden emin olamazlar.”

“Hizmetlileri yok. Zaten olamaz da. Yabancı birine güvenemezler. Depo odası tamamen simyaya ayrılmış. İçerisi büyü ve çürük kokuyor. Herhangi bir hizmetlileri olsa, anında ihbar ederdi onları. Çalıştıkları ana odada, bize getirdiklerine benzer bir sürü sayfa açık duruyordu. On sayfa görebildim, hiçbirini okuyamadım. Bilinmeyen bitkiler, dilimin dönmediği bir lisan. Ve bunu kopyaladım,” diye kâğıdı Luca’nın önüne koydu. “Böyle bir mühürlerinin olması bana garip geldi.”

Luca mührü inceledi. “Neye ait olduğunu bilmiyorum,” dedi.

İkisi de Isolde’ye döndü, kızın ailesinin kendine ait nişanı vardı. Isolde mührü hemen tanıdı. “Ah! Vaftiz ailemden birinin mührü bu!” diye heyecanlandı.

“Kont Vladislav mı? Eflak Kontu mu?” diye sordu Peder Peter hürmetle.

“Hayır,” dedi Isolde. “Diğerinin. Vaftiz annemin.”

“Kaç kişi vaftiz ebeveynin oldu senin?” diye sordu Freize. “Bir kızın kaçma ihtiyacı var?”

Isolde gülümseyerek omuz silkti. “Babamın çok iyi bağlantıları vardı. Vaftiz annem de gerçekten çok azametli biriydi. Bedford Dükü, Fransa Kraliyet soyundan John’un karısıydı. Dul Düşes Jacquetta.”

“Kim?” diye sordu Freize.

“Kocası, İngiltere Kralı V. Henry’nin erkek kardeşiydi, İngiltere adına Fransa’yı fetheden kralın kardeşi. Küçük İngiliz Prensi tahta geçtiğinde, Bedford Dükü, Fransa’nın kralından sonraki adamdı,” dedi. “Fransızlar, VII. Charles adındaki krallarının altında ayaklanınca onlara karşı savaştı ve liderleri Jeanne d’Arc’ı esir aldı.”

“Evet,” dedi Luca, hikâyenin bildiği yerini hatırlayarak. “Kimden söz ettiğini anladım, adını duymuştum. Cadı diye yakmıştı Jeanne d’Arc’ı.”

“Kilise, kızın, cadılık ve sapkınlıktan suçlu olduğuna karar verdi,” dedi Isolde. “Ama ben dükle hiç tanışmadım, ben bebekken ölmüş. Fransa’yı bir imparator gibi yönettiğini görmüşler. Kocaman bir ordusu varmış, Paris’te ve Rouen’de görkemli saraylar yaptırmış, kanunlar çıkartmış, paralar bastırmış. O öldükten sonra, dul karısı, yani vaftiz annem, yeniden evlenmiş. Şu anda İngiltere’de, VI. Henry’nin sarayında yaşıyor.”

“Peki bu sokak kumarbazlarında, dükün mührü ne arıyor?” diye sordu Peder Peter. “Tahminen sahtesini yaptılar ama neden buna ihtiyaç duysunlar ki?”

“Altın sandıklarını mühürlemek için olabilir mi?” diye sordu Isolde. “İngiliz sikkesi dedikleri altınları? İngiliz darphanesinden gelen kutuların üstünde kralın mührü olmalı, değil mi?”

Herkes sus pusttu, derken Luca kıza uzandı ve iki elini avuçlarının içine aldı. Ishraq, Isolde’nin elinden düşen mühürlü sayfayı yerden kurtardı.

“Dâhiyane,” dedi Luca. “Dâhiyane bir fikir. Sandıkları bu mühürle mühürlüyorlar, böylece hakiki İngiliz sikkesi iddiasına inandırıcılık kazandırıyor. Çünkü Dük, Calais’deki darphanenin başında olurdu. Altın basmalarını emretmiş olurdu. Altınları askerlere yollardı. Eğer bir sandık ya da yüz tanesi ortadan kaybolduysa, üstünde onun mührü olurdu. Ardından, yıllar sonra birisi sahte para basıyor ve darphaneden geldiğini iddia etmek istiyor. Her bir paraya Calais’deki darphanenin mührünü işaretliyorlar. Sonra da kraliyet mührüyle kapatılmış sandıklarda satıyorlar.”

Luca ellerini tutarken Isolde ıslıl ıslıl parlamaya başladı âdeta. İkisi dingin bir hâlde ayakta durdu, sanki diğerlerinin odadaki varlığını unutmuşlardı.

“Peki ama gerçekten altın mı yapıyorlar?” diye sordu Peder Peter kuru kuru. “Bu hayali sandıklar hakkında bu kadar heyecanlanmadan önce, bunu düşünmeliyiz. Bu hayali mühürle kurnazca mühürlenmiş sandıklardan bahsediyoruz. Peki, içerde altın var mıydı?”

“Ah, evet,” dedi Freize bilmiş bilmiş. “Sen hiç merak etme. Çuvallar dolusu var. Çuval çuval diyorum. Ishraq buldu hepsini.”

“Öyle mi?” Luca kıza döndü.

“Depoya girdik. Tümüyle simyacılığa ayrılmış,” dedi Ishraq. “Ocakları, sanki bir demir ocağı. Ateşte kalmış gümüşleri gördük. O kadar çok ısıtmışlar ki baca çatlamış.”

“Neden öyle yapsınlar ki?” diye sordu Isolde. Kimse yanıt bulamadı.

“Ayrıca İngiliz sikkelerinin kalıplarını bulduk,” dedi Freize. “Galiba sıvı altın kalıplara döküyorlar.”

“Ardından kiler kapağını keşfettik ve altın çuvallarını bulduk,” derken Ishraq sesini alçalttı. “Kapı, depodan açılan küçük bir mahzen kapağı gibi, hani kilerlerde olur ya. Fakat bu yarım kapı bir kilere değil, aşağı, iskeleye iniyor. Altın çuvalları da o iskelede. Devamında da su giriş kapısı ve kanal var. Bence çuvalları depo odasından aşağı, iskeleye atıyorlar ve sonra bir gondolcu gelip altını kayığa yüklüyor.”

“Ne kadar?” diye sordu Peder Peter. “Ne kadar gördün?”

“İki açık çuval vardı, arkasında da ağzı dikilmiş dört tane daha. Bir servet,” dedi Ishraq.

Luca camın önündeki koltuğa çöktü. “Harika bir iş,” dedi, Ishraq ve Freize’e. “Mükemmel iş çıkardınız.”

Peder Peter’a döndü. “O hâlde görevimiz tamamlandı mı?” diye sordu şüpheli şüpheli. “Bizden altının kaynağını bulmamız ve çalıntı mı, yoksa yeni bir kaynaktan çıkan altından mı diye öğrenmemiz istenmişti. Milord’a altınların sahte olduğunu, kalpazanı da bulduğumuzu haber verebiliriz.”

“Ama sikkeleri tam olarak nasıl yaptıklarını bilmiyoruz,” diye belirtti Freize. “Kalıpları gördük sadece. Altın cevherini bulmadık.”

“Sizce, gümüşten, yeniden rafine etmenin bir yolunu bulmuş olabilirler mi?” diye sordu Isolde. “Kızın kazandığı gümüşten. Her gün bir sürü gümüş para topluyor. Eve her gün keselerce parayla dönüyorlar.”

“Ateşte kalmış paralar!” Ishraq, Freize’e kafa salladı.

“Raporumuzu yazmalıyız,” diye kararını bildirdi Peder Peter. “Adamları yetkililere ihbar etmeliyiz. Milord açık açık, kalpazanı saptadığımız anda Doçe’ye haber vermemiz gerektiğini bildirdi.”

Beceriksizce Ishraq’a döndü. “Kılık değiştirmene karşı nankörlük ettim,” dedi. “Düzen için büyük bir iş başardın, cesur ve ataktın.” Duraksadı. “Ayrıca da çok iyi bir genç adam oluyorsun,” diye ekledi. “Hiç de sapkın birine benze miyorsun.”

“Kemikli,” dedi Freize hayran hayran. “Yemeye uygun görünüyor.” Ishraq’ın şaşırtıcı gülüşüyle ödüllendirildi. “Ayrıca akıllı, küçük bir maymun gibi tırmanıyor,” diye devam etti Freize. “Eş olarak bir hırsız almak istiyorum diyenler için biçilmiş kaftan.”

“Ama bu, her gün öyle giyinip giyinip sokaklarda gezebileceğin anlamına gelmiyor,” diye sonuca bağladı Peder Peter. “Bu bir istisnaydı. Hem ayrıca her koşulda bu gece ikiniz de mütevazı ve zarif genç hanımlar olarak dışarı çıkacaksınız. Zengin genç aile şanımız, sizin davranışlarınıza bağlı.”

“Ah, parti!” diye heyecanlandı Isolde. “Tüm bunların arasında tamamen unutmuşum.”

“Altın lafı duyarsanız kulağınızı dört açın,” diye buyurdu Peder Peter. “Unutmayın ki iyi bir ailenin genç hanımlarısınız,

evden dışarı çıkmanız yasak.” Sanki terbiyeli bir genç leydi rolünü daha iyi oynayacağına Ishraq’tan daha çok güvenirmiş-
çesine Isolde’ye baktı. “Leydi Isolde, iyi örnek olmanı bekli-
yorum,” dedi.

Isolde tevazuyla reverans yaptı ve Luca’ya, gizlice bir bakış attı. “Elbette,” dedi.

Beşli, hep birlikte gondola binip yola koyuldu. Freize da diğer hizmetlilerle birlikte, hizmetli odasında bekleyecekti onları. Gondol, evin yanında rıhtıma bağlanacak, Ishraq ve Isolde'yi ziyaretten eve getirecek, sonra tekrar yola çıkıp Peder Peter ve Luca'yı alacaktı. Adamlar muhtemelen, geç saatlere kadar, belki de gece yarısından sonraya kadar dışarıda kalacaklardı.

Erkekler pelerinlerinin başlıklarını başlarına örtmüş, gözlerine siyah sade maskeler takmışlardı. Isolde, farklı güzelliğine bakan Luca'nın, yalnızca tebessüm eden dudaklarını görebiliyordu. Kız, sarı saçlarının üstüne, mavi pelerininin koyu mavi kapüşonunu çekmişti. Alnını, gözlerini ve burnunu kaplayan bir maske takmıştı. Masmavi gözleri, maskenin ince deliğin-

den çıkmak çıkmak bakıyordu. Maskenin yanından mavi tüyler çıkıyor, başının tepesinde kocaman bir soru işareti gibi kıvrılıyordu. Egzotik, tuhaf ve çok hoş görünüyordu. Hemen yanında Ishraq da güzeller güzeli, lekesiz, siyah bir gölgeye benziyordu. Karanlık bir ay şeklindeki maskesinden sadece, gümüş ışıltılar serpiştirilmiş ağız kısmı görünüyordu.

Luca, diğerlerinin duymaması için Isolde'ye doğru eğilip ağzını kulağına yaklaştırarak "Hayatımda senin kadar güzel birini görmedim," dedi.

Bu sözlerden âdeta büyülenen Isolde dönüp ona gülümse-di, gözleri maskenin incecik çizgisinden parladı.

"Buluşalım," diye fısıldadı Luca. "Bu gece buluşalım. Partiden kaçır kaçmaz."

Şehir, karnaval havasına bürünmüştü. Büyük Kanal'a ba-kan bütün pencereler mum ışıklarıyla ısıt ısıldı. Her loş ka-nal ve rıhtım, inip kalkan gondollarla doluydu. Ara sıra, bir gondolun ikili koltuğunda sarmaş dolaş olmuş, kapüşonlarını indirip öpüşen, elleri dokunmaya çalışan bir çift gözlerine çar-pıyordu. Bazılarında, âşıklar gondolun kapalı kabinine girmiş, kapıyı kapatmışlardı. Ve gondolcu kayığın ucunda aylak aylak duruyor, kabinin pencerelerinden parlayan gizli ışık dışarı par-larken suyun üstünde hareketsiz bekliyordu. Peder Peter başı-nı diğer tarafa çevirip günah bulaşmasını önlemek için hemen haç çıkardı.

Gondolları saraya yaklaşırken, rıhtım tarafında müthiş bir kalabalık gördüler, herkes olağanüstü kostümler içinde, çok güzel giyinmişti. Canavarlar ve melekler kılığına girmiş adam-lar vardı. Her renkten ipeklere bürünmüş kadınlar, ayakların-

daki yüksek takunyaların tepesinde, şık birer leydi olduklarını ilan ediyor gibiydiler. Bazıları o kadar parlak renkler kullanmış, öylesine mağrur duruyordu ki genç seyyahların gözünde bile, kadınların, satılığa çıkmış gibi caka sattıkları belli oluyordu. Meşhur Venedikli fahişelerdi bunlar ve içlerinden biriyle bir gece geçirmek, büyük servete mal olurdu. Bu pahalı şehirde, her şey gibi bunların da bir fiyatı vardı.

Her tarafta insanlar birbirine karışıyor, sohbet ediyor, maskelerinin arkasından birbirlerine kur yapıyor, arada bir kaçak bir öpücük çalmak için maskelerini alınlarına doğru kaldırıyor, sessiz bir bahçeye ya da kuytu bir köşeye çekiliyorlardı. Isolde, bir adamın elini tutup gölgelerin arasına çektiği bir kadının gülümseyişini gördü. Rıhtım tarafında bir adamın sallanan bir tekneden diğerine adım atışını, gümüş bir eldivenin el sallamasıyla taşlara basarak oynayan bir çocuk misali kahkahalarla gülüşünü izledi.

Karşı konulamaz derecede heyecan verici bir ortamdı. Her gondolun kıçında yanan bir meşale ya da pruvasında sallanan bir fener vardı. Genç kadınlar, adamlarla kadınların suda işaretler yaptığını görüyor, ardından gondolları birlikte karanlık dar kanallara doğru kayıyordu. Orada da yan yana süzülüyor, kadınlar boyalı yelpazelerinin arkasından flört edebiliyor, erkekler gösterişli vaatlerde bulunabiliyorlardı.

Beyaz rıhtımın taşları üzerinde, kadınların takunyalarının tabanı, âdeta erkekleri gelip dans etmeye davet eden kastan-yetler gibi tıkırdıyordu. Farklı giriş kapılarından müzik yayılıyor ve adamlarla kadınların şen kahkahaları duyuluyordu. Isolde, Luca ile hasret dolu bir bakışma anı yaşadı. Baş başa

sessiz bir yere gidebilmeyi, dans edip gülüşmeyi, öpüşmeyi diliyorlardı âdeta.

“Isolde,” diye fısıldadı Ishraq, arkadaşını uyarırcasına. “Masken, aklından geçenleri örtmüyor. Bir Venedikli gibi, günaha hazır görünüyorsun.”

Isolde boynundan yanaklarına kadar kızardı. “Ishraq,” dedi usulca. “Onu tekrar öpmek zorundayım. Sanırım öpmezsem öleceğim.”

Ishraq nefesini tuttu. “Ama demiştin ki...”

Sarayın geniş su kapısı açıktı. Parıl parıl meşaleler kanalın cam gibi suyunun yüzeyinde aksediyor ve gondollar saraya girip suya kadar inen, gösterişli, kırmızı halıda misafirleri indirmek için sıraya giriyordu.

“Garip, başka bir diyar gibi,” diye hayretler içinde kaldı Isolde. “Nasıl bir hayat, nasıl bir güzellik.”

“Nasıl bir günah!” diye sessizce kederlendi Peder Peter.

Nihayet sıra onlara geldi ve gondolları kemerden geçip sarayın merdivenlerine yanaştı. Cıvıl cıvıl kostümlü hizmetliler kayıkları düz tutmak için öne çıktı. Fakat inmelerine kalmadan, Isolde geri dönüp kanala baktı ve içinde dört güzel kadının bulunduğu bir gondolun, arkalarında sıraya girmeden önce oyalandığını, kadınların titizlikle makyajlarını ve rujlarını tazelediği, kafalarında yüksek taçların ve yüzlerinde maskelerin olduğunu gördü. İçlerinden biri Luca’ya tembelce el sallayıp evinin adını söyledi. “Büyük Kanal’da,” dedi. “Buradan çıkınca gece yarısı gel!”

“Dört yanımız günah,” dedi Peder Peter, dehşetle başını sallayarak.

“Evlenmeden önce bir erkekle asla öpüşmem dediğimi çok iyi hatırlıyorum!” diye fısıldadı Isolde, Ishraq’a. Ayağa kalkıp kapüşonunu örttü. “Ama bu, haftalar önceydi, evliymiş gibi yapmadan önceydi. Sonra Luca beni öptü ve artık nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ayrıca bu bir karnaval, herkes her yerde flört ediyor ve sevişiyor. Görmüyor musun? Sen de hissetmiyor musun?” diye sordu arkadaşına. “Sanki hava bile boynumu okşuyor, dudaklarıma dokunuyor. Hissetmiyor musun? Nefes bile alamıyorum.”

Isolde gondoldan dışarı adımını attı, suyun kenarında dikildi. Ishraq’ın kıyıya inmesine yardım edildi ve iki adamı beklerlerken arkadaşının elini sıkı sıkı tuttu. “Isolde, ne yapacaksın?”

Isolde’nin koyu mavi gözleri, maskenin arasında iki safir gibiydi. “Bana yardım eder misin?”

“Tabii ki! Her zaman! Ama felakete sebep olmasın...”

“Siz girin, biz takip edeceğiz,” dedi Peder Peter. Gondoldan inip iki genç hanımın sarayın içine giren merdivenlere önden yürümeleri gerektiğini işaret etti. Isolde, âdeta asil bir aileden gelen genç bir kadının tavrını hatırlamışçasına maskesinin ipini sağlamlaştırdı ve pırıl pırıl aydınlatılmış sarayın basamaklarına adımını attı.

Bekleniyorlardı ve hemen bir leydi yardımcısı ikiliyi geniş merdivenlerden üst kata çıkardı. Evin hanımı, arkadaşlarını orada ağırılıyordu. Erkek hizmetliler de Luca ve Peder Peter’i

karşıladı. Pelerinleriyle başlıklarını alıp kara maskeleriyle bıraktılar ve birinci katı işaret ettiler. Her daim akşam yemeğine gitmekten büyük mutluluk duyan Freize de kanal tarafından yandaki hizmetli koridoruna adımını atıverdi.

Isolde merdivenlerden çıkarken dönüp şöyle bir arkasına baktı ve Luca'nın genç adamların arasına alındığını gördü. Zar atma seslerini ve kâğıt oyununda küçük bir servet kazanan birinin neşeli bağırışını, erkekleri eğlendiren zengin fahişelerin kahkahalarını duydu. Leydilerse üst kata çıkmak durumundaydılar.

“Hoş geldiniz, sizinle tanışmak büyük bir mutluluk.” Evin hanımı Leydi Carintha, öne çıkıp Isolde'nin ellerini tuttu. Zarif bir kadındı, koyu mavi giyinmişti, neredeyse Isolde'nin elbisesiyle aynı renkteydi. Sadece, kadının elbisesi önden aşağı kadar açıktı ve neredeyse açık bir davetiye şeklinde, omuzlarından aşağı düşecekti. Pırıldayan altın sarısı saçları kafasının tepesinde toplanmıştı, mavi ipekler içindeydi, üç buklesi çıplak omuzlarına düşüyordu. Gözleri, içten pazarlıklı maviliğiyle iki kadını tepeden tırnağa süzdü ve rujlu dudakları duyusuzca tebessüm etti.

“Artık kapalı kapılar ardında ve arkadaşlar arasında olduğumuz için maskelerinizi çıkarabilirsiniz.” Maskeler çıkınca, kızların güzelliklerine hayret etti. “Ah, canlarım! Bizim zalim şehrimizde ne canlar yakacaksınız! Biriniz apak, diğeriniz esmer, hiçbir erkek ikinize karşı koyamaz. Çoğu da ikinizi aynı anda isteyecek!”

Kızları öne çıkardı, diğer leydilerle tanıştırdı. Kadınlar renkli kadehlerden şarap içiyor, minik tatlı atıştırmalıklardan

yyiyorlardı. “Biraz şarap?” Ellerine iki kadeh tutuşturdu. “Ama dış görünüşünüzü fazla övmemeliyim, çünkü daha önce duymuşsunuzdur. Çoktan bir sürü âşığınız vardır, hepsini anlatmalısınız.”

“Hiç de değil,” diye kızarıp bozardı Isolde.

Leydi kakhaha atıp hafifçe kızın yanağına dokundu. “İkiniz için de eli kulağındadır, fazla boş kalmazsınız, yemin ederim. Sahiden de! Neden bu gece olmasın? Ne kadar güzel olduğunuza inanamıyorum ve birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Her yere yan yana gitmelisiniz çünkü ikiniz de bir diğerinizi mükemmel şekilde vurguluyorsunuz.” Ishraq’a döndü. “Senin bir âşığın vardır kesin! Esmer tercih eden birisi?”

Ishraq kadının ağdalı samimiyetinden hiç etkilenmeden, hayır anlamında kafa salladı. “Hayır. Çok dikkatli büyütüldük. Kocam yok.”

“Başka birinin kocası öyleyse?” diye önerdi birisi, diğer hanımların kakhahasına sebep olarak.

“Leydimin ağabeyi çok katıdır,” dedi Ishraq, asabiyetini bir tebessümün ardına gizleyerek. “Çok az dışarı çıkarız.”

“Ağabey, ah! Orası açıkça belli oluyor. Kimse onu aşk meşk için bir yere davet etmez. Ama diğer kardeş, genç olan, Luca Vero, o pek de namuslu değildir, ha? Eminim. Beni hayal kırıklığına uğratmayın! Kesinlikle tüm kafaları çevirtip kendine baktıran bir adam! O kadar çekici biri rahip hayatı yaşamıyordur.”

Başka biri kakhaha atıp onayladı. “Kafaları çevirtiyor! Bence çarşaf değiştiriyor!”

“Camdan onu seyrediyorduk! Carintha’nın komşusu olmasını çok kıskanıyoruz,” dedi kadınlardan biri, Ishraq’ı dürtük-

leyerek. “Hepimiz bahse girdik, Carintha’nın kendi gondolu-
nu alıp ona serenat yapacağına eminiz! Yapar, biliyorsunuz.
Arsızdır! Kafasına koydu mu, kesinlikle adamı alır!”

Tekrar kahkahalar attılar ve Ishraq sessizce, yabancının
elinden kurtuldu.

“Sen bana ön kapınızı açardın, değil mi?” diye sordu Leydi
Carintha, Isolde’nin koluna elini koyup. “Kapıyı açar ve üst
kata, ağabeyinin odasına koşmama izin verirdin.”

Isolde hafifçe titredi ama bu nahoş tutuştan silkelenemedi.
“Üzgünüm. İznim yok buna,” dedi kısaca.

“O zaman bana anahtarı kendi elleriyle vermek zorunda!”
Leydi gülerek bir kadeh şarap almaya gitti. Ishraq, Isolde’nin
dişlerini gıcırdattığını gördü ve ev sahibesine karşı kibar olma-
sını hatırlatmak için genç kadının manşetine dokundu.

“Ziyarete geleceğimi söylemeyi unutmayın ama,” diye geri
dönüp fısıldadı kızlara Leydi Corintha. “Çok ciddiylim. Onu
bir kere gördüm ve bu *Carnevale* döneminde âşığım olmasına
karar verdim. Yüce Tanrım, perhiz ayında ondan vazgeçeme-
yebilirim!”

Isolde şaşkın bir ses çıkarıp leydinin elinden kurtuldu.
Leydi Carintha farkında bile değildi.

Kadın, Isolde’nin yavaşça sırtını dönmesine aldırmaksızın,
bir arkadaşına anlatmaya devam etti. “Bir kere gönlüme gir-
sin, elimden hiçbir genç erkek kaçamaz, şimdiye dek hiç başa-
rısız olmadım. Sence bakir midir? Tadından yenmezdi! Ben de
onun kadar masum olurum! Biliyor musun, sanırım titreyebi-
lirim. Hatta nefesim kesilebilir?”

“Ah, yok canım, bakir değildir!”

“O yakışıklılıkla!”

“Birisi kafana sokmuştur Carintha!”

“Dayanamıyorum,” dedi Isolde fısıltıyla, Ishraq’a.

“Sabırlı ol,” diye cevap verdi arkadaşı. “Sadece bir saat oturmak zorundayız. Küpelerini gördün mü peki?”

“Ne olmuş onlara?” dedi Isolde aksi aksi.

“Yarım İngiliz sikkesi,” dedi Ishraq. “Ortasına delik açılıp küpe haline getirilmiş.”

Salonda kumar oyunu ve sohbet devam ediyordu. Gerçi moda ve yasak ilişkiler dışında konuşulacak konu pek azdı. Isolde, Ishraq’ı bu tiksiniç kadınlardan uzaklaştırıp kumar masalarına doğru götürdü. Bir köşede müzisyenler çalışıyordu ve yarım düzine kadın, umursamaz bir tavırla dans ediyordu.

“Maalesef param yok,” diye itiraf etti Ishraq, Carintha’ya. Kadın onları takip etmişti, şarap kadehini yudumluyordu. “Yanımda getirmedim. Gerçi birkaç gün önce değiş tokuş yapmıştım. İngiliz sikkesi aldım. Neyim var neyim yoksa İngiliz sikkesine çevirdim. Sence akıllıca mı?”

“Ah! Müthişler, değil mi? Artık her yerde onlar kullanılıyor,” diye yanıt verdi Carintha. “Sanki birisi benim için yeni yıkamış gibi tertemiz. Küpelerimi gördün mü?”

“Az önce dikkat ettim,” dedi Isolde.

“Çok güzel olmamış mı?” Leydi Carintha görebilmeleri için başını bir o yana, bir bu yana çevirdi ağır ağır. Kulaklarında, iki iğnenin ucundan yarım altınlar sallanıyordu. “Ayrıca bir kolye de yaptıracağım bunlardan. Yeni bir moda akımı başlatıyorum. Herkes bundan isteyecek.”

“Çok güzel paralar. Venedik’te mi basılmış?” diye sordu Ishraq, Carintha’ya bakmadan masadaki oyunu izleyerek.

“Kesinlikle hayır,” dedi kadın. “Altınlar İngiliz, son damlasına kadar. Kocam alıp satıyor. Bordeaux’daki İngiliz ganimet evinden geliyor. Geçen sene Bordeaux’da savaşı kaybettiklerinde, Fransızların servetlerini ele geçirdi. Fransa Kralı Bedford’lu John’un mal varlığına el koydu. Şimdi İngiltere’de sikkelere o kadar büyük ihtiyaç var ki geri alıyorlar. Zavallıların hiç altını yok. Kocam İngiliz tüccarlarla çalışıyor ve adamlar sikkeleri biner biner satın alıyor, İngiltere’ye, memleketlerine yolluyorlar.” Kahkaha attı. “Ve her geçen gün, zavalıcıklar, kendi sikkelerine daha fazla para ödemek zorundalar çünkü herkesin gözü bu altın paralarda!”

Kadınlardan biri, yanlarından geçerken Carintha’nın küpelerine bir fiske atıp sallandırdı. “Çok zevkli,” dedi. “Eğlenceli.”

“Kocanız İngiliz altınlarına nasıl ulaşıyor ki?” diye sordu Isolde, gayet sıradan bir soruymuş gibi. “İngilizlerde bile yeterince yokken?”

“Ah, çok eğlenceli bir Yahudi bankacıdan,” dedi Leydi Carintha. “Görsen suratına bakmazsın, birbirine sürtecek iki kuruşu yoktur dersin. Ama kocama İngiliz altınlarını tedarik ediyor ve ben de güzel küpelerime kavuşuyorum!”

“Çok münasip,” diye yorum yaptı Ishraq.

“Ama size gelince iki hoş bayan,” diye devam etti Leydi Carintha, “yanınızda para olmaması hiç önemli değil. Benden ödünç alabilir, haftaya ödersiniz. Bankacınız olurum. Krediniz gayet iyidir! O yakışıklı gencin Rusya’dan gemisi geliyormuş, öyle duyduk. Genç leydi de mirasyedi değil mi?”

“İnanması zor ama evet,” dedi Ishraq, nihayet dürüst bir laf ederek. “Servetini hayal edemezsiniz. Ben bile ne kadar tarif etsem az kalır.”

Leydilerin partisi saat on civarında bitti ve dışarıdaki merdivenlerden inip evden ayrıldılar. Erkeklerin kutlamasıysa, birinci katta, doludizgin, gürültülü bir şekilde devam ediyordu. Belli ki kadınlar dudaklarına ruj sürerken, maskelerini bağlar-ken ve gondollarına binip uzaklaşırken, çoğu başka partilere ya da buluşma randevularına gidiyordu. Leydi Carintha kumara devam eden erkeklere katılacaktı. Arkadaşına göz kırptı ve Isolde, Luca’nın adının fısıldandığını duydu.

“Ne yazık ki eve gitmek zorundayız,” dedi Ishraq üzüntüyle, Freize gondollarına atlarken. “Bütün dünya gönlünce dolaşp istediğini yapmakta özgürken.”

“Hadi, rıhtımda gondoldan inelim ve yürüyelim,” diye sessizce teklif etti Isolde. “Kimse kim olduğumuzu bilmiyor. Nasılsa maskeliyiz, pelerinliyiz ve Peder Peter da evde değil. Kaçta döndüğümüzü bilemez.”

“Tamam!” Ishraq heyecanlanıp gondolcuya döndü, yandaki kanalın merdivenlerinde inmek istediklerini, eve yan kapıdan gireceklerini söylediler. Gondolcunun gülüşü ve Freize’in sessiz kafa sallaması onlara hemen, iki gencin de, kızların doğruca eve gittiğine inanmadıklarını anlatıyordu. Fakat karnaval zamanıydı, her şey mübahtı. Zengin leydilere bile. Gondolcu istedikleri yere yanaştı, Freize hâlâ kayıktayken, kıyıdan uzak-

laşıp Peder Peter ve Luca'nın kumar partisinden çıkmasını beklemeye gitti.

Kızlar kol kola sokaklarda dolaşıp özgürlüklerinin keyfine vardı. Gölgele iskelelerde, ipek elbiseleri ayak bileklerinin çevresinde hışırdarak, maskeleriyle yüzlerini gizleyerek yürürken, bu güzel şehirde, tuhaf, egzotik ve hoş göründüklerinin bilincindeydiler.

Hemen hemen her evin kapısı ardına kadar açıktı, içeride ışıklar ve parti sürüp gidiyordu. Arada bir, birisi onlara sesleniyor ve içeri girip biraz şarap içmeye, dansa davet etmeye geliyordu. Isolde kahkaha atarak teklifi geri çevirdi, bu heyecan ve macera duygusu hoşuna gitti.

“Leydi Carintha ne kadar iğrenç bir kadın,” diye yorum yaptı, yeniden evin yolunu tutarken.

“Luca’yı arzuladığı ve yatak odasının kapısını açmasını senden istediği için mi?” diye alay etti Ishraq. “Seni adamın kardeşi sanıyor. Nereden bilsin senin...”

“Benim ne?” diye sordu Isolde aniden durarak.

Ishraq hiç istifini bozmadı. “Kadını ona götürme fikrine içereceğini.”

“İçerledim. Kim olsa aynı şeyi hissederci. Kadın, annesi olacak yaşta. Ay, bir de kulağında o komik paralarla!”

“Yaşından ya da dış görünüşünden dolayı değil. Ayrıca, kadın otuz yaşından büyük değildir. Luca’yı âşığı yapmak istemesine üzöldün çünkü onu sen istiyorsun!”

Bir an için Isolde’nin alınacağını zannetti çünkü arkadaşı durdu, ardından birden itiraf etti. “Doğru! Artık sana ya da kendime numara yapamayacağım! Onu o kadar çok istiyorum

ki hastalık gibi! Bana sarılsa, bana dokunsa, beni öpse nasıl olurdu dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Biliyorum, böyle düşündüğüm için çıldırmış olmalıyım ama aklıma başka hiçbir şey gelmiyor. Buluşmak istedi ve cevap vermedim ama evet demek için yanıp tutuşuyordum.”

“Hadi ama, *Carnevale* zamanı,” diye rahatlatıı Ishraq, arkadaşını. “Venedik'teyiz. Senin de söylediğın gibi, bütün şehir böyle düşünüyor. Koca şehir zevk için delirmiş durumda. Ve Luca da ikimizin de hayatında gördüğü en yakışıklı erkek.”

“Sen... Sen de mi onu arzuluyorsun?” diye sordu Isolde, cevabı duymaktan ödü patlıyormuş gibi tereddüt ederek. “Ciddi ciddi? Benim gibi? Sen de ona âşık mısın Ishraq?”

Ishraq sessizce kakhaha attı. “Ah, evet,” dedi. “Birazcık. Çok çekici, itiraf etmek zorundayım. Ama ben onu senin gördüğün gibi görmüyorum. Senin kadar zor değil benim için. Suratına bakıp çok çekici ve arzu edilir bir erkek görüp sonra kafamı diğer yana çevirebiliyorum. Çünkü bana uygun değil. Bunu biliyorum. O bana o gözle bakmıyor ve aramızda şerefli bir aşk söz konusu olamaz. Hatta, şerefsiz bir aşk yaşanma şansı daha da az! Adam kiliseye katılıp yemin etmiş, bense başka dindenim. O, kâfirlere karşı mühür vurmak için Düzen'e girmiş, bense her şeyi sorgularım. Daha farklı olamazdık yani. Ama sen...” Durdu.

“Ne?” diye ısrar etti Isolde. “Ben ne?”

“Sana âşık,” dedi Ishraq usulca. “Gözlerini senden alamıyor. Bence, ağzından çıkan bir kelimeye bakıp senin için kiliseyi terk eder ve yarın San Marco'da seninle evlenir.”

“Yapamam.” Isolde inledi. “Yapamam. Hem zaten o da yapamaz. Manastırında çaylak rahip ve Peder Peter, onu Karanlık Düzen’den koparacak dikkatini dağıtacak bir şey yapmamam gerektiğini söyledi. Dünyanın sonunun geldiğine dair işaretleri saptamak için görevlendirilmiş kişilerden biri. Roma’daki lorduna rapor yolluyor. Eğer dünya bu sene sona erecekse, Luca’nın işini yapması, Roma’daki lorduna haber yollaması hayati derecede önemli. Onun Düzen’i, sapkınlığa, büyüye ve kıyamete karşı tek savunmamız. Onu kilisenin bir askeri, bir haçlı neferi gibi görmekten başka bir şey gelmemeli elimden, tıpkı babam gibi. Yaptıklarını takdir etmeliyim. Onunla ilgili bu şekilde düşünmemeliyim.”

Ishraq omuz silkti. “Ama düşünüyorsun işte. Luca da düşünüyor.”

“Kendime engel olamıyorum!” diye sesini yükseltti Isolde. “Ve rüyama giriyor. Neredeyse her gece rüyama giriyor. Yine de asla bir şey yapamam. Onu öpmekten bir parça fazlasını yaparsam mahvolurum. Günün birinde kaleme geri dönersen, Luca’ya âşık olduğum öğrenilirse, asla şerefli ya da yüksek konumda bir erkekle evlenemem. Namusumu kaybedersem, kalemi geri almak için katlandığımız risklere değmez, manasız olur. Eğer alnıma kara leke sürülürse, asla eve dönüp de Lucretili Leydisi olamam.”

“Kimsenin haberi olmazsa...” diye önerdi Ishraq.

“Benim haberim var ya!” diye bağırды Isolde. “Tam anlamıyla namusumu kaybederdim. Hiçbir zaman bir erkeğe sevgimi sunamazdım, asla evlenemezdim. Her zaman, namusumu kaybettiğimi, büyük bir adamın eşi olmaya layık olmadı-

ğımı bilirdim. Müstakbel kocama, el değmemiş bir bedende el değmemiş bir kalp vadetmek zorundayım.”

“Ama böyle devam edebilir misin?”

“Ne yapayım?” diye inledi Isolde. “Ne yapayım? Kadının bu gece evimize gelmekten bahsettiğini duydum ya, ellerimle boğacaktım onu. Luca’nın yanına yaklaşmasına izin veremem, dayanamam. Kadının ona dokunduğunu hayal edemiyorum...” Isolde elini ağzının üstüne kapattı ve kendini susturdu. Ancak, aklından geçenleri durdurmak mümkün değildi, Luca ve Leydi Carintha’yı birlikte hayal etmeye dayanamayarak gözlerini kapadı.

“Kimse bilmeseydi...” diye yavaşça tekrar etti Ishraq. “Onu sevebilseydin, öpebilseydin, hatta onunla yatabilseydin ama kimse bilmeseydi?”

“Nasıl kimse bilmeyecek? Ben bilirdim! O bilirdi! Sen bilirdin!”

“Ya bir kerecik olsa? Sadece bir kere. Üçümüz de anlatmayacağımıza yemin etsek?”

İki kız arasında uzun bir sessizlik oldu. Isolde elini ağzından çekip fısıldadı: “Ne olurdu?”

“Sadece bir kerecik olsaydı. Ve kimse bilmeseydi? İkimiz de hiç anmasaydık? Yapabilseydin ve gene de hiç bahsedilmeyecek bir rüya gibi olsaydı? Âşığı olmakla yetinir miydin? İlk sevgilisi olsan, o da senin ilkin olsa ama yüzünü hiç görmese, adını hiç anmasa ve sen de ne yaptığını asla kabul etmesen? Bana bile söylemesen? Gecenin sırrı olsa, *Carnevale*’m sırrı olsa ve kimse Büyük Perhiz’den sonra hatırlamasa?”

Isolde titreyen elini arkadaşının koluna koydu. “Hiç bahsetmesek. Sadece bir kere olsa. Rüya gibi olsa, çünkü onu her gece rüyamda görüyorum...”

Ishraq, cevap veremeden, evin gondolunun, kanaldaki ana trafikten kopup saptığını gördü. Arkadaşını hemen evin yanına, karanlıkta kalan duvara doğru çekti.

“Bizim gondolumuz!” diye fısıldadı. “Luca, Freize ve Peder Peter eve dönüyorlar.” Bir kez daha, yan kanala giren gondolu seyrettiler.

“Yürümek istiyorum,” dedi Luca. Sesi şaraptan ötürü biraz peltekleşmişti. “Etrafta gezineceğim.”

“Eve dönüp duanı ettikten sonra yatıp uyusan daha iyi olur,” dedi Peder Peter.

“Bir saat sonra geleceğim,” diye ısrar etti Luca. “Siz girin.”

“Ben de seninle geleyim,” diye teklif etti Freize.

“Hayır,” diye onu durdurdu Luca. “Tek başıma yürüyüp biraz kafamı toplamak istiyorum.”

Freize koluna yapıştı. “Leydi Carintha’yla mı buluşacaksınız?” diye fısıldadı. “Çünkü şimdiden söyleyeyim, başımıza beladan başka bir şey açmaz...”

Luca kendini kurtardı.

Herhangi bir buluşma teklifine evet demedi. Gerçi koyu mavi elbise ve maskeyi düşündükçe yüreği ağzında atıyordu. “Sadece biraz dolaşacağım,” dedi ve yalpalayarak kıyıya adımını attı.

Peder Peter omuz silkerek gondolcuya, kendisini ve Freize’i su giriş kapısından eve götürmesini buyurdu ve Luca’yı rıhtıma çıkan merdivenlerde bıraktı.

Isolde ve Ishraq duvara sindi. Luca merdivenleri çıkıp en üst basamakta arkasını döndü, Büyük Kanal'ı seyretti. Tepelerinde kocaman, sapsarı bir ay, karanlıkta yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Bir süre durdu, uzaktan gelen müzik ve kahkaha seslerini dinledi.

“Bir anda ona âşık olduğumu anladım,” dedi Luca kendi kendine konuşarak. Ama sözlerinin gecenin sessizliğine düşüp kanalın sularının şıptısına karıştığının bilincindeydi. “Sıra dışı ama biliyorum işte. Onu seviyorum.”

Sessizce güldü. “Ben bir aptalım,” dedi. “Papazlık yemini- nin yarısını etmiş, Karanlık Düzen’e tamamen adanmış biriyim, bir arayıştayım. Oysa manastırında çaylak kalsaydım, görmeyi hayal bile edemeyeceğim kadar yüksek bir ailede doğmuş, bir leydi o.”

Sustu. “Ama onu gördüm işte,” diye devam etti. “O da beni gördü. “Bu gece ilk kez anladım, insanların şu kelimeyle neyi kastettiğini... Şu...” Durup gene gülümsedi. “Âşk,” dedi. “Ne kadar aptalım! Onu seviyorum. Âşık oldum. Yıldırım aşkı. Bir anda çarpıldım.”

Duvarlı bahçenin kapısını açıp içeri girdi. Kızlar, ayak seslerinin çakıl taşlarını çtırdattığını duydu. Sonra Luca kendini bir ağacın altındaki banka atınca sessizlik oldu.

Loş rıhtımda, kızlar dehşet içinde ayakta durdular.

“Ondan mı bahsediyordu?” diye merak etti Ishraq. “Leydi Carintha’dan? Yapacağını söyleyeceği şeyi yaptı mı? Tek görüşmede onu çoktan baştan çıkardı mı?”

Isolde döndü ve Ishraq, arkadaşının mavi maskesinin altından görünen soluk yanaklarındaki yaşları seçti. “Bu gece

âşık olduğunu söyledi,” dedi, sefil bir üzüntüyle. “Âşık olmuş, *yıldırım aşkı*, bir anda, bu gece. Manastırda kalsaydı asla karşılaşmayacağı bir leydiye. O kadına âşık. O boyalı...” Isolde sözlerini yuttu ve o sırada bir gondol, rıhtım merdivenlerine yanaştı. Leydi Carintha, üzerinde kopkoyu mavi kapüşonlu bir pelerin ve lacivert tüylü müthiş bir maskeyle gondolcuya parmaklarını şıklattı. Adamın yardımıyla merdivenlere inip rıhtıma adımını attı.

“Kadın onunla buluşmaya geliyor!” Isolde acı çekerek fısıldadı ve Ishraq gölgelerin ardına iyice gizlendi. “Onunla bizim bahçemizde mi buluşuyor?”

İki genç kadın, duvara dayanarak ayakta durdu. Karanlığa saklandılar ve büyük ay rıhtımı gündüz gibi aydınlatırken beklediler. Leydi Carintha kızlara sırtı dönük vaziyette, belindeki altın zincirden ufak bir ayna çıkarıp koyu mavi maskesini, gülümseyen boyalı dudaklarını, mavi ipek başlığını ve pelerinini inceledi. Bakışı, yansımasından geriye doğru kaydı ve aynada, duvara sinmiş iki kızı görüp sessizce kahkaha attı.

“Güzel bakireler!” dedi. “Sokaklarda geziyorsunuz. Ne tuhaf! Bense üçüncü güzel bakirle buluşuyorum. Ne zevk gecesi ama! Benimle gelir misiniz?”

Çoğunlukla cesur ve gözü pek Ishraq bile, kadının hoppalığı karşısında küçük dilini yutmuştu. Gözyaşları maskesinin ardında saklanan Isolde, öne adım atıp konuştu. “Onunla buluşamazsın. Yasaklıyorum.”

“Sen kim oluyorsun da yetişkin bir erkeğin ne yapacağına karışyorsun?” dedi Leydi Carintha, hakir gören bir tınıyla. “Beni istiyor. Beni bekliyor. Hiçbir şey ona gitmeme engel olamaz.”

“Beni de istiyor,” dedi Isolde çılgınca. “Bahçeye gelmemi istedi. İçeri giremezsin.”

“Kız kardeşini mi?” diye sordu Leydi Carintha. “Vay canına! Tahminimden de garip bir aileymişsiniz.”

“Beni kastetti,” diye lafa girdi Ishraq. “Ondan beni getirmesini istedi.”

Leydi Carintha ellerini kalçalarına koydu ve iki genç kıza baktı. “Eh, ne yapacağız öyleyse? Çünkü ben onu kimseyle paylaşmam. Hep birlikte içeri girip onun seçmesini de isteyemeyiz. O zaman onu şımartmış oluruz ve ayrıca, öyle kumarlar oynamam. Siz iki şekerin yanında sıraya girmem.”

“Ama kumarı seviyorsun,” dedi Ishraq. “Neden kumar oynamıyoruz?”

Leydi Carintha zevkten dört köşe bir kahkaha attı. “Canım, görüldüğünüzden de çılğınsınız. Ama yanımda zar yok.”

“Altınımız var,” dedi Ishraq. “Yazı tura atabiliriz.”

“Ne kadar uygun olur,” dedi kadın kuru kuru. “Kim kazanacak?”

“Hepimiz bir altın parayı atacağız, farklı taraf çıkana kadar. Farklı tarafı bulan kazanacak. Bahçeye girecek. Luca’yla vakit geçirecek. Ne yaptığını kimse bilmeyecek. Hiçbir zaman da konuşmayacağız,” diye buyurdu Ishraq. “Kabul mü?”

“Kabul,” diye fısıldadı Isolde.

“Amin,” diye dini hafife alırcasına cevap verdi kadın. “Neden olmasın?”

Ishraq ödünç aldığı paraları cebinden çıkarıp birini Isolde’ye verdi, birini kendi aldı. Leydi Carintha’nın parası elindeydi.

“Bol şans!” dedi Leydi Carintha gülümseyerek. “Bir, iki, üç!”

Üç altın para aynı anda havaya savrulup döndü, ay ışığında parladı, sonra her biri aşağı düşen parasını yakaladı ve elinin tersiyle diğer eline yapıştırdı. Diğer elin avucunun altında para saklayan ellerini öne uzattılar. Yavaşça, teker teker, her biri elini kaldırıp baktı.

“Gemi,” dedi birisi, kralın gemisinde oturan resmini ortaya sererek.

“Gemi,” dedi diğeri de parasını açarak.

İkisi diğerine döndü ve o kadın parmaklarını kaldırıp altın paranın parlayan yüzeyini gözler önüne serdi.

“Gül,” dedi ve tek kelime daha etmeden yüksek duvardaki kapıya döndü, sürgüyü çekti ve sessizce içeri adımını attı.

Ayın ışığı birden karardı, geniş parlak yüzünden bir bulut geçiyordu. Luca bahçede ayağa kalktı, etraf çok ama çok sessizdi. Bahçe kapısı açıldı ve maskeli karaltı, kemerin altında durdu. Luca kadına bir serapmış gibi bakakaldı, arzusu uyanmıştı. “Sen misin?” diye sordu. “Gerçekten sen misin?”

Kadın sessizce elini Luca’ya uzattı. Luca ona doğru bir adım attı, kadını ağacın gölgesine çekti, kapıyı arkalarından kapattı. Nazikçe elini kadının beline koyup kendine yaklaştırdı. Kadın yüzünü ona çevirdi ve Luca dudaklarından öpmeye başladı.

Luca onu kemer altına götürürken kadın hiç karşı çıkmadı ve birlikte, girintideki banka oturdular. Kadın kendi isteğiyle

le Luca'nın kucağına oturup kollarını boynuna doladı, başını omzuna yasladı ve ılık, erkeksi kokuyu içine çekti. Luca kadını kendine çekti, kalp atışının hızlandığını hissetti. Kadının elbisesinin sırtını çözdü ve tenine dokundu, koyu renkli ipeğin altında, şeftali gibi pürüzsüzdü. Kadın bir kere direndi, Luca kapüşonunu geri itip maskesini çözmek istediği sırada Luca'nın elini tutup maskeyi açmasına engel oldu. Luca onu bir daha öptü; ağızdan, boynundan, köprücük kemiklerinin arasındaki boşluktan, ta ki bütün geceyi onu öperek geçirene dek. Bütün geceyi onu severek, vücudunun tüm kıvrımlarını öğrenerek geçirene dek. Nihayet tan yerinin ilk ışığı, kanalı alacalı bir renkle aydınlattı, bahçe gümüşü bir solgunlukta ortaya çıktı, kuşlar cıvıldamaya başladı ve kadın kalktı. Gölgeyi pelerininini topladı, sarındı, kapüşonunu çekip saçlarını sakladı, yüzünü gölgede bıraktı ve derken Luca onu tekrar tutup öptü. Kadın bahçe kapısından sessizce dışarı adımını attı ve Venedik, gün doğumunda gözden kayboldu.

Ertesi sabah beşi, kahvaltı etmek üzere buluştu. Luca, Isolde'ye bir sandalye çekmek için ayağa fırladı ve kız da hafif bir tebessümle teşekkür etti. Luca mutfaktan yeni çıkmış, tazecek sıcak ekmekleri uzattı, kızsız sessiz bir teşekkürle sepeti aldı. Luca güneşe bakakalmış bir adama benziyordu, gözleri kamaşmış, kendinden geçmişti âdeti. Isolde çok sessizdi.

Freize, Ishraq'a, *neler oluyor* diye sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Ama Ishraq dingin bir edayla onu görmezden geldi.

Gözleri tabağmdaydı, sanki gizli bir keyif içindeymiş gibi gülümsüyordu. En sonunda Freize kendini tutamadı. “Eee, dün gece parti nasıldı?” diye sordu neşeli neşeli. “Eğlenceli miydi?”

Isolde düzgünce cevap verdi. “Biz Leydi Carintha’yla tanışmak için yukarı çıktık ve kumar oynamak için ondan ödünç altın para aldık. Sanırım geri vermemiz lazım. Kadınlar kendini beğenmiş, sıkıcı tiplerdi. Tek konuştukları konu kıyafetler ve sevgililer. Peder Peter haklıymış, günahtan başka bir şey olmayan bir şehir burası. Akşam on civarı eve döndük, biraz dolaştık ve sonra yattık.”

Luca gözlerini tabağına dikmişti ama kız konuşurken birden kafasını kaldırıverdi. Söylediği basit sözleri algılayamıyormuş gibi izliyordu onu. Isolde ise ona bakmadı, Luca da sandalyesini masada geriye itip pencereye gitti.

“Eee, bugün ne yapacağız?” diye sordu Freize.

“Luca ve Ishraq el yazması üstündeki çalışmalarını tamamlar tamamlamaz ve kâğıdı simyacıyla kızına geri verir vermez, yetkililere ihbarda bulunmalıyız,” dedi Peder Peter, kararlı bir edayla. “Bugün iade edebilirsiniz, raporumuzu da bugün veririz. Öylesini tercih ederim. Bir daha evimize gelmelerini istemiyorum. Adamlar suçlu ve belki karanlık sanatlar icra ediyorlar. Bizi ziyaret etmemeliler. Arkadaşlık kurmamalıyız.”

“Nasıl rapor edeceğiz?” diye sordu Ishraq. “Kime söyleyeceğiz?”

“Onları bir jurnalle ifşa edeceğiz,” dedi Peder Peter. “Şehrin dört bir yanında ve Doçe’nin sarayının duvarlarında kocaman taş mektup kutuları var. Açık ağızlar gibi. Şehirdekiler bu kutulara, *Bocca di Leone*, aslanın ağzı diyorlar. Venedik,

aslanın şehri: Havari St. Mark'm sembolü bu. Herkes istediği kişi hakkında istediği şeyi yazıp *Bocca*'ya atabilir. Luca'nın tek yapması gereken, bu ikisinin adını vermesi, Freize ile ben tanık olarak imza atarız ve Konsey, mektubu okur okumaz iki suçlumuz tutuklanır.”

Isolde, Venedik adalet sistemi karşısında gözlerini kırıştırdı. “Konsey ihbar mektuplarını ne zaman okuyacak?”

“Aynı gün,” dedi Peder Peter, iç karartıcı bir edayla. “Kutular daima kontrol ediliyor ve Konsey bütün mektupları anında okuyor. Hristiyan âleminin en güvenli şehri burası. Herkes ilk kötü işarete komşusunu ihbar ediyor.”

“Peki Drago ve Jacinta’ya ne olacak?” diye sordu Freize. “Konsey, suçlamayı okuyunca ne yapacak?”

Peder Peter biraz rahatsız oldu. “Tutuklanacaklar herhâlde,” dedi. “Sonra yargılanıp cezalandırılacaklar. Orası yetkililere kalmış. Adil bir yargılama olur. Burası avukatlar şehri.”

"Ama simya aslında yasa dışı değil," diye itiraz etti Isolde. "Buradaki üniversitede çalışan düzinelerce simyacı var, daha fazlası da Padua'da. İnsanlar onların bilgisine hayran, yoksa her şey nasıl anlaşılırdı?"

"Eğer lisansın varsa simyacılık yasa dışı değil. Ama simyacılığın bazı alanları yasa dışı. Ayrıca kalpazanlık ciddi bir suç tabii ki," diye açıkladı Peder Peter. "Resmi darphane dışında, altın İngiliz sikkesi yapanlar kalpazandır. Bu da suçtur ve ağır bir cezaya çarptırılırlar."

"Nasıl bir ceza?" diye pederin lafını kesti Freize, güzel kızı ve gülüşünü düşünerek.

"Konsey kanıtları inceleyecek, bir yargıya varacak ve sonra cezaya karar verecek," dedi Peder Peter beceriksizce. "Ama sahte para basmaya, kesin ölüm cezası verilir. Burada para kuru çok ciddiye almıyor."

Freize şoka girdi. "Ama o kızcağırz. O sıska kız..."

"Venedik Doçe'sinin, suçlunun güzelliğine bakarak istisnalar yaptığını sanmıyorum," dedi Peder Peter meşumca. "Şehir güzel günahkârlarla dolu olduğundan, bunun bir fark yarattığından şüpheliyim."

Freize, Luca'ya bakış attı. Genç adam hâlâ candan dışarıyı seyrediyordu. "Çok acımasızca geldi bana," dedi. "Yanlış. Sahte para bastıklarını biliyorum ama bence bu suç için fazla ağır bir ceza. Onları ölüme teslim etmek istemezdim."

Kulak vermeyen Luca, sessizce kanalı izlerken kafasını çevirdi. "Suçu işlemeden önce, cezasının ne olacağını biliyorlardı," dedi. "Ayrıca servet elde ettiler. Ishraq, kıyıda altı çuval al-

tınları olduğunu söylemedi mi? Sen de para basma kalıplarını kendi gözlerinle görmedin mi?”

“Masumlar demiyorum. Sadece bence bu suç yüzünden ölmemeliler,” diye belirtti Freize.

Luca sanki çözmesi onu aşan bir bilmeceymiş gibi kafasını salladı. “Karar vermek bize düşmez,” diye sonuca bağladı. “Ben sadece araştırıp soruştururum. Benim işim, dünyanın sonunun geldiğini gösteren günahları saptamak. Eğer günah ya da yanlış işler tespit edersem, günahsa kiliseye, suçsa yetkililere rapor yazarım. Açık ve bariz bir şekilde bir suç bu. İhbar edilmesi şart. Kız ne kadar güzel olursa olsun. Bunlar Milord’un emirleri.”

“Sıradan birer kalpazan değiller,” diye ısrar etti Freize. “Senin gibi araştırmacılar. Bir şeyleri inceleyip çalışıyorlar. Âlimler. Bilgileri çok.” Ceketinin en derinindeki cebine uzanıp küçük bir cam parçası çıkardı. “Bak,” dedi. “Işıkla ilgileniyorlar, aynı senin gibi. Senin için çaldım bunu. Jacinta’nın yazı masasından.”

“Çaldın mı?!” diye patladı Peder Peter.

“Bir kalpazandan çaldım! Bir hırsızdan çaldım!” diye karşı çıktı Freize. “O yüzden çalmak sayılmaz. Ayrıca sizin ilgi duyduğunuz türde bir şey değil mi? Kız da bunu inceliyordu. Tıpkı senin gibi bir araştırmacı, sıradan bir suçlu değil. Senin öğrenmek istediğin şeyleri biliyor olabilir. Tutuklanmamalı.”

Freize, kalpazanın evinden getirdiği küçük mucizeyi görebilsinler diye camı masaya koyup yavaşça parmaklarının arasından bıraktı. Uzun, üçgen şeklinde, mükemmel ve lekesiz bir cam parçasıydı. Freize camı Isolde ve Ishraq’ın ortasında

masaya koyduğu anda, panjurların arasından parlayan güneş ışığı sivri köşesine çarptı. Işık, camın kenarından fırlayıp mükemmel bir gökkuşağı yelpazeyle sardı onu.

Luca yoğun bir zevkle iç geçirdi, mucize görmüş bir insan gibiydi. “Cam, güneş ışığını gökkuşağına çeviriyor,” dedi. “Tıpkı mozoledeki gibi. Nasıl yapıyor?”

Luca cebinden Ravenna’dan aldığı kırık cam parçasını çıkardı. İkisi yan yana, iki gökkuşağı düşürdüler masaya. Ishraq öne uzanıp parmağını gökkuşağı ışığına soktu. Parmağının gölgesini ve elindeki gökkuşağı kalıntılarını gördüler. Ishraq elini diğer yana çevirdi, böylece renkler parmaklarının arasından avucuna vurdu. “Gökkuşağını tutuyorum,” dedi, sesi hayretten azalarak. “Elimde bir gökkuşağı var.”

“Nasıl olabilir?” dedi Luca. Yaklaştı ve cam parçasını pencereye götürdü. Şeffaf mı diye dikkatlice yakından baktı. “Bir cam parçası güneş ışığını nasıl gökkuşağı yayına çevirebilir? Ayrıca renkler neden camdan kırılarak çıkıyor? Neden dümdüz değiller?”

“Neden onlara sormuyorsun?” diye önerdi Freize.

“Ne?”

“Onlara gidip sorsana. Sana çalışmalarını gösterebilirler ya da gökkuşağıklarını anlatsınlar?” diye tekrar etti Freize. “Adam simyacı olarak tanınıyor, insanların kapısını çalıp sorular sormasına alışkındır. Neden Galla Placidia’nın mezarındaki gökkuşağını sormuyorsun? Onları ihbar etmeden önce, onlardan neler öğrenebiliriz, görürdük. Kesinlikle o ikisi hakkında daha fazla bilgiye sahip olmalıyız. Böylece, kızın elinde niçin gökkuşağı yapan bir cam bulundurduğunu anlardın.”

“Kıza bayılmışsın,” dedi Ishraq. “Onlara zaman kazandırmaya çalışıyorsun.”

Freize o komik ağırbaşlılığıyla kıza döndü. “İşin aslı, gökkuşağının kökeni çok ilgimi çekiyor,” dedi. “Hangi kızıdan söz ettiğini bile anlamadım.”

Isolde kahkahalarla güldü ve Peder Peter bile, gencin sesindeki neşeye kafasını kaldırıp baktı. “Ah Freize, itiraf et!” dedi Ishraq. “Herkesin âşık görüldüğü bu şehre vuruldun sen de.”

“Herkesin mi?” diye sordu Luca imalı imalı. Ama Ishraq, yanakları kızarak başını ters yöne çevirdi ve cevapsız bıraktı onu.

Freize elini kalbinin üstüne koydu. “Ben sır tutamam,” dedi yiğitçe. “Belki de kız bana hayran. Belki değil. Her iki seçenekle ilgili de tek kelime etmem. Ama yine de onları Doçe’ye ve adamlarına teslim etmeden önce, kızla ve babasıyla konuşmalısın diyorum. O garip odalarında neler yaptıkları hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalıyız. Hem ayrıca neden onları, oyun bitti, pılınızı pırtınızı toplayıp gidin diye uyar-mayalım ki?”

“Adamlar toparlanıp kendi yollarına gidemez, bu dosya böyle kapanamaz!” diye sinirle bağırırdı Peder Peter. “Şehrin tüccarlarını bir servet değerinde dolandırdılar: Piyasa oluşturdular, altın paradan kâr ettiler. İngiliz ulusunun binlerce, belki yüz binlerce altın parasının sahtesini bastılar. Onlardan çalınan altın paraları aldılar. Biz bile altın sikke satın aldık, kötüsüne karşı iyi paramızı verdik. Bu ciddi bir suçtur. Adamlar durdurulmalı. Ayrıca her şeyin ötesinde, Milord’un emri açık: Adamları ihbar etmeliyiz.”

“Ama kötü para değiller ki,” diye ısrar etti Ishraq. “Her gün değerleri artıyor. Herkes para kazanıyor. Kimse fakir düşmedi. Hatta, herkes daha da zengin oldu. Biz de. Venedikliler paraları sorgulamıyor. Biz altınları test ettik, Milord yapmamızı söylediği için. Paralar altın kadar değerli. Şimdiyse altından yüksek fiyata değiş tokuş ediliyor. Paralar, altından daha değerli.”

“Ben onları ziyaret ederim,” dedi Luca. “Çalışmalarını görmem lazım. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

“Milord emirleri yolladı,” diye uyardı Peder Peter onu. “Adamları bulup ihbar etmemizi buyurdu. Neler yaptıklarını anlamamızı ya da çalışmalarını bulmamızı istemedi. Talimatları sade ve basitti: Venedik’e gidin, paraları bulun, tedarikçileri tespit edin ve raporunuzu yazın.”

“İtaat etmeliyiz,” diye onayladı Luca. “Ayrıca ben emirleri sorgulamıyorum. Talimat verdiği üzere, adamları ihbar edeceğiz. Ama hemen değil. Önce onları görmeye gideceğim. Freize’i yanıma alırım ve...” Ishraq’a döndü. “Sen de gelir misin? El yazması sayfasını da getir.” Bir an tereddüt etti, resmen Isolde’ye sorup sormamak konusunda arada kalmıştı.

“Ishraq sizinle gelecekse maskeyle kapüşon takmalı ve kapiya kadar gondolla yolculuk etmeli,” diye buyurdu Peder Peter. “Onun yokluğunda, Leydi Isolde de evde kalmalı ya da kiliseye gitmeli.”

“Evde kalırım,” diye çabucak cevap verdi Isolde, sanki kilisede günah çıkarmaktan korkarcasına. Neredeyse Luca’dan kaçarcasına, “Dönmenizi beklerim,” dedi.

“Beni bekleyecek misin?” dedi Luca. O kadar usulca söylemişti ki sadece kız duydu.

Isolde'nin, Luca'ya attığı bakış çok serinkanlıydı. "Ishraq'ın gondolla geri dönmesini beklemeyi kastetmiştim," dedi, Luca'ya hiç ipucu vermeyen tatlı bir gülüşle.

"Yüce azizler adına, ben ne yaptım? Onu kırdım mı?" dedi Luca, gondoldaki ikili koltukta Ishraq'la yan yana oturunca. Freize de sırtını pruvaya vermiş, karşılarındaki banktaydı.

"Hayır, neden ki?" diye sordu Ishraq.

"Çünkü düşündüm ki... Dün gece... Çok güzeldi."

"Partide mi?" diye dürttü Ishraq.

"Oraya giderken, yolda, evet. O kadar uysal ve sıcaktı ki bana gülümsedi, gondoldan inerken bol şans diledi. Ve mavi maskesinin altından gözleri parlıyordu, partiden sonra belki buluşuruz diye düşündüm... Partiden sonra da düşündüm ki... Bugünse benimle konuşmuyor bile."

"Kızlar." Freize alçak sesli konuşmaya kendi katkısını yapmak için hafifçe öne doğru eğildi. "Küçük eşek gibi. Başta bir yola sokmak zordur, sonra alıştılar mı, asla değiştiremezsin."

"Ah, saçmalık!" dedi Luca. Ishraq'a dönüp daha ısrarcı oldu: "Benimle ilgili hiçbir şey demedi mi? Dün gecedен hiç bahsetmedi mi sana?"

"Partiyle ilgili mi?" dedi Ishraq tekrar.

"Partiden sonrası?" diye hassasça ipucu verdi Luca. "Daha sonrası..."

Ishraq tamamen bomboş bir suratla, hayır anlamında kafa salladı. "Hiçbir şey demedi çünkü diyecek bir şey yoktu.

Sıradan bir partiydi ve erkenden eve döndük. Birkaç dakika yürüdük ve sonra hemen yatıp uyuduk. Konuşacak bir konu yoktu.” Durdu, sesini alçalttı ve Luca’nın gözlerinin içine baktı. “Sen de hiçbir şey demesen iyi edersin.”

Luca afalladı. “Hiçbir şey dememeli miyim?”

Ishraq kafa salladı. “Hiç.”

Sessiz evde kalınca Peder Peter kahvaltı sofrasını toplattı, yazı masasını açıp Düzen’in Lordu’na yazılacak şifreli rapor işine girişti. Çünkü çok uzun sürecekti, kalpazanları bulduklarını, hemen yetkililere ihbar edeceklerini anlatacak ve bir sonraki misyon için talimatlarını soracaktı. İşleri devam edecekti: Lord başka bir şehre, başka bir kasabaya gitmelerini, bilinmeyen dünyanın, günlerin sonunun işaretlerini bulmayı emredecekti.

Biraz yorulmalar da, diye düşündü Peder Peter, devam edecek, durmayacaklardı, ta ki kıyamete ve İsa’nın ikinci kez yer yüzüne inişine dek. İşte o zaman her şeyin anlamını çözeceklerdi. Şimdiki gibi, bilinmez gerçeklerin bir kesitini görmeyeceklerdi. Dünyanın sonu gelecekti, orası kesindi ve yakında olacaktı bu. Belki bu yıl, hatta belki bu ay. Kutsal Emirler alan bir adam, gözünü dört açmalı, hazır olmalıydı ve komik, eğlenceli seyahat arkadaşları toplanmalıydı. Desteklenmeliydi. Şimdiden ölüme, sona giden yolda, onun yanında olmalılardı.

Isolde yukarı, kızların kaldığı kata çıktı ve evin gondolunun, içinde Luca, Freize ve Ishraq’la kıyıda ayrılıp Büyük Kanal’daki

trafiğe karışmasını seyretti. Elini dudaklarına koyup gondolun ardından bir öpücük gönderdi. Fakat Luca dönüp baksa bile, onu görmesin diye, camdan olabildiğince uzak durdu.

Dikkatini bir başka gondol çekti, sanki doğruca evlerine yaklaşıyordu ve Isolde merdivenin başına gidip kulak kesildi. Kâhyanın, hizmetli kızı sudaki giriş kapısını açmaya yolladığını duydu. Merdivenden aşağı baktı ve incecik, ağır yüzüklü bir elin, parmaklığı tutarak yukarı çıktığını gördü. “Leydi Carintha,” dedi Isolde tiksintiyle.

Bir an için evde olmadığını söyleyebilir mi diye düşündü ama Peder Peter’in, böylesi bir yalana alet olmasını sağlamak ya da kâhyanın geçerli bir bahane uydurması imkânsızdı. Böylece, leydi hazretleriyle yüzleşmek üzere aşağı indi. Odada etrafına baktı, koltuğu düzeltti, yatak odasının kapısını kapattı ve pencerenin önündeki koltuğa mümkün olduğunca ağırbaşlı bir edayla yerleşti.

Kapı açıldı. “Leydi Carintha!” dedi kâhya kadın heyecanlanarak.

Isolde ayağa kalkıp reverans yaptı. “Leydi hazretleri!”

“Aman!” diye cevap verdi kadın.

“Lütfen oturun.” Isolde küçük bir alevin odayı ısıttığı şöminenin yanındaki sert sandalyeyi işaret ettiyse de Leydi Carintha arkasından parlak ışık vuran camın önündeki koltuğu tercih etti, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

“Bir kadeh şarap alır mısınız?” diye sordu Isolde, yandaki rafa ilerleyerek. “Biraz pasta?”

Leydi başıyla onayladı, kulaklarındaki yarım altınlar, parlayıp dans etti. Isolde kadının o gün beyaz boynuna kocaman

bir altın paralı kolye taktığını fark etti. Altınlar soluk teninde göze çarpıyor, zincirden ağır ağır sarkıyordu. Isolde şarap koyup Leydi Carintha'ya pasta tabağını uzattı.

“Kumar borcumuzu ödemeliyim,” dedi Isolde tatlı tatlı. “Bize borç para vermeniz büyük incelikti.” Yatak odasına gitti ve altın paralarla dolu cüzdanını getirdi. “Size minnettarım. Ayrıca güzel partinize bizi davet ettiğiniz için teşekkürler.”

“Altın sikke mi?” diye sordu Leydi Carintha, cüzdanı eliyle tartarak.

Isolde, Ishraq'ın yakutları altına çevirdiğine ve leydiye ödemek için bunlara sahip olduğuna memnun oldu. “Tabii ki,” dedi sessizce.

“Ah, o zaman para kazanmış olabilirim! Bir geceliğine size borç vererek sizden fazlasını çalmış olabilirim. Siz bana aynı paralarla ödüyorsunuz ama şimdi değeri daha yüksek. Sihir gibi, değil mi?”

“Bravo,” dedi Isolde, dişlerini sıkarak. “Siz de belli ki Venedik bankacıları kadar yeteneklisiniz.”

“Aslında sende istediğim başka bir servet mevcut,” dedi Leydi Carintha tatlı tatlı.

Isolde'nin yüzünde güzel ve boş bir ifade oluştu. “Ah, elbette leydinin arzu ettiği hiçbir şeye sahip olamam! Hoşunuza giden ne olursa, kocanıza haber vermeniz yeterlidir elbet.”

Leydi kahkaha attı, başını geriye atıp beyaz boynunu ve ağır altın burmalı zinciri ortaya çıkardı. “Kocam ufak tefek ödüllere izin veriyor ama hepsini karşılayamıyor,” dedi manalı manalı. “Beni anladığından eminim.”

Isolde olumsuz anlamda kafa salladı. “Hayır leydim. Ben kırsal kesimde büyüdüm. Sizin şehrin adetlerine alışkın değilim. Kocanızla, onu şereflendirip itaat etmek dışında nasıl bir anlaşma yaptığınızı hayal edemiyorum.”

Leydi kısaca güldü. “O zaman tahmin ettiğimden de şaşırıcı bir tipsin!” dedi. “O hâlde lafı dolandırmayacağım köylü kız. Eğer dün geceki gibi Venedik’te serbestçe dolaşmak ya da birisiyle buluşmak veya bir geceliğine evinden dışarıda olmak istiyorsan, sana yardım edebilirim. Beni ziyarete geldiğini söylersin, gondolumu ödünç alabilirsin. Pelerinimi ve maskemi, hatta elbiselerimi bile ödünç alabilirsin. Bir hikâye uydurursan, destekleyeceğime güvenebilirsin. Geceyi benimle geçirdiğini söyleyebilirsin. Herkese, oturup kâğıt oynadığımızı anlatırım. İstedığın gibi güzel yalanlar uydurabilirsin, sorgu sual etmeden sana arka çıkarım. Ne yapmak istiyorsan. Ne kadar... Sıra dışı olursa olsun. Anladın mı?”

“Anladım galiba,” dedi Isolde. “Yalanlarımı örtbas edeceksin.”

“Aynen öyle!” Leydi Carintha gülümsedi.

“Eğer ben de bir yalan uydurup evden çıkmak isteseydim, bu durum çok işime yarardı,” dedi Isolde. “Ama öyle bir ihtiyacım olmadığı için gereksiz bir anlaşma.”

“Ben ne bildiğimi iyi biliyorum,” dedi Leydi Carintha.

“Bilginin tabiatı ve özü budur zaten,” diye akıllıca cevap verdi Isolde. “Herkes ne bildiğini bilir, sadece kendine saklasa da.”

“Ne gördüğümü de biliyorum,” diye diretti leydi.

“Benim ya da belki Ishraq’ın, evimizin bahçesine girdiğini gördün. Ya da belki de biz senin, bizim bahçeye girdiğini gör-

dük. Yemin edebiliriz. Buna ne dersin? Leydim, bu konuşma anlamsız. Açık sözlü olmalısın. Benden ne istiyorsun?”

“O zaman açıkça ifade edeyim, köylü kız. Bu gece su yolunu benim gondoluma açacaksın. Merdivenlerden beni yukarı, ağabeyinin odasına çıkaracaksın. Güneş doğarken de tekrar dışarı alacaksın. Bundan da kimseye söz etmeyeceksin, sorulsa bile.” Bir elini Isolde’nin dizine koydu. “Kimse sormayacak zaten,” diye söz verdi. “Ben hep izimi kapatmayı beceririm.”

“Peki ya ağabeyim senin, odasına getirilmeni istemiyorsa?” Isolde biraz nefes nefeseydi, ister istemez sinirinin kabardığını hissetti. “Ya seni çok yaşlı ya da yıpranmış bulursa? Ya seni arzulamıyorsa, uzak durmanı istiyorsa?”

Leydi Carintha kahkaha attı ve mavi elbisesini kalçasının üstünde düzeltti. Sanki dün gecedan Luca’nın okşamalarını hatırlıyordu. “Uyanıp da beni yatağında bulan ilk delikanlı olmaz. Buna memnun olan ilk kişi de olmaz.”

“O sıradan bir delikanlı değil,” diye uyardı Isolde. “Daha önce tanıştığın gençlere hiç benzemez.”

“Katılıyorum, oldukça yakışıklı birisi,” dedi Leydi Carintha. “Benim de ona karşı sıra dışı bir arzum var. Sanırım olağan dışı bir yasak aşk yaşayacağım.”

Isolde âdeta bir saniye daha yerinde oturamayacakmış gibi ayağa fırladı. “Şerefim üstüne yemin ederim. Yaşamayacaksın!”

“Senin niye bu kadar umurunda ki? Ben de karşılığında sana yardım ederim. Ya da kendi aşk ilişkin için bir bahane istemiyorsan, genç erkeklerle tanışmana mı yardım edeyim? Ya da karşılığında sana hediyeler mi vereyim?” Leydi hazretleri kulaklarında sallanan paralara götürdü elini. “Bunlardan

mı istersin? Al, senin olsun! Ama şundan emin ol ki ağabeyine sahip olacağım. Oyunağım gibi onu elime alacağım ve kendime hayran bırakacağım. Bu işler böyledir. Uyuşturucu bağımlısı gibi kalacak. Ömrünün geri kalanını bana hasret geçirecek. Kadınlar hakkında bilmesi gereken her şeyi ona öğreteceğim ve benden daha çok seveceği bir kadın bulamayacak. Hayatının geri kalanı boyunca arayıp duracak. Onu öyle bir şımartacağım ki sıradan kadınların yüzüne bakmayacak.”

“Hayır,” dedi Isolde dümdüz bir sesle. “Seni özlemeyecek. Ayrıca sakın o iğrenç parayı ya da tiksindirici eşyalarını teklif etme, hiçbirini istemem. Buradan ayrılmanı rica edeceğim. Geri dönmeyeceksin.”

“Hem de nasıl döneceğim,” dedi kadın. “Gizlice. Sen yardım etsen de etmesen de. Gecenin bir yarısı uyanıp ağabeyinin benimle birlikte olduğunu anlayabilirsin, tam senin altındaki odada. Ya da o bana gelir. Sence o beni istemiyor mu? Sence o beni açıktan açığa davet etmese burada olur muydum? Dün gece onunla birlikte eve gelmemi istedi benden. Dün gece, partiden sonra. Benimle bahçede buluşmak istedi. Bana âşık ve bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Değil!” Isolde’nin sesi titredi çünkü Leydi Carintha’nın muhtemelen gerçekleri söylediğini fark etmişti, Luca, kadınla buluşma ayarlamış olabilirdi. Kapı açıldığında belki de bahçede onu bekliyordu. “Hayır, değil ve seni asla onun odasına sokmam. Hatta ben ona...” Söylemeleri gereken yalanı hatırlayıp hemen değiştirdi. “Hatta ikimiz kardeş olmasaydık bile, buna razı gelmezdim. Sen kötü, mide bulandırıcı bir kadınsın.

Bırak Luca'yı, seni Freize'in odasına bile sokmazdım. O bile sana çok!"

"Hizmetliniz!" diye çığlık attı kadın.

"Genel yardımcımız," diye bağırdı Isolde de ona. "O bizim yardımcımız! Senin on katın eder. O bizim işlerimize yardımcı oluyor ve sen de yaşlı bir orospusun!"

Leydi Carintha, Isolde'ye doğru bir hamle yaptı, yüzüne bir tokat yapıstırıp saçını çekti. Isolde de öfke içinde, Ishraq'ın dövüşmeye hazırlandığında yaptığını gördüğü gibi yumruklarını sıktı. Ardından kadının çenesine bir yumruk indirdi. Carintha darbe karşısında geri çekildi, masaya düştü, toparlandı ve tekrar ileri fırladı, ellerini uzattı, tırnakları pençe gibiydi, Isolde'nin gözünü hedef almıştı. Sağ eliyle Isolde'nin yanağını tırmık gibi taradı. Isolde ise kadının kolunu tutup arkaya doğru burktu. Carintha acıyla bağırdı ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla tekmeler savurmaya çalışınca Isolde onu itti. Kadın doğruldu, açık kapıdan merdivenlerin başına çıktı. Tam da aynı anda Peder Peter bütün ciddiyetiyle merdivenlere adımını atmış konuşuyordu: "Leydi Carintha'nın ziyarete gelerek evimizi şereflendirdiğini duy... Yüce Tanrım! Ne oluyor?"

"Çıkıyor!" dedi Isolde nefes nefese, öfkeden yanakları kıpkırmızı, yüzü kanamış halde. "Yaşlı orospu da tam evden gidiyordu."

Isolde umursamaz bir tavırla Leydi Carintha'yı merdivenlere doğru itekledi ve kadın neredeyse Peder Peter'in kucağına düşüyordu. Adama tutunup dengesini sağladı, sonra pederi geri itip hızla merdivenlerden indi. "Hepiniz belanızı bulun!" diye bağırarak koridoru cınlattı. "Belanı bul pis kız.

O yakışıklı ağabeyin de bulsun. Beni aşağıladığına pişman olacaksın.”

Leydi merdivenin son basamağında durdu, tekrar yukarı baktı. Isolde, leydinin çektiği saçları bir yanından dağılıp dökülmüş, sağ yanağı çizilmiş hâlde, Peder Peter ise tam anlamıyla nutku tutulmuş vaziyette duruyordu.

“Hem siz kimsiniz böyle?” dedi Carintha, öfkeden kurnazlığa geçerek. “Tanıdığım hiçbir aileye benzemiyorsunuz. Niye ağabeyini bir papaz gibi koruma altında tutuyorsunuz? Hangi kız kardeş, ağabeyiyle vakit geçirmek için kumar oynar? Ne dolaplar çeviriyorsunuz? Kimlerdensiniz? Ne iş yaparsınız? Paranızın kaynağı ne? Bana cevap vermek zorundasınız!”

“Ah! Oyun yok! Sizi temin ederim, leydi hazretleri...” Peder Peter kadının arkasından merdivenlere bakakaldı ama leydi dönüp çıkmıştı. Kadının gondolcuya seslendiğini duydular. Leydi Carintha bindi ve gondol hızla uzaklaştı.

Aniden çöken sessizlikte Peder Peter dönüp Isolde’ye baktı. “Nedir tüm bu olanlar?” diye sordu. “Neden bir sokak çirkefi gibi kadınla dövüşüyorsun? Leydi Isolde! Şu hâline bak! Aklından ne geçiyordu?”

Isolde bir cümle kurmayı denedi, sonra bir başkasına yeltendi ve ancak şunu söyleyebildi. “Ondan nefret ediyorum! Luca’dan da nefret ediyorum!” Odasına koşup kapıyı kapattı.

Luca, Freize ve Ishraq, simyacının evinin dışında, iskelede bekliyordu. En sonunda Drago Nacari ve Jacinta’nın, Rialto

Köprüsü tarafından gelerek onlara doğru yaklaştıklarını gördüler.

Freize kıza selam vermek, babasının karşısında saygıyla eğilmek için ileri çıktı ve ön kapıya geldiler. Jacinta dıştaki elbisesinin cebindeki çantasından kocaman bir anahtar çıkardı.

“Bu ne sürpriz,” dedi simyacı bezgince.

Luca kafa salladı. “El yazması sayfasını geri getirmek istedim. Hiçbir ilerleme kaydedemedim. Anlayabileceğim bir kod olduğunu umuyordum ama ne denediysem boşa çıktı.”

Adam başıyla onayladı. “Kitabın tümü elinde olsa daha çok şey keşfeder miydin?”

“Belki,” dedi Luca dikkatlice. “Ama emin olamam. Kıyaslanacak daha çok kelime varsa, anlamını keşfetme ihtimali de artar. Bazıları tekrar edilebilir, bu da sık kullanılan sözcükler olduğunu anlatır ama söz veremem. Bir arpa boyu yol katedemedim, becerim sınırlı.” Simyacı kapıyı açıp onları içeri alınca sustu.

“Çalışma odama gelin.” Simyacı, üçlü grubu, üstü kâğıtlarla dolu bir masanın olduğu geniş odaya soktu. Jacinta hemen depo odasının iki kanatlı kapılarını kapattı ama misafirler çürüyen sebzelerin tatlımsı garip kokusunu almıştı. Ayrıca, çürümenin altında, dışkı gibi daha pis bir koku da duyuluyordu.

“Karanlık madde kokusu,” dedi simyacı, dümdüz bir sesle. “Biz alıştık ama yabancılar için rahatsız edici bir koku.”

“Karanlık maddeyi mi rafine ediyorsunuz?” diye sordu Luca.

Adam başıyla onayladı. “Rafine etme tarifim var...” Durdu. “Son noktasına kadar. Bugün asıl gelme amacınızın bu oldu-

ğunu tahmin ediyorum. Bir elçiyle de sayfayı bana yollayabilirdiniz. Esasında, yaptığımız işleri incelemek istediğinizi tahmin ediyorum.”

Kız sırtı depo odasına dönük vaziyette ayakta durdu. Sanki girişi önlemek ister gibiydi, susmasını ister gibi babasına baktı. Simyacı da ona bakış atıp gülümsedi, dikkatini tekrar Luca’ya çevirdi. “Jacinta benim için endişeleniyor. Güvenliğimiz için,” dedi. “Ama ben de sizinle ilgili bir rüya gördüm ve buna istinaden size güveniyorum. Anlatayım mı?”

Luca kafa salladı. “Söyleyin.”

“Senin, birisinin kucağında duran bir bebek olduğunu gördüm. Nedense ışıldıyordun. Annen seni bana getirdi. Seni bulduğunu söyledi. İnsandan doğmuş bir çocuk değildin,” dedi sessizce. “Bir anlam ifade ediyor mu?”

Ishraq hızlı bir nefes aldı ve Freize’e bakış attı. Luca’nın mutsuz çocukluğunu, bütün köyün ona peri çocuğu dediğini, yalnızca Freize ve yolculuk arkadaşları biliyorlardı ve grup dışında asla kimseye bahsetmemişlerdi.

“Bir peri çocuğu olduğuma karşı çıktım hayatım boyunca,” dedi Luca dürüstçe. “Annem sadece cahil, korkmuş insanların böyle şeyler diyeceğini, buna itiraz etmemi söylemişti. Her zaman inkâr ettim. Her zaman da inkâr edeceğim. Hem kendim hem de onun şerefi için.”

“Annenin geçerli sebepleri vardır,” dedi Drago Nacari ki-barca. “Ama rüyamda perilerden doğmadın. Ve periden doğmak, büyük bir ayrıcalıktır.”

Jacinta kapıdan bir adım öne çıkıp elini Luca’nın koluna koydu. “Bardakların hareketini görebildiğini biliyordum,”

dedi. “Sonra bana nerede duracaklarını hesapladığını söyledin. Alelade hiç kimse bardakları takip edemez. Ayrıca hiç kimse bardakların orada mı, burada mı duracağını hesaplayamaz. Yeteneklisin. Belki de bu dünyaya ait olmayan bir yerden aldın yeteneğini. Doktor Nacari de çok yetenekli bir kâhindir. Rüyasında gerçekleri anlatır. Belki de bu dünyada kavranamayacak gerçekleri.”

“Doktor mu?” diye sordu Ishraq.

Jacinta ona döndü. “Gerçek babam değil,” dedi. “Biz bu yolda iki ortağız sadece. Nacari büyük bir simyacıdır, ben de onun dengiyim. Gündelik dünyada baba kız diye geziyoruz. Çünkü bu dünya, kadını bir erkeğin himayesine sokmayı seviyor. Ve kadının, bir sahibi olmasından hoşlanıyor. Fakat hakiki dünyada, bu dünyadan öte âlemde, ikimiz de hakikati arayan eşit insanlarız ve birlikte çalışmak için bir araya geldik.”

“Kızı değil misin?” diye sordu Freize lafı dolandırmadan. Bu dünyaymış, öte dünyaymış konuşmaları arasında elle tutulur tek gerçeği cımbızlamıştı.

Kız ona gülümsedi. “Genç bir kız da değilim,” dedi. “Seni kandırdığım için üzgünüm. Doktor Nacari ve ben, uzun, çok uzun yıllar birlikte çalıştık ve bir sürü gerçeği keşfettik. Aralarında ömrü uzatan bir hayat suyu da var. Ben aslında genç bir beden içinde, çok, çok yaşlı bir kulum. Sen Freize, bu kalbi hızlı attırıyorsun ama sana söylemezsem haksızlık olurdu. Çok yaşlı bir kalp bu. Bu genç yüzün ardında, ihtiyar bir kadını ben.”

Freize, Luca’ya bakış atıp omuzlarını kaldırdı. “Bunlar beni aşar serçe,” dedi. “Birisi kafayı yemiş. Ya ben ya onlar.”

Bir sonraki konuşan Ishraq oldu. “Mesele altınlar,” dedi. “Biz altınlar için geldik. Sizi uyarmak istiyoruz.”

Simyacı gülümsedi. “Evimize gizlice giren siz miydiniz yoksa?”

Freize inkâr ederek başını sağa sola salladı ama Ishraq korkusuzca yaşlı adamın gözlerinin içine bakıp onayladı. “Üzgünüm. Altın sikkelerin kaynağını bulmamız emredildi. Efendimiz, zengin bir aile numarası yaparak soruşturmamızı istedi. Tacir İsrail’i takip ettik, sizin kapınıza geldi. Böylece altın deponuz olduğunu anladık.”

“Eve girer girmez, birisinin o odaya girdiğini anladık. Eşyalar... Karanlık madde, kavanozdaki fare, ateşteki paralar, hepsinin şekli değişmişti, varlığını az da olsa etkilenmişlerdi. Eşyalar izlendiğinde aynı kalmaz. Görüldüğü zaman, bir şeyler değişir.”

“Odada olduğumuzu mu anladınız?” diye sordu Freize şüpheli şüpheli.

Luca, bir nesnenin, izleyicisini sezebileceği önermesine kafa yordu ama Ishraq dümdüz cevap verdi. “Evet, anlayacağınızı düşünmüştüm. Ayrıca Bedford Dükü’nün mührünün kopyasını çıkardık, bir de yazı masasından bir cam parçası aldık.”

“Gökkuşağı camı,” dedi Luca. “Üstüne ışık düşünce, cam, gökkuşağı oluşturuyor. Ravenna’daki mozaïği gördüğüm günden beri gökkuşakları çok ilgimi çekiyor. Gökyüzünde nasıl oluştuklarını biliyor musunuz? Peki cam bunu yeryüzünde nasıl yapabiliyor?”

“Cam, ışığı gerçek renklerine bölüyor,” diye anlattı simyacı, Luca’ya, genç adamın bilgiye açlığını anlayarak. “Herkes

ışığın, güneş rengi olduğunu sanır. Aslında değildir. Birçok renkten oluşur. Camın içinden geçince görebilirsin.”

“Her zaman aynı renklerde midir?” diye sordu Luca. “Gökkuşağının bir mozaigini gördüm. Çok eski, yüzlerce yıl yaşında bir mozaikti ve bugün gördüğümüzle aynı renkteydi. Kadim insanlar, ışığın, gökkuşağı oluşturduğunu biliyordu.”

“Her zaman aynı renklerde dir,” diye teyit etti Jacinta. “Hep aynı sırayı takip eder hem de. Bütün renkler birlikte aktığında ışık oluşur ama bir ışık parçasının, doğru şekilde kesilmiş bir camın üstüne düşmesini sağlarsan, ışığı renklerine ayırır ve sen de görebilirsin. Gökkuşağının üstüne bir başka cam parçası koyarsan, üst üste binip karışır ve tekrar görünmez olur. Bir cam parçası ışığı kırar, diğeri tekrar birleştirir.”

“O hâlde gökyüzündeki gökkuşağını oluşturan nedir?” diye sordu Ishraq.

Jacinta ona doğru döndü. “Bence yağmur damlaları ışığı kırıyor. Tıpkı camın kırması gibi. Çoğunlukla gökkuşağını bir yağmur bulutuna karşı ya da pusun arasında görürsün.”

Luca kafa salladı. “Doğru, öyledir.”

“Fakat benim için ilgi çeken soru şu ki...” diye devam etti Jacinta. “İlginç soru: Neden yay şeklinde?”

“Yay şeklinde mi?” diye sordu Freize. Tam anlamıyla afallamıştı ama sohbete katılmak istiyordu.

Simyacı ona gülümsedi. “Neden alkımın kuşağı yay şeklinde olur ki?” diye sordu. “Neden gökyüzünde dümdüz bir çizgi gibi gitmez?”

Freize kafasını sağa sola salladı boş boş, Luca bile aval aval bakıyordu.

“Çünkü dünyanın çizgisini takip ediyor. Bu da dünyanın, tepsi gibi düz değil, yuvarlak olduğunu kanıtlıyor. Ve gökkuşağının uzunluğu, kürenin, filozofların sandığından çok daha büyük olduğunu, bombeli değil, yuvarlak olduğunu ispatlıyor. Yani dünyamız yuvarlak ama sandığımızdan daha kocaman. Düşündüğümüzden çok daha kocaman hem de.”

Freize ellerini indirip masaya tutundu, destek almak istedi. “İnsan neden böyle bir şey düşünür ki?” dedi, ayağının altındaki yeri sallandıran hayal güçlerinden şikâyet ederek. “Neden böyle rahatsız edici bir şeyi tekrar edip duruyorsun? Kesinlikle doğru değil. Hadi düşünecek kadar delisin, bir de niye dile getiriyorsun? Başımı döndürüyor.”

Jacinta küçük elini Freize’in masaya yapışan elinin üstüne koydu. “Çünkü biz, her ihtimali göz önüne alıyoruz,” diye cevap verdi. “Ayrıca dünyanın yuvarlak olduğu bir gerçek. Ama tabii ki insanlar bunu düşünmekten hoşlanmıyorlar.” Kafasını kaldırıp Luca’ya gülümsedi. “Cam parçası sende kalsın,” dedi. “İçinden hangi ışığın yansıdığını gör. Neler keşfedeceğini kim bilir?”

“Peki ya siz?” diye sordu Ishraq. “Burada kalıp sahte para basmaya devam edemeyeceğinizi biliyorsunuz. Buna bir son verilmeli.”

“Bize kalpazan mı diyorsun?” Simyacı doğrulup boyunu posunu gösterdi. “Sence ben sıradan bir suçlu muyum?”

Ishraq ilk kez, o anda kendini huzursuz hissetti. Bir Jacinta’ya bir babası yerine geçen adama baktı ve kendisi, Freize ve Luca’nın üç, onların iki kişi olduğunu hatırladı. Yine de bu ikisinde öyle bir hava vardı ki kendini güvende hisset-

miyordu. “Sizi gücendirmek istemedim Doktor Nacari ama başka ne düşünebilirdim ki?” dedi dikkatlice.

“Ocaktaki gümüş kuruşları gördük,” dedi Freize dümdüz bir sesle. “Su girişinizdeki altın çuvallarını gördük. Tacir İsrail’e sikke tedarik ettiğinizi biliyoruz. Başkalarına da verdiğinizi tahmin ediyoruz. Bedford Dükü’nün mührü elinizde, ona ait olduğunu biliyoruz. Tüm bunları bir araya toplayınca durum kötü gözüküyor.” Jacinta’ya döndü. “Sanki altın sahteciliği yapıyorsunuz. Belki benim büyük büyükanнемden yaşlısın, dünya da yuvarlak olabilir -gerçi ben şüpheliyim- ama senin gibi gülümseyen bir genç kıza zarar gelsin istemem.”

Jacinta gençliğinin tazeliğiyle ılık saçarak gülümsedi hemen. “Ah Freize,” dedi, samimi bir edayla. “İçten bir insansın. Her şeyi görebildiğim kadar net okuyabiliyorum bunu.”

Simyacı iç geçirdi. “Gelin buraya,” dedi. Bir zamanlar evin depo odası olan odanın kapısını açtı ve ılık kokuşmuş koku yoğunlaştı. Önden yürüyüp onları içerlek odaya götürdü ve Luca çürüyen çöplere, fokurdayan, damlayan cam tüplere hayretler içinde baktı.

“Altın yapmaya başladığımızı reddetmeyeceğim,” dedi simyacı, Freize’e. “Altını dökmek için kalıplar var. İşte...” Kocaman, yuvarlak bir çömleği gösterdi, kapağı kapatılıp mühürlenmişti ve ateşin ortasına konmuştu. “Buna ne dediklerini biliyor musun?”

Freize ahmak gibi kafa salladı.

“Felsefecinin yumurtası,” diyerek gülümsedi adam. “Tahammül edilemez sıcaklığı emiyor. İçindeki metaller, saf

ve yarı saf olanlar eriyip bükülüyor. Erimiş karışımı kalıplara döktüğümüzde, altın sikkeler yapabiliyoruz.”

“Saf altın mı?” diye sordu Luca, inanmakta güçlük çekerek. “Çünkü Venedik’e ilk geldiğimizde bazı altınları test ettik.”

“Bunlar yapacağımız ilk altın olacak. Onları biz yapmadık. Sizin aldıklarınız gerçek altındı. Calais’den. Piyasaya onları sürdük. İlk başta sadece bize sağladığı altınları satıyorduk. Piyasada ilgi uyandırdık, fiyatın yükselişini izledik ve sonra kendi paramızı basmaya başladık. Daha yeniyiz. Karışık metalden yeni yapıyoruz. Altın sınıfına giriyorlar. Saf altından bir gömlek aşağıdalar, mükemmele çok çok yakınlar. Saf yapmak için az bir zamana ihtiyacım var. Biraz daha üstünde çalışmam gerek. Son bir rafineleştirme aşaması kaldı.”

“Burada yapamayız artık,” diye hatırlattı Jacinta. “Freize bizi uyarmakla iyilik etti. Taşınmak zorundayız.”

“Evet, yeniden yollara düşmemiz gerektiğini anlıyorum. Hamimize, yeni bir ev bulmak zorunda olduğumuzu söyleyeceğiz.”

Ishraq, genç kadının, üzüntüyle simyacıdan yüzünü kaçırdığını, masadaki şişman kavanoza baktığını gördü. Son ziyaretlerindeki küçük kahverengi farenin yerini, şimdi başka bir yaratık almıştı. Kertenkeleye benziyordu. Ishraq, hayvanın tüsüz sırtı ve hafif açılmış bacakları dışında bir şey göremiyordu. Yaratık, kavanozun dibinde yüz üstü uyuyordu.

“Haminiz kim?” diye sordu Luca.

Simyacı ona gülümsedi. “Gizli çalışıyor,” dedi. “Karanlıkta çalışır. Bizden yapmamızı istediği şeyi yaptık ama. Buraya gelmemizi, bize verdiği altın paraları piyasaya sürmemizi, sonra

kendi altınımızı yapmamızı istedi. Artık, saf altından, ebedi ömürden bir adım uzaktayız.”

“Bir dakika, buraya altın sikkeler mi getirdiniz?” diye sordu Freize. “Hepsini burada yapmadınız, öyle mi?”

“İlk görevimiz sadece altın alıp satmaktı.” Jacinta masaya yürüyüp gayet sıradan bir edayla, kavanozun üstüne bir örtü attı. İçerideki küçük şey hareket etti, örtü onu gizlerken uzanıp durdu. “Güvenebildiğimiz bir tacir bulduk. İsrail. Sonra da altın sikkeleri piyasaya sürdük. Tüccarların açık artırmasını izledik, fiyatı yükselttiler. Herkes onları istiyordu. Moda yarattık, kendi dükkânımızdan binlercesini sağladık. İkinci görevimizse, insanlar altına üşüştüğünde, kendi altınımızı yapmaya yetecek kadar gümüş para toplamaktı. Rafine edip tarifimize göre işlemek için. Meydanda gümüş topladığımızı gördünüz. Bardak ve misket oyunu işe yaradı. Ocakta ısınan gümüşleri gördünüz. Sonra, simya altınımızı, gerçek altınlar için yarattığımız pazara sattık. Ama tüm bunları çözdünüz işte. Nasıl yaptığımızı biliyor musunuz?”

Freize hayır anlamında kafa salladı. “Acelemiz vardı,” dedi, biraz utangaçça. “Fark ettiğiniz üzere, hırsız gibi geldik evinize.”

Simyacı, Luca’ya döndü. “Burada çalışmama devam edebilseydim, bu pislği bile altına çevirebilecektim. Hayal etse-nize. En temel pislikten, en arı metale. Ama anlıyorsunuz ya, piccoli kuruşlarıyla başladık. Çanta çanta gümüş ve bakır satın aldık. Jacinta bizim için her gün kazandı.”

“Peki o ilk altın paralar nereye kayboldu?” diye sordu Freize, anlayabileceğini düşündüğü birkaç gerçeğe tutunarak.

“Efendinin sana verdiği altın? Yapmadığın ama sattığın ilk altınlar. Efendin onları nereden almış?”

Jacinta masadaki kavanozların bazılarını kaldırdı, yüksek raflara koydu. Ishraq iki farenin parçalara ayrılmış bedenini ve ölü bir kediye benzeyen, bir panoya iğnelenmiş, yayararak açılmış bir örneği gördü. Jacinta onları toplayıp gözden kaldırdı, sonra dönüp Freize’in sorusunu yanıtladı.

“Onlar gerçek altındı,” dedi. “Kalpazanlıkla itham edilemeyiz, gerçeklerdi. John tarafından basılıp saklanmış altın paralar. Bedford Dükü John. Büyük bir simyacıydı. Büyük bir ustaydı. Kendi mührü altında, onun sandıkları içinde kullanmamız için bize getirildi.”

“Calais’deki darphaneden mi? Gerçek altından yapıp İngiliz askerleri için mi saklamış? Kraken?” diye sordu Luca.

Jacinta kahkaha atıp komik bir şey duymuş gibi parmağını ona salladı. “Ah, bana sorma sakın!” dedi. “Darphaneyi o yönetiyordu. O yüzden İngiliz altını olabilirler. Gerçek olabilirler. Ama aynı zamanda, size gösterdiğimiz, el yazması kitabın da sahibiydi. Ölmeden önce bunu tercüme ediyordu. Karanlık maddeyi altına çevirmek için onun tarifini kullanıyoruz. Hayatını ve servetini, felsefe taşını yapmaya adanarak harcadı. Altın, madenlerden mi çıktı, simya sanatıyla mı üretildi kim bilebilir? Kim bilir? Ayrıca kimin umurunda? Altın para olduktan sonra?”

“Çünkü eğer simyadan elde edilmiş altınsa, hayatın sırrına erdi demektir ve o da elinizde, henüz okuyamasanız da!” diye heyecanla konuştu Ishraq. “O yolda ilerliyorsunuz. El yazmasının sayfaları içinde, buradaki kalpazanlığınızda, deponuzda,

yoktan altın var etmenin sırrına sahipsiniz. Ebedi hayat var etmenin sırrına!”

Jacinta gülümsedi. “Tabii ki sahibiz. Ama altını çalsaydık ve yaptığımız her şey kurnazca bir sahtecilik olsaydı, o zaman kalpazan olurduk ve kimseye itiraf etmezdik,” diye cevap verdi. “O yüzden hangisi olduğunu sormayın. Çünkü söylemem.”

Freize sandalyelerden birine neredeyse çöktü. “Beni aşar,” dedi. “Ama bir şeyden eminim...”

Odada sessizlik oldu, sadece ilk maddenin fokurdaması ve bir damıtma borusundan gelen damlama sesi duyuldu.

“Hayır, iki şeyden eminim,” dedi Freize hızlı düşünerek. “Dünya düz tabii ki. Çünkü düz değilse, nasıl cehennem altında, cennet üstünde olabilir? Manastırda öğrendim ve günde birkaç defa, çoğu zaman pazarları gördüğüm kilisedeki duvarda resmi bile vardı, o yüzden en azından bunu biliyorum: Cehennem aşağıda, dünya ortada, cennet yukarıdadır. Diğer bildiğimse, sizin bilmediğiniz bir şey Bilmeniz gereken ve uyarılmanız gereken bir şey. Efendimiz, yani Luca’nın efendisi Milord, sahte para basanları bulup ihbar etmemizi emretti. Seyahat arkadaşımız Peder Peter ona itaat edecek. Siz katılsanız da katılmanız da. Kellenizi kurtarmak istiyorsanız, toparlanıp buradan gitseniz iyi olur. Simyacılığı ya da kalpazanlığı, itiraf etseniz de inkâr etseniz de fark etmez çünkü Peder Peter sizi rapor edecek. Ve şahsen ben, Doçe’nin adamlarının sizi almaya gelmesini ve kaynayan yağa sokmasını izlemek istemiyorum.”

“Sahte para basanları kızgın yağa mı atıyorlar?” diye sordu Jacinta.

“Ne yaptıklarını Tanrı bilir,” dedi Freize. “Ama hayatım, öğrenmek istemezsin.”

Simyacı da ağırbaşlı bir edayla kafa salladı. “Tehlike konusunda bizi uyarmakta haklısın. En kıymetli eşyalarımızı alıp yarın gün doğarken yola çıkarız.”

“Bu gece daha iyidir,” diye ısrar etti Freize.

“Çok üzgünüm,” dedi Luca. “Burada harika işler yaptığınızı görüyorum. Sizinle çalışmak çok hoşuma giderdi. İlk madenin altına dönüştüğünü görmek bana şeref verirdi.”

Adam omuz silkti. “Baştan başlamak zorundayız. Ama bu kez, kanıtlanmış bir reçete deneyeceğiz. Altın yapmak, bu dünyadaki açgözlü suçlular için. Biz hayatın kendisini üretmek istedik. Simyanın amacı budur. Düşükten bir üst seviyeye dönüşmek, nihayet en saf hâle ulaşmak. Altın hiçtir. Esas sır, hayattır.”

Luca ikilinin tam da keşiflerini tamamlamaya ramak kalmışken pılını pırtısını toplayıp oradan ayrılmasını büyük bir talihsizlik olarak gördü. “Tanrı’dan dileğim, keşke bana bildiklerinizin hepsini anlatabilseniz,” dedi.

“O hâlde eşitiz. Ben de Tanrı’dan, bildiklerinizi bize anlatmanı dilerdim. Çünkü büyük bir usta olma yeteneği senin içinde,” dedi simyacı kibarca. “İster ölümlüden, ister perilerden doğmuş ol, üçüncü gözün açık.”

“Ne?” diye sordu Freize. “Nesi açık dedin?”

Drago Nacari işaret parmağını kendi alnının ortasına, iki kaşının arasına koydu. Sonra Luca’nın alnını işaret etti. Luca, adam dokunmuş gibi geri çekildi. “Üçüncü göz,” dedi Drago. “Görünmeyen şeyleri görebilen bakış. Bence gerçekten de peri kanındansın. Bir peri çocuğusun.”

“Gitmemiz gerek,” diye uyardı Freize, arkadaşı hakkındaki bu konuşmalardan rahatsız olarak. Ayağa kalktı, Jacinta’nın elini tutup öptü. “Peder Peter’in sizi hemen ihbar etmesini önlemek için elimizden geleni yapacağız. Yine de gecikmeden buradan gidin. Eşyalarınızı toplayıp kendi güvenliğiniz için hemen yola çıkın.”

Jacinta, Freize’in elini alıp yanağına koydu. Kısacık, sıcak bir hareket yaptı. “Teşekkürler,” dedi. “Bu sıra dışı şehirdeki en tatlı şey olarak sizi hatırlayacağım. Gerçek altının kendisinden daha gerçeksin, rafine edebileceğimizden de arı bir insansın.”

Freize genç bir oğlan gibi kızardı, simyacıya döndü ve beceriksizce kafa salladı. “Kusura bakmayın,” dedi. “Evinize izinsiz girdiğimiz için. İş icabı, anlarsınız ya.”

Drago Nacari kafa sallayarak karşılık verdi. “Sahte paralar için üzgünüz,” dedi. “İş icabı, anlarsınız ya.”

Luca kapıya yürüyüp ikisine de eğilerek selam verdi. “En iyi dileklerimle,” dedi. “Yarma kadar sizi ihbar etmeyeceğiz. En erken, güneş doğduktan sonra. O zamana kadar kaçmaya vaktiniz olur.”

Genç kadın arkalarından koştu, ince elini Freize’in cebine soktu.

“Ne bu?” diye durakladı Freize.

“Senin paran,” dedi yumuşakça. “Geri vereceğime söz vermiştim. Senin kadar hakiki.” Yüzünü kaldırıp baktı ve Freize eğilip kızın sıcak dudaklarından öptü. “İyi şans sizi takip etsin,” dedi. “Tanrı sizi korusun.” Geri dönüp Drago Nacari’nin yanında durdu. Adam, gürültüyle fokurdayan tüplerin olduğu atölyeye girdi.

Freize arkasına baktı, son bir kez kızı gördü ve sanki kahraman edasıyla küçük bir teknede giden, kayıp bir çift olduklarını düşündü. Ardından ön kapıdan çıkan Ishraq'la Luca'ya yetişip kapıyı arkasından kapattı.

Gondolları küçük kanallardan sessizce ilerlerken, sular taş rıhtıma yavaşça vuruyordu. “Beni burada indirin,” dedi Luca birden. “Peder Pietro hâlâ Rialto Köprüsü’nde mi diye görmek istiyorum.”

“Seni bekleriz,” dedi Ishraq. Gondol, Luca’yı rıhtımdaki merdivenlere yaklaştırdı ve genç adam hemen fırlayıp yukarı çıktı, Peder Pietro’nun, her zamanki yerinde, önünde küçük masasıyla ve trajik isim listesiyle oturduğu meydana yürüdü.

“Peder Pietro, bir haber var mı?”

Peder ayağa fırlayıp ellerini öne uzatarak Luca’ya doğru geldi. “Tanrı’ya şükür!” dedi. “Tanrı’ya şükür, haber çıktı. Elçim, Bayeed’le görüşmüş ve en müthiş müjdeyle bana geri gelmek için hızlı gemiye yetişmiş.”

“Babam mı? Gwilliam Vero?”

“Bulundu! Bulundu yavrum!”

Luca’nın gözleri karardı, âdeta siyah bir sis çöktü, başı döndü. Pusların arasından, papazın, kolundan yakalayıp yanağına vurduğunu hissetti. “Luca? Luca Vero?”

“İyiyim,” diye nefesi kesildi Luca’nın. “Duyamıyorum. Kulaklarıma inanamıyorum! Babam yaşıyor mu? Fidyeye karşılığı onu alabilir miyiz?”

Papazın ağzı kulaklarına vardı. “Yüksek makamlarda arkadaşların olduğunu bilmiyordum. Büyük bir dostun olduğunu söylemeliydin.”

“Yok ki,” diye kekeledi Luca. “Büyük bir dostum yok. Arkadaşsızım. Şu ana değin yetimdim. Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Çok büyük bir adam çoktan Bayeed’e mesaj göndermiş. Gemisinde Gwilliam Vero diye biri var mı diye sormuş, istenirse onu derhâl oğlu Luca Vero’ya vermesini buyurmuş. Kim yapmış, biliyor musun?”

Luca hayır anlamında kafasını salladı. “Tanıdığım bir kişi var sadece... Bana senden bahseden adam. Radu Bey diye biri idi.”

Peder Pietro zevkten dört köşe bir kahkaha attı. “Çünkü adı bu. Ve kâfirler arasında büyük bir isim. Eğer onun arkadaşıysan, o zaman imparatorluktaki en büyük adamdan iyilik görüyorsun.”

“Hiçbir fikrim yoktu... Bir kere denk geldik aslında. Köleleri arasında babam var mı diye sormuştum ve birisi Bayeed’in gemisinde olduğunu söylemişti. Radu Bey benimle ya da babamla uzaktan yakından ilgilenmedi, umurunda değil gibiydi. Ayrıca lordumun ölümcül düşmanıdır.”

“Yanılıyorsun. Senin düşmanın değil. İlgilenmiş. Hem de çok. Bayeed ricanı duymaya hazırdı, sultandan bir emir gelmiş gibi saydı. II. Mehmet’in ta kendisi sormuştu sanki, adam hemen cevap yolladı.” Papaz, Luca’ya küçük bir kâğıt gösterdi, siyah mürekkeple karalanmış ve alelde bir mühür basılmıştı.

Peder Pietro hafiften kaşlarını çattı. “Fiyatı beş İngiliz altının-da tutmuş, gerçi değerleri arttı, hâlâ da artıyor. Artık on iki dükaya mal olur. Geçen hafta ondu.”

“Sorun değil,” dedi Luca, duyduğu haber karşısında hâlâ nefes nefese olduğu hâlde. “Param var, altınım var.” Tekrar kafasını salladı. “Allak bullak oldum. Sersemledim.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi ne yapıyoruz? Ben mi gidip alıyorum?”

Peder Pietro hayır anlamında kafa salladı. “Hayır, kesinlikle olmaz. Sen parayı bana veriyorsun, ben de elçimle Bayeed’e gönderiyorum. Bu gece yola çıkacak. Parayı ver, köleyi, yani babanı al. Elçim, babanı bir hana götürür, yıkar, yemek yedirir, temiz giysiler bulur. Bütün insanlar normal hayata dönmekten önce bir durup dinlenmek istiyor, bunu anladım.” Gülümsedi. “Adamın hayata geri dönebilmesi için biraz dinlenmesi lazım. Arada geçen yıllarda neler olup bittiğini öğrenmesi, uzun zaman önce ayrıldığı dünyaya kendini yeniden hazırlaması lazım. Baban ne kadar zamandır yok?”

“Dört sene,” dedi Luca. “O yüzden, hemen gidip getirmek istiyorum.”

“Birazcık daha beklemen gerekecek oğlum. Elçim babanı sana getirecek.”

“Ne kadar sürer?” diye sordu Luca sabırsızca.

“Bana para verirsen, temsilcim Trieste’ye yelken açar, yarın akşam ya da en kötü ihtimal, ertesi gün orada olur. Bir gün, fidye verip kurtarsa, yemek yedirse ve giysi bulsa, iki gün de eve dönüş yolu sürer.” Papaz abaküs gibi tespîhinin taneleriyle

sayıyordu. “Toplamda beş gün diyelim. Bir hafta geçmeden onu yeniden göreceksin.”

“Parayı hemen getiririm,” diye söz verdi Luca. Simyacılarla ilgili bütün düşünceleri uçup gitmişti. “Gondolum burada. Parayı evden getiririm ve size geri dönerim.”

“Gün batımından önce gel. Alaca karanlığa kadar bura-dayım.”

“Hemen! Hemen!”

Peder Pietro kafa salladı. “Bir dakika oğlum,” dedi nazikçe. “Seni kutsayayım.”

Luca sabırsızlığına hâkim olup diz çöktü.

Papaz büyük bir narinlikle elini genç adamın eğik başının üstüne koydu. “*In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*”

“*Amin,*” diye coşkuyla cevap verdi Luca.

Papaz elini Luca’nın sıcak başından çekmedi, parmaklarının altında dönüp dolaşan düşünceleri âdeta hissedebiliyordu. “Kendini hazırla,” dedi kibarca. “Onu çok değişmiş bulacaksın.”

Luca ayağa kalktı. “Onu seveceğim, şereflendireceğim,” diye söz verdi.

Papaz kafa salladı. “Acımasızlığa, zulme maruz kaldı, yaralanmış olabilir. Dışarıdan bakıldığında, sırtındaki derisinde, yüzündeki kırışıklarda ve belki içinde de yaralıdır. Farklı biriyle karşılaşmaya hazır olsun iyi edersin.”

“Ama ben de değiştim,” diye açıkladı Luca. “Beni en son gördüğünde çocuktum, papaz olma yolunda çıraaktım. Şimdiyse bir erkeğim. Bir kadınla seviştim, ona olan aşkıımı gizli tuttum, feci şeyler gördüm, yüzlerine baktım ve yargıda

bulundum. Dünyanın içindeyim. İkimiz de birbirimizde büyük değişiklikler göreceğiz. Ama hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçmedim. Onun da beni sevmekten vazgeçmediğini biliyorum.”

Papaz kafa salladı. “Öyle olsun,” dedi kibarca. “Bir babanın oğluna olan sevgisinin ve Tanrı aşkının, yeniden birleşmenize yardımcı olması için dua edeceğim.”

“Babamla nerede buluşacağım?” diye sordu Luca.

“Dört gün sonra öğlen duasında bana, buraya, Rialto Köprüsü’ne gel. Haberleri al ve o dönene kadar her gün uğra,” dedi Peder Pietro.

“Tamam,” dedi Luca. “Dört gün sonra buradayım.”

Başı dönerek kalabalık köprüden ilerledi, onu bekleyen gondolun yolunu buldu. Ishraq ve Freize’in sorularına kafasını salladı. “Babam bulunmuş,” dedi sonunda. “Parayı yollayacağım. Evine, bana geri dönecek.”

Evdeyse Peder Peter onları sudaki giriş kapısının yanında bekliyordu.

“Neler olduğunu hiç anlamadım,” diye söylenmeye başladı. “O kadın buraya geldi, Isolde ile ikisi kavga ettiler. Çok kötü bir kavgaydı ve Isolde odasına kapandı. Dışarı çıkmıyor, benimle konuşmuyor ve yaşadığı sürece Luca ile bir daha asla konuşmayacağını söylüyor.” Luca’ya döndü. “Ne yaptın?”

Beyaz yakasından siyah şapkasına kadar yükselen pancar kırmızısı renk genç adamı ele verdi. “Hiçbir şey,” dedi, suçluluk içinde Ishraq’a bakarak. “Hiçbir şey yapmadım.”

Ishraq gondoldan dışarı adımını attı, taş basamaklardan, erkeklerin katından en üst kata çıktı. Suyun yansımasının ta-

vanda ışık oyunları yaptığı geniş odaya girip Isolde'nin kapısını tıklattı. Dönüp bakınca, Luca'nın da onu takip ettiğini gördü. Luca şapkasını elleri arasında burmuş, genç yüzü kırmıştı.

"Isolde?" diye seslendi Ishraq. "İçeride misin?"

"Evet," diye boğuk bir tek hece geldi odadan.

"Ne oldu?"

"O kadın buradaydı, ona yumruk attım, o da yüzümü tırmaladı, saçımı çekti. Ben de onunkini çektim ve Rialto'daki balıkçı karılarından farkımız kalmadı. Ben ondan da beterdim. Kıskanç bir şey gibiydim... *Puttana*. Kendimi küçük düşürdüm!"

"Neden?" Ishraq gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Çünkü kadın bana dedi ki... Dedi ki..." Isolde, hıçkırığını yuttu.

"Ah." Ishraq hemen yumuşadı. "Ne söylediği önemli değil."

"Hayır ama. *Önemli*. Luca'nın onunla randevulaştığını ve dün gece eve o yüzden geldiğini söyledi. Luca'nın bahçede onunla yatacağını anlattı. Buluşmak için sözleşmişler. Luca onu istemiş. Kadın bu gece onu eve almamı emretti. Luca'nın onu arzuladığını söylüyor. Arzulatacakmış, öyle diyor. İsterse onu aşkından deli edebilirmiş. Luca onun oyuncacı olacaktı."

"Asla olmam!" diye heyecanla sesini yükseltti Luca. Pek de ikna edici değildi. Kapıya doğru bir adım attı, alnını tahtaya yasladı, sanki Isolde'nin soğuk ellerini yüzünde hissedebiliyordu. "Ben onu davet etmedim," dedi. "Yalan söylüyor! Ya da her koşulda, tam olarak değil."

“Sen de mi oradasın?” diye çığlık attı Isolde. Sesi boğuktu, sanki dudaklarını tahtaya dayamıştı, ona mümkün olduğunca yakın olmaya çalışıyordu.

“Buradayım. Buradayım.”

“Niye? Niye oradasın?”

“Çünkü senin mutsuz olduğunu düşünmeye dayanamıyorum. Hele hele benim yüzümden hiç. Çünkü seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Üzüntünü engellemek için varımı yoğunluğumu veririm. Benim için sadece bir kadın var. Her zaman öyle oldu. Sonsuza dek de seveceğim yalnızca bir kadın olacak.”

“Ona âşık olmaya hazırmışsın, kadın öyle dedi.”

“Yalan söylemiş.”

“Kendini âşık ettirebilirmiş.”

“Yapamaz, yemin ederim yapamaz.”

“Partiden sonra onunla yatmayı kabul etmişsin, buluşmak için sözleşmişsiniz. Öyle anlattı.”

Luca kekeledi. “Evet, sözleştim. Aptallık ettim, kadın dedi ki... Önemli değil. Ama bahçedeyken, o değil, bir başkası sandım... Isolde... Ne oldu bilmiyorum. Sandım ki... Umuyordum ki... Hatta emindim...”

“Luca, bence o kötü bir kadın, şeytani bir kadın.”

“Isolde, ben bir erkeğim. Şehvet duydum, dokundum, öpüştüm... Ama karanlıktı, bilmiyordum. Başından sonuna dek şey olduğunu düşündüm. O olduğunu bilmiyordum. Yarı sarhoştum, aklımdaki kişi...”

“Sus, söyleme. Düşünme. Aklından geçeni dile getirme. Ne düşündüğünü asla söyleyemezsin. Kiminle birlikte olduğunu sandığını açıklayamazsın.”

“Hiçbir şey demem,” diye yemin etti Luca. Ellerini kapıya yaslamıştı, alnı tahtaya dayanıyordu, dudakları fısıldadı, sadece Isolde duydu.

“Dün gece kimin bahçeye girdiğini kimse söylemeyecek,” dedi Ishraq sessizce. Luca ona doğru dönünce, kızın kara bakışlarını üstünde gördü. “Ishraq? Sen miydin yoksa?”

“Düşünmeyeceğiz bile,” dedi.

Ishraq sessizce, hafiften tebessüm etti, sonra arkasını dönüp yavaşça merdivenlerden indi.

“Ishraq?” diye fısıldadı Isolde.

“Gitti. Hiçbir şey demedi,” diye cevap verdi Luca. “Ama öğrenmek zorundayım! Sevgilim...”

“Ne? Bana ne dedin?”

“Sana sevgilim dedim çünkü benim için öylesin. Sen öyle istiyorsan, bahçedeki geceden ve bana gelen yabancidan asla söz etmem. Berbat bir hataydı dersin, o zaman berbat bir hataydı. Bir aşk anıydı, zamandan ve mekândan kopuktu. Bir daha asla anılmayacak dersin, kabul ederim. En az senin kadar sevdiğim bir başka kızdı bir hediyeydi dersin, o sırrı da saklarım. Ama eğer, bir rüyaydı, görebileceğim en muhteşem rüyaydı dersin, o zaman ona inanırım. Emrine amadeyim. Bu bir sır, ben bile bilmiyorum. Ama seni sevdiğimi biliyorum. Sadece seni.”

Kapının diğer tarafında uzun bir sessizlik oldu, ardından Luca anahtarın delikte döndüğünü duydu, Isolde ayakta dikildi, saçları açıldı, ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

“Sırrı tutup bir daha hiç sormadan durabilir misin? Asla emin olmadan? Bir daha sormadan, kesin bilmeden yaşayabilir misin?”

“Bilmiyorum,” dedi Luca dürüstçe. “Seninle olduğumu hayal ettim. Sana özlem duydum, çok şarap içmiştim. Sana o kadar âşığım ki seninleyim zannettim. Bana söyleyebilir misin? Yanılıyor muydum? Feci bir hata mıydı? Yoksa Venedik’in en mutlu erkeği miydim?”

Isolde yavaşça başını sağa sola salladı. “Sana asla söyleyemem,” dedi. “Hayatının sonuna kadar emin olmadan yaşamak zorundasın.”

Tuhaf bir şekilde, Luca daha fazla ısrar etmedi, sanki anlamıştı. Sadece kollarını açıp Isolde’ye sarıldı, Isolde de ona doğru bir adım atıp başını genç adamın omzuna, sıcak yüzünü gömleğine gömdü.

“Hiç sormayacağım,” dedi Luca. “Bir rüya gibiydi. Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim kadar harika bir şeyin rüyası. Rüya olarak kalabilir. Öyle diyorsan: Ben şahane bir rüya gördüm.”

Peder Peter ve iki genç kadın, Luca ve Freize’in, Rialto Köprüsü’nden gondolla eve dönmelerini bekliyorlardı. Luca bir çanta dolusu altın sikkeyle, Isolde’nin eline aceleci bir öpücük kondurarak evden fırlamış, parayı Peder Pietro’ya götürmek için sabırsızlanmıştı.

“Milord’un bize tüccar olduğumuz yalanını desteklemesi için verdiği para,” dedi Peder Peter, camın önünde dikilip kanaldaki gondollara bakarak. “Luca’nın, babasının fidyasını ödemedede kullanması için değil.”

“Milord, Luca’nın babasını kurtarmak için o paradan kullanacağını biliyordur. Luca da şanslı olabilir. Ticaret yapmada ve kumar oynamada kullanabilir. Sikkeler bugün ilk aldığımızdan daha pahalı değil mi?”

“Faizcilik,” dedi içi kararan Peder Peter. “Kur değiş tokuş ederek para kazanmamalı.”

“Kazanmak için geldi ama!” dedi Ishraq sabırsızca. “Milord emretti. Ticaret yapması gerek. Gemi yükünden kâr ederse, istediği gibi harcayabilir!”

Peder Peter, hayır anlamında kafa salladı. “İyi ve dikkatli bir hizmetli, kazancını Tanrı yolunda harcardı,” dedi. “Sonra da hepsini Milord’a geri verirdi. İyi hizmetkârlık budur. Yetenekler meselindeki gibi.”

“Ama Luca’nın babası eve döndüğü zaman, o da Tanrı’nın zaferi olacak,” dedi Isolde. “Luca’nın duyabileceği en büyük neşe. Onun adına sevinmeliyiz bence.”

“Neye dönüştüğünü gördükçe korkmadan edemiyorum. Genç bir tüccar prensmiş gibi biniyor o gondola.” Peder Peter dönüp ona tepeden baktı. “Senin adına da korkmadan edemiyorum. Balıkçı karısı gibi o kadınla kavga etmen. Baban seni böyle davranman için yetiştirmede Leydi Isolde.”

Kız başıyla onayladı. “Davranışından utanç duyuyorum,” dedi. “Tahmininizden de çok utanç duyuyorum Peder Peter.”

“Günah çıkardın mı?” diye usulca sordu yaşlı adam. Ishraq becerikli bir hareketle odanın köşesine çekilmiş, cevapları vermek üzere Isolde’yi bırakmıştı.

Isolde hayır dercesine başını salladı. “Günah çıkarmaya utanıyorum.”

“Bir leydi olarak doğdun ve yetiştirildin,” diye hatırlattı Peder Peter. “Görevleri ve zorunlulukları olan bir leydi. Hayattaki konumun bu. Kendini kontrol, terbiye, disiplin göstermek. Aşka düşmüş kalbin ya da öfken tarafından yönetilip kavgaya giremezsin. Daha iyi birisi olmak üzere yetiştirildin. Baban seni dünyada büyük bir yerin olsun diye eğitti. Aşk ilişkileri olan ve saç saça baş başa kavga eden budala bir kız olasın diye değil.”

Isolde kafasını kaldırıp baktı. “Biliyorum,” dedi. “Ama terbiyeli olabileceğim ve etrafımdaki insanların terbiyeli olduğu bir dünyada değilim. Baştan çıkarma ve hatta öfke dünyasındayım. Kendim için savaşılabilmek isterim. Arzu duymak ve tepki verebilmek isterim. Bir saldırıya karşı kendimi korumak isterim.”

“Bir leydi, savunucularını bulur. Çevrendeki erkekler, gerekirse senin adına konuşabilirler,” diye teminat verdi Peder Peter. Asırlardır kadınları güçsüz kılan, erkek öfkesine ve erkek gücüne sonsuza dek onları kurban eden bir görüşü tavsiye ettiğinin farkında bile değildi.

Isolde başını öne eğdi. “Denerim,” dedi.

Odanın arka tarafında, Peder Peter’ın söylediği hiçbir şeye katılmayan Ishraq başını iki yana salladı ve ister istemez dilini damağına çarparak bir cık sesi çıkardı.

“İşte, geliyorlar,” diye gösterdi Peder Peter. Gondolları bir kez daha, kanalın trafiği arasında mekik dokuyordu.

Guiseppe’nin bağırışını duydular: “Gondol! Gondol! Gondol!” Gondolcu, tekneyi diğer kayıkların arasında döndürürken ve düzgünce eve yönlendirirken gür sesiyle bağırı-

yordu. Ardından Luca ve Freize'i duydular. İki arkadaş sessizce konuşa konuşa merdivenleri çıktı ve yemek odasına girdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Isolde. Luca'nın hafifçe kaşlarını çatıldığını görmüştü.

Luca, "Evet," dedi. "Daha fazla ister diye, ne olur ne olmaz, yedi sikke yolladık. Hiçbir pürüz çıkmaz. Altın sikkeler, bütün para birimlerine karşı yükselişte. Köle sahibi Trieste'de babamı satarken, altınların Venedik'te ne kadar ettiğini bile bilemeyecek. O kadar hızlı yükseliyor ki değiştiğini görmek için para tacirinin masasında oturman lazım. Altından bile daha pahalı."

"Bir para nasıl ham maddesinden daha pahalı olabilir?" diye sordu Ishraq. "Altın bir para, altının kendisinden nasıl daha pahalı olabilir?"

Freize, "Çünkü insanlar altın paraya altından çok güveniyorlar," diye cevapladı. "Para taciri İsrail'in önünde upuzun kuyruk olmuştu. İnsanlar külçe altınlarını altın parayla değiştiriyorlardı. Çünkü o sikkelerle her şey ödenebiliyor, üstelik artık ağırlığından da daha pahalı. İnsanlar altın mücevherlerini, karılarının kolyelerini götürüp altın sikkeyle değiştiriyor, üstüne para koyup para hâlinde alıyorlar. Bir külçe altın satın al. Ama altın kaplama da olabilir. Bilemezsin ki. Test etmen lazım. Altın kolye alsan, içinde ne olduğu belli değil. Ama bu altın paralar her zaman iyi, o yüzden de bugün dünden de çok ediyorlar."

Yolcular rahatsız olmuşçasına baktı.

"Durum gittikçe ciddileşiyor," dedi Peder Peter. "İnsanlar altın paralarla spekülasyon yapacak ama nereden geldiklerini

bir tek biz biliyoruz. Bazılarının saf altın olmadığını, simyayla yapıldığını biliyoruz!”

Odanın diğer tarafına yürüdü, kimsenin kapıyı dinlemediğinden emin oldu ve herkese masaya oturmasını işaret etti. “Ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Durum her saniye kötüleşiyor. Biliyorum, simyacı ve kızına karşı şefkat duyuyorsun ama onları hemen ihbar etmeliyiz.”

Luca bir an durdu. Âdeta bir misyon için orada bulunduğunu, soruşturma görevlisi olduğunu kendine hatırlatıyordu. Yavaşça masanın başındaki sandalyeye geçti. Sanki ilk kez, kâtibi olarak -akıl hocası olarak değil- Peder Peter’a danışıyordu. “Bekle. Enine boyuna düşünelim,” diye salık verdi. “Bazı şeyler açık saçık ortada. Milord’a rapor verebiliriz. Soruşturmamızı tamamladık, burada neler olduğunu biliyoruz diyebiliriz. Simyacı çift, hamilerinden aldıkları altınlarla Venedik pazarında ticaret yapmaya gelmiş. Bir sürü İngiliz altın parasını piyasaya sürdüklerini kabul ediyorlar. Ama bunun, büyük usta Bedford Dükü John’dan simya altını mı, yoksa Calais’deki altın madeninden, darphaneden çıkan gerçek altın mı olduğunu söylemiyorlar.”

“Anlaştık,” dedi Peder Peter. “Ben de şifreli bir rapor yazdım, aynen bunu söyledim. Sen imzalar imzalamaz gitmeye hazır.”

“Aynı zamanda, dünyanın yuvarlak olduğunu söylediler,” diye belirtti Freize. “Güzel kız da aslında yaşlı bir kadınmış. O yüzden belki de akli dengelerini yitirmiş zavallılardır.”

“Sus!” diye emretti Luca. “Çoğu âlim, dünyanın yuvarlak olduğuna inanıyor.”

“Öyle mi?” Freize küçük dilini yutmuştu. “Ya diğer taraf o zaman?”

“Hangi diğer taraf?”

“Altımız. Eğer dünya yuvarlaksa, o zaman altta kalan tara-
fa ne oluyor? Topun aşağı bakan kısmı? Neyin üstünde? Asıl
soru bu. Bırakalım gökkuşaklarını! Peki ya ortaya gidince ne
oluyor? Aşağı bakan kısma yolculuk etsen düşerdin.” İki elini
başına koyup yavaşça kulaklarını çekti. “Ters yüz dururdun!
Düşününce bile başım dönüyor.”

“Bırakalım bunları. O ikisi bambaşka bir şeyi açıklıyordu.”

“Peki neden dünyanın yuvarlak oluşundan bahsediyor-
lardı?” diye sordu Isolde, Freize’in kafa karışıklığı yüzünden
en önemli konudan koparak. Öne doğru eğildi, yumuşakça
Freize’in ellerini eline aldı. “Şşş, Freize. Sakin ol. Dünya düz
olsaydı, en ucuna seyahat edip aşağı düşebilirdin diye düşün-
mekten beter bu.”

“Aşağı düşmek mi?” diye tekrarladı Freize dehşete kapıla-
rak. “Öyle bir kenar mı var?”

“Gökkuşağından söz ediyorduk,” diye kısaca açıkladı Luca.

“Ah, hâlâ pek rahatlamadım,” dedi Freize, Isolde’ye.
“Hatta, daha beter oldum. Kenardan düşmek mi? Azizler bizi
korusun!”

“Neyse, biz işimize dönelim,” dedi Luca, konudan saptıkla-
rını belirterek. “Bedford’ın altınıyla birkaç hafta alım satım yap-
tıktan sonra, kendi altın paralarını üretmeye başladıklarını söy-
lediler. Bedford Dükü’nün tarifiyle yapmışlar. Sonra bu altınları
da diğerleriyle birlikte piyasaya sürmüşler. O yüzden şurası ke-
sin, İngiliz parasıyla simya altın parası, piyasada karışmış hâlde.”

“Birbirinden ayırt edebilir misin?” diye sordu Peder Peter. “Yoksa hepsi eşit derecede iyi mi?”

“Bence insanlar ayırabilir,” diye endişeyle cevap verdi Ishraq. “Simyacılar, gümüşten yaptıkları kendi altınlarının, son bir rafine etme işleminden geçmesi gerektiğini öne sürdüler. Biraz daha zamana ihtiyaçları olduğunu belirttiler.”

“Leydi Carintha, yeni altın paralarını kolyesine takmıştı,” dedi Isolde. “Diğerleri kadar güzel görünüyordu. Eğer simya altınıysa, dış görünüşten anlaşılmaz.”

“Ama asıl işleri, ana çalışmaları, altın yapmak değilmiş. Hayatmış,” dedi Freize. “Öyle söylediler. Değil mi?”

“Evet,” diye doğruladı Luca. “Altın yapmanın daha düşük bir sanat olduğunu, açgözlü insanlara uyduğunu açıkladılar. Esas hedefleri, her şeyi altına dönüştürebilen felsefe taşını değil, felsefecinin hayat iksirini yapmakmış. Hayatın kendisini üretmek.”

“Çok sayıda ölü hayvanları var,” dedi Freize. “Bir sürü kavanozda. Ayrıca depolarında feci bir ölüm kokusu var.”

“Genç kadın, aslında yaşlı olduğunu söyledi,” diye anlattı Ishraq, Peder Peter’a. “Göründüğü gibi değilmiş. Genç bir kadının bedeninde bir ihtiyarmış ve babam dediği adamla uzun yıllardır birlikte çalışıyorlarmış.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ama doğru olamayacak çok şey söylediler,” diye hatırlattı Freize. “Düşünmek bile istemiyorum.”

“Onları ihbar etmek zorundayız,” dedi Peder Peter ağır bir sesle. “Anladığım kadarıyla filozoflar. Belki çalışmaları da değerli ama Milord sahtecileri bulmamızı açıkça ifade etmişti ve

bu çift de para bastıklarını itiraf etti. Milord ihbar etmemizi söyledi ve öyle yapmak zorundayız.”

“Günün geri kalanı boyunca toparlanıp yola çıkmaya vakitleri olsun, yarın sabah gün doğduktan sonra ihbar ederiz,” diye salık verdi Luca.

“Milord demişti ki...”

“Milord, Radu Bey’i de ölü istiyordu,” diye alaycı alaycı pederin lafını kesti Ishraq. “Suikastçılıkla suçladı onu. Milord, Luca’ya, babasının özgürlüğünü satın almasının mümkün olduğunu, onu tanıdıktan aylar sonra söyledi. Luca öğrene kadar ağzını açmadı. İlk tanıştıklarında, Luca’ya babasını özgür bırakabileceğini anlatabilirdi ama hiç zahmet etmedi. Milord emirler veriyor ama o emirler her zaman bizim yararımıza olmuyor. Bir gün daha bekleyebilir.”

Peder Peter sertçe nefesini çekti. “Saygısızsın,” diye azarladı kızı. “Milord, Düzen’in işlerini bir an bile bırakmaz. Gece gündüz Tanrı’ya ve Kutsal Baba’ya hizmet eder. Bu dünyadaki ve öbür dünyadaki karanlık güçlere, sapkınlara karşı savaşıyor. Ben Düzen’e bağlılık yemini ettim, Luca Vero da. Milord, Düzen’imizin komutanı ve ona itaat etmek zorundayız. Ant içtik.”

“Ama ben içmedim!” diye üsteledi Ishraq. “Öyle şaşıрма, emrine başkaldıralım demiyorum. İtiraz da etmiyorum. Peder Peter, misyonunuza karşı değilim, hatta kadınların nasıl davranması gerektiğine dair fikirlerinizi bile tartışmıyorum. Ve bunca zamandır, size iyi hizmet ettim. Tek söylediğim, Luca’nın düşündüğünü yapmamız ve simyacıları yarın sabah gün doğarken ihbar etmemiz. Öyle söz verdik onlara.”

“Bence de,” diye onayladı Isolde. Luca’yla kaçamak bakıştılar. Sanki sonsuza kadar bir sırrı paylaşacaklarmış gibi. “Yarın, aynı Luca’nın dediği gibi.”

“Yarın,” dedi Freize. “Çok mantıklı.”

Peder Peter kararlı genç yüzlere tek tek baktı. “Pekâlâ,” diye iç geçirdi. “Öyle olsun. Yarın sabah gün doğarken.”

Masadan kalkıp kapıya yürürken baston gibi dimdikti. O sırada su yolundaki zil çalındı, bir grup adam mermer basamaklardan koşarak çıkarken taş zeminde ayak sesleri yankılandı. Kapı çat diye ardına kadar açıldı, güvenlik görevlilerinin öncülüğünde tutuldu ve içeri Doçe muhafızları, arkasından iyi giyimli bir memur, elinde horozu kaldırılmış, ateş etmeye hazır, gümüş bir tabanca tutarak girdi. “Tutuklusunuz,” dedi hemen.

Birden ayağa fırlayıp Isolde’yi korumak için öne koşan Luca’nın sandalyesi yere çarptı. “Hangi suçla?”

“Hiçbir şey yapmadık!” diye bağırdı Peder Peter, adamlar hızla içeri doluşurken kapıdan uzaklaşarak.

Adamların hemen arkasında, kül gibi bir suratla kâhya belirdi. Onun arkasındaysa kırmızı giysileri içinde Leydi Carintha duruyordu. Yanında kocası, yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

“Bu özel bir mesele,” dedi Luca, kadını görür görmez. Muhafıza döndü. “Komutan, soruşturacak bir şey yok, bir suç işlenmedi. Benimle leydi arasında bir yanlış anlaşılma, komşular arası talihsiz bir tartışma yaşandı.” Birden, odanın diğer tarafına yürüdü, eğilip kadının elini tuttu. “Sizi kırdıysam özür dilerim,” dedi. “Hakaret etmek istememiştim.” Kocasına da eğildi. “Sizinle yeniden karşılaşmak bir şeref beyefendi.”

“Tüccar değil o,” dedi kadın, Doçe’nin görevlisine, lafı do-
landırmadan ve Luca’yı tamamen duymazdan gelerek. “Kardeş
olduklarından da şüpheliyim. Kadın kesinlikle kız kardeşleri
değil ve Arap köle de Tanrı bilir ne. Dansözleri mi? Gencin
hareminde mi? Evde tuttukları cadıları mı?”

Ishraq şaşırtıcı bir biçimde, bu hakaretlere karşı celallenip
kendini savunmaya kalkmadı, uysalca başını eğip sessizce ka-
pıya gitti. “Affedersiniz,” dedi.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Leydi Carintha telaşla.

“Odama,” dedi Ishraq, gözleri önüne eğik. “İnzivada tutu-
luyorum. Erkeklerle dolu bir odada bulunamam.”

“Ah, tabii.” Muhafız elini havada salladı, Ishraq da peçesini
yüzüne taktı ve askerler kenara çekilip yol açtı.

“Yalan bu!” diye bağırdı Leydi Carintha. “İnzivada filan de-
ğil. Yüzsüz bir sürtüğ. Gitmesine izin verirseniz kaçır!”

“Kimse evden çıkmayacak!” diye emretti asker, Ishraq’a.
“Sadece odana gidebilirsin.”

Ishraq son derece tevazuyla eğildi ve üst kata, odasına yol-
landı.

“Kapısına bir adam dikin,” diye emretti muhafızlardan
biri, saygılı bir mesafeden kızı takip etti.

“Canım,” dedi Leydi Carintha’nın kocası. “Muhafızı bı-
rakalım, soruşturmasını yapsın. Onları ifşa ederek iyi bir iş
çıkardın.”

“Sahtekârlar,” dedi Leydi Carintha, memura. “Bakın, ka-
dın bana ne verdi.”

Isolde’nin, kumar borcunu ödemek için verdiği para
çantasını masaya attı. “Sahte altın,” dedi Leydi Carintha.

“Sahte altınlar. Hem de daha beteri, sahte İngiliz parası. Tutuklayın.”

Isolde patlamaya hazırdı. “Altın gayet iyi,” diye iddia etti. “Ayrıca öyle değilse de benim haberim yoktu. Ben de bu altınları iyi zannederek Venedik’ten aldım. Senin gibi birisine sahte parayla ödeme yapmam. Buraya geri gelmene sebep olacak bir şey yapmam!”

“Zevkten gelmedim,” diye kükredi kadın. Kocasına döndü. “Gördün mü benimle nasıl konuştuğunu? Genç bir leydi olmak üzere yetiştirildiğine kim inanır? Cüzdandaki paralar kadar sahte o da.”

“Leydi Carintha...” dedi Luca sessizce. “Bunu arkadaşça konuşarak halledelim. Kötü duygulara gerek yok.”

“Biz dürüst tüccarlarız, dürüst bir tüccar aileyiz,” diye tekrar etti Peder Peter yalanını. Ve ikna edicilikten o kadar uzaktı ki itiraf sayılabilirdi.

“Tutuklayın!” diye tutturdu Leydi Carintha.

“Seyahat belgelerimizi getireyim mi?” diye sordu Freize, memura. “Tanıtma mektuplarımızı? Sponsorumuz olduğunu, önemli birisi olduğunu anlarsınız.”

Muhafız kafa salladı. Freize kapıya gitti.

“Paralara bakın!” diye bağırdı Leydi Carintha. “Mektupları boş verin. Tıpkı para gibi, mektubun da sahtesini yapar bunlar.” Elini cüzdana soktu ve kadının güzel yüzünün değiştiğini gördüler. Birdenbire yüz hatlarından öfke silindi, donakaldı, yüzü korku ve dehşetle yamuldu.

Elini cüzdandan çıkardı ve parmaklarının, kana benzer, kırmızı bir sıvıyla yapış yapış olduğunu gördüler. “Tanrım,”

dedi iğrenerek. “Elime bakın! Paralar damlıyor. O kadar sahte ki cinayet kurbanı bir adamın yaraları gibi kanıyorlar.”

Dönüp elini kocasına gösterdi ve adam geri çekilerek kaçtı. Kadının parmakları, açık bir yaraya batırmış gibi kırmızıyken o kadar korkunçtu ki. Odadaki bütün erkekler sinerek ondan kaçtılar, âdeta öldürülmüş bir ceset gibi kan sızıyordu üstünden.

Leydi Carintha boynunda da garip bir his duydu. Sanki tırmanan bir böcek vardı ve elini kulağına götürdü. Altın para küpelerinden, boynuna kan damlıyordu. Altın para kolye, kadının gırtlığında kırmızı bir çizgi oluşturunuyordu. Sanki birisi bıçak alıp boğazını kesmişti.

“Temizleyin beni!” dedi sesi titreyerek. “Alın üstümden.”

Kimse ona doğru bir adım atmaya cesaret edemedi, hiçbir kadına dokunamadı. Korku dolu bir büyülenmişlik içinde, altın para küpelerin kadının beyaz boynuna damla damla kan akıttığını, elbisesinin açık dantel yakasını lekelediğini izlediler.

“Alın üstümden!” diye bağırdı kadın, parmakları kolyenin karmaşık tokasında kayarken. Kızıl sıvıya dokunamıyordu. “Yakıyor beni! Derimi haşlıyor! Alın üstümden!”

Kocası kendini zorlayıp yardım etmek için bir adım attı, tiksinsesine karşı dişlerini sıktı. Muhafız hançerini çekti ve keskin ucunu kolyenin kopçasının altına soktu, damlayan paralara değmemeye dikkat etti.

“Kes gitsin!” diye avaz avaz bağırdı Leydi Carintha. “Altınsa altın, bana ne. Çıkarın üstümden! Üstüme akıyor. Yakıyor! Derimi yakıyor!”

Kocası kolyeyi kadının ensesinden uzağa tuttu, genç muhafız da bıçağıyla yukarı doğru çekti. Bıçağı, kadının kalbine saplanmış gibi kıpkırmızıydı. Kolye kadının boynuna doğru gerildi ve leydi bir çığlık attı. Derken kolye yere düştü, sanki dehşet içindeki odada cinayet işlenmiş gibi, mermer zamini kıpkırmızı yaptı.

Camın önünden geçen simsiyah bir gölge görür gibi oldular ama bir tek o tarafa dönük olan Luca, bunun Ishraq olduğunu anladı. Kız yüksekteki yatak odası penceresinden kanala doğru, bir mızrak gibi upuzun, gözü kara, uzun bir dalışa geçmişti.

“O neydi öyle?” dedi muhafızların başı, Leydi Carintha’yı itip camdan bakarak. “Bir şeyin geçtiğini gördüm...”

“Hiç,” dedi Luca hemen. “Karabatak olabilir.” Luca da adamla birlikte aşağı baktı. Kanalin içinde hava kabarcıkları gördüler ama başka bir şey yoktu.

“Cinayete kurban giden bir ceset, katili yanına gelince kanamaya başlar!” dedi Leydi Carintha. İleri çıktı ve kızıl boynunu bir bezle silerek. “Paralar akıyor çünkü kalpazanların evine girdiler!”

“Binayı aramak zorundayım,” dedi memur, pencereden Peder Peter’a dönerek.

Luca hâlâ Büyük Kanal’a bakıyordu. Upuzun gibi gelen bir sürenin ardından, Ishraq’ın kara kafasının, bir ayı balığı gibi ıslak başının suyun yüzeyine çıktığını gördü. Birisi onu kürekle çektiği kayığına aldı ve Ishraq pruvaya çömeldi ama eve dönmediler. Kürekçi küreklerine eğildi, kanal boyunca var gücüyle çekti ve böylece saraydan birisi alarm çalamadı ya da

peşlerine düşemedi. Bir saniyede gözden kayboldular. Luca, Freize'in kürek çeken olduğunu, Ishraq'ın da simyacıları uyar-mak için acele ettiğini tahmin etti.

"O neydi?" Muhafız, Luca'yla birlikte dışarı bakabilmek için geri döndü. "Sanki üst kattaki bir pencereden bir şey fırlatıldı."

"Ben gidip bakarım," diye gönüllü oldu Isolde. "Hizmetlim bir şey düşürmüş olabilir."

"Herhangi bir kanıt atmazsanız iyi olur," diye uyardı me-mur. "Kanalı tarayabiliriz, biliyorsunuz."

"Tabii ki hayır!" dedi Isolde.

Isolde birisinin onu durdurmasına kalmadan, Leydi Carintha'yı itti ve üst kata, odasına koştu. Kapıyı çarpıp anahtarı çevirdiğini duydular ve Leydi Carintha sivri burun-lu ayakkabısının ucuyla kolyeyi dürtükleyip sesi titreyerek konuştu: "Sahte paralar, sahte gönüller. Akan paralar, suçun işaretidir. Bunlar kötücül insanlar. Hepsini tutuklamanız ge-rek. Özellikle genç kadınları. Sorguya çekilmeliler. Doçe'nin Sarayı'na götürüp hapse atılmalılar."

"Bu cüzdanı nereden aldınız?" Baş muhafız, kana bulanmış paraları yemek masasına fırlattı. Paralar, yapış yapış kırmızılık-larıyla bir göl oluşturdular.

Peder Peter, Luca'ya kısa bir bakış attı.

"Öğrenirim," dedi memur. "Rialto'da sorarım ve biri bana söyler. Ama şimdi kendi ağzınızla cevap verseniz, daha iyi olur."

Luca kafa salladı. Belli ki doğruyu söylemeleri gerekecekti. "Paraları, para taciri İsrail'den aldık," dedi. "Ama eminim o da

iyi olduklarını sanıyordu. Biz kesinlikle iyi sandık. İki dürüst taraf arasında meydana gelen bir takastı.”

Baş Muhafız başını çevirdi ve kısaca adamlarıyla konuştu. Anında odadan çıktı adamın ve merdivenlerden aşağı koştuğunu duydular.

“Sizi, kuşkulandığım için tutukluyorum,” dedi.

“Neden kuşkulandığınızı için?” dedi Luca. “Biz belki sahte para aldık ama Leydi Carintha da aldı. Kolyesini nerede yaptırmış? Bizden gelmedi! Biz altın satın aldık, basmadık. Evi arayabilirsiniz.”

“Leydi Carintha’yı tanırız, doğma büyüme Venediklidir ve kocası bu şehrin büyük tüccarlarından. Adı Altın Kitap’ta yazar. Konsey’de görev yapar. Öte yandan siz buraya yeni geldiniz ve her şeyiniz garip. Leydi Carintha, görüldüğünüz kişiler olmadığınızı söylüyor. Siz de bir para tacirinden servet değerinde altın satın almayı düşündüğünüzü söylediniz, daha limana gelmemiş bir gemiden bahsediyorsunuz, sık sık Peder Pietro’yla görülüyorsunuz ve Hristiyan âleminin en büyük düşmanı tarafından seviliyorsunuz.”

Luca, muhafızın bilgisinin genişliğine kaşlarını kaldırdı. “Bizi mi izliyordunuz?”

“Tabii ki. Bütün yabancıları izleriz biz. Venedik casus kaynar. Her meydanda, suçluları ifşa etmek için bir *Bocca di Leone* vardır. Sizin mal varlığınız çok, arkadaşlarınız şüpheli. Ayak bastığınız andan itibaren kuşkuyla takip ediliyordunuz.”

“Şüpheli bir arkadaş değil. Radu Bey’le tesadüfen karşılaştık, kaçırılıp Osmanlılara köle diye satılan babamı bulmama

yardım etti. Venedik şehri, Osmanlı İmparatorluğu'yla ticaret yapıyor. Doçe'nin kendisi de Radu Bey'le iş yapıyor.”

“Ama Doçe sahte para kullanmıyor,” diye karşılık verdi adam.

“Kullanıyor,” dedi Leydi Carintha kindar bir şekilde. Küpeleri kulağından çekti ve ürpertiyle masaya fırlattı. Islak ıslak akarak kızıl bir lök halinde durdular. “Kesinlikle kullanıyor. Onun da elleri kanlanacak.”

“Ne?”

“Bu aile buraya geldiğinden beri, Venedik'te herkes İngiliz altını delisi oldu. Kocama sorun. Fiyatlar tavana fırladı. Şüphesiz Doçe de satın almıştır. Şüphesiz başkasına satmıştır. Belki onun da eli kirlendi. Belki hepimiz mahvolacağız.” Lekeli ellerini elbisesinin eteklerine sürttü ve içi titredi. “Ne *bu?*”

“Bir çeşit pasa benziyor,” dedi Luca. “Belki de içindeki metaller bölünüp paslanıyordur.”

Kadın Luca'ya baktı. Güzel yüzü, kıskançlık ve nefretle çarpıldı. “Paslanan altın mı?” dedi. “Tabiatın kanunlarına aykırı. Sen ve kız kardeşin mi? O da aykırı. Kalpazanlık kadar doğaya aykırı. Sahte para kadar yalancı.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?” diye sordu muhafız. “Suçlu olmalarının yanı sıra, günahkâr olduklarını mı iddia ediyorsunuz?”

“Ne suç işlediklerini Tanrı bilir,” dedi Leydi Carintha. “Hemen içeri almalısınız. Luca da altın kadar sahte. Ve bu kadın leydi diye geziyor ama sokak kızı gibi kavgacı. Birlikte ne yaptıklarını kim bilir?”

“Canım...” diye ağız açık kaldı kocasının.

“Eve gitmek istiyorum.” Leydi Carintha birden yumuşadı ve gözleri yaşardı. Kocasına döndü. “Buradaki görevimizi yerine getirdik. Bu kan lekeli paralarla zalim yabancıların evinde olmaya dayanamıyorum.”

Adam ağırbaşlı bir edayla kafa salladı. “Doçe’ye ve Cumhuriyet’e görevini yerine getir,” dedi, muhafıza caka satarak. “Dünyanın en büyük şehrinin hayatta kalması, zenginliğimize ve güvenilirliğimize bağlıdır. Bu aile -eğer gerçekten bir aileyseler ve kılık değiştirmiş bir üçkâğıt çetesi değilseler- ikisine de meydan okudu. Onlar bizi mahvetmeden, mahve-dilmeliler! Hemen tutuklayın ve Onlar Konseyi’nin karşısına çıkarın!”

İkisi birlikte, karşı çıkamayacak kadar güçlüydü. Muhafız bir Luca’ya, bir masaya saçılmış lekeli paralara baktı. “Sahte para basma, bir Yahudi’yle sahte para ticareti yapma ve kız kardeşinle ensest ilişki kuşkusu üzerine sizi tutukluyorum,” dedi. “Benimle gelmek zorundasınız. Hatta, hepinizi tutukluyorum.”

Peder Peter elini gözlerinin üstüne kapatıp inceden iç geçirir gibi bir ses çıkardı fakat tam o sırada kapı açıldı ve Isolde odaya girdi. Bambaşka birine dönüşmüştü. Sarı saçlarını kafasının tepesinde toplamış, üstüne yüksek sivri uçlu konik bir şapka takmıştı ve çok daha uzun boylu görünüyordu. Venedik yapımı, en güzel, koyu kırmızı elbisesini giymişti. Kesik kol manşetlerinin altından beyaz ipek görünüyordu. Çok zarif ve vakur bir duruşu vardı. Leydi Carintha onun karşısında, kan lekeli boynu ve kulaklarıyla, yaşlı, pespaye görünüyordu.

“Bu iş yeterince uzadı artık,” diye buyurdu Isolde. “Derhâl sona ermeli.” Buyurgan ses tonu karşısında muhafız tereddüt

etti, Leydi Carintha'nın kocası hafifçe eğildi ve karısı tarafından sertçe çimdiklendi.

"Ben Lucretili Leydisi Isolde," dedi Isolde, doğrudan muhafıza. "Annemin mühür yüzüğü. Aile nişanımızı görebilirsiniz. Hizmetlim ve arkadaşım Ishraq'la birlikte seyahat ediyorum. Yanımızdaki ikili de, akıl hocam Peder Peter ile dürüstlüğü sorgulanamaz rahip ve âlim Luca Vero. Bir de ayak işlerimize bakan genel yardımcımız var. Tanınmadan ve benim şahsi güvenliğimi sağlayarak seyahat edebilmek için, ticaretle ilgilenen, asil bir aileymiş gibi davrandık."

"Niye?" diye sorguladı muhafız. Leydi Carintha'nın ağzı açık kalmıştı, Isolde'nin azametinden nutkunun tutulduğu belliydi.

Isolde, kadını görmezden gelerek muhafızın sorusuna cevap verdi. "Ağabeyim şatodaki payımı haksızca ele geçirdi," dedi. "Artık kendisine yeni Lucretili Lordu diyor. Ona karşı vaftiz babamın oğlundan yardım almak isteyeceğimi öğrenmesini istemiyorum. O yüzden Venedik üstünden yolculuk ettik. Bu sebeple farklı isimler kullandık."

"Vaftiz babanızın oğlu kim leydim?" diye sordu memur, saygıyla.

"Eflak Kontu Üçüncü Tepes," dedi Isolde gururla.

Baş muhafız ve diğer muhafızlar, Hristiyan âleminin en meşhur komutanlarından birinin, durdurulamaz Osmanlı Ordusu'na karşı ülkesi Eflak'ı koruyan, ülkeden atılan, fakat şüphesiz dönüp yeniden kurtaracak olan adamın adını duyunca şapka çıkardılar. "Büyük kontun vaftiz kızı mısınız?" diye sordu muhafız.

"Evet," dedi Isolde. "Görüyorsunuz ya, önemli bir kadınıym." Odanın ortasına doğru bir adım daha attı ve Leydi

Carintha'yı küçümsercesine, tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Bu kadın, ahlaksızın önde gidenidir," dedi basitçe. "Evi zıvanadan çıkmış. Kumar ve fuhuş yuvası. Kendi ahlaksızlığıyla övünüyor ve o müstehcen zevklerine katılmadığım için benimle kavga etti."

Leydi Carintha'nın kocası yavaşça elini karısından çekti ve dönüp kadına baktı.

"Sanırım, siz hariç herkes tarafından çok iyi bilinen bir gerçek söz," dedi Isolde kibarca. "Karınız, bir sokak orospusundan bir gömlek daha üstün sayılabilir belki. Gecenin bir vakti onu bu eve sokmayacağımı, onu hane halkımdan olan ve maneviyatından sorumlu olduğum bu gencin odasına almayacağımı söylediğim için benimle kavga etti. Onunla yatmak istedi, bana mücevher vererek, yokluğuyla ilgili yalancı şahitliğimi isteyerek, bana bir âşık bulacağını söyleyerek onunla baş başa vakit geçirmeye çalıştı. Bu genci oyuncağına çevireceğini, *Carnevale* dönemi ona sahip olacağını, Büyük Perhiz'de ondan vazgeçeceğini söyledi."

Peder Peter, tarif edilen bu günahları duyunca istavroz çıkardı. Luca gözlerini, güvenlikleri için savaşılan Isolde'den almıyordu.

"Yalan söylüyor," dedi Leydi Carintha tükürür gibi.

"Ben bu tekliflere burun bükünce de bana saldırdı," dedi Isolde gayet düz bir sesle.

Leydi Carintha odanın diğer tarafına yürüdü, ellerini kalçalarına koyup Isolde'ye baktı. "Tekrar tokat atarım," dedi. "Kapa çeneni. Yoksa çok pişman olursun."

"Bu şekilde konuşmak zorunda olduğum için çok üzgünüm," dedi Isolde, buz gibi bir sakinlikle. Peder Peter'a baktı

ve adamın, *bir leydi kendisi için savaşmamalıdır*, tavsiyesini hatırladı. “Bir leydi böylesi yüz kızartıcı sırları ortaya dökmez, bir leydi bu pis sözlerle ağızını kirletmez. Ama bazen bir leydi kendini ve namını korumak zorunda kalır. Bu yaşlı sokak süprüntüsü beni korkutamaz. Böylesi bir kurt kadın tarafından tırmıklanıp tırnaklanamam.” Kafasındaki şapkadan uçuşan tülü düzeltti ve muhafıza, yanağındaki çizikleri gösterdi. “İğrenç tekliflerini reddettiğim için bugün bunları yaptı bana. Kendi evimde hakareti kaldıramam. Siz de onun sözüyle hareket etmemelisiniz. Onun gibi birinden gelen bir ihbar, hiçbir hüküm taşıyamaz.”

“Kesinlikle öyle!” dedi muhafız, ikna olmuş vaziyette. “Lordum?” Leydi Carintha’nın kocasına döndü. “Kadını eve götürür müsünüz? Belli ki bu aileyle özel bir kavgası var, bu durumda ihbarını değerlendirmeye alamayız. Ve bu leydi,” diye Isolde’ye doğru eğildi. Isolde de bir kraliçe gibi dimdikti. “Bu leydi sorgusuz sualsiz haklıdır.”

“Ayrıca sahte paraları alıyor,” diye ekledi Isolde sessizce. “Onlarla kumar oynuyor.”

“Biz gidelim,” dedi Leydi Carintha’nın kocası. Isolde’ye yerlere kadar eğilerek selam verdi. “Böyle bir yanlış anlaşılmanın yaşanmasından dolayı çok üzgünüm,” dedi. “Sadece bir yanlış anlaşılma. İleri götürmeye gerek yok. Akrabanız konta adımızın verilmesini istemem. Öylesi muazzam bir adamın, hakkımda kötü düşünmesini istemem. Çok özür dilerim. Sizi kırdığımız ve farkında olmadan kabahat işlediğimiz için...”

Isolde son derece soylu bir edayla başını eğdi. “Gidebilirsiniz.”

Baş muhafız, Peder Peter ve Luca'ya döndü. "Özür dile-
rim," dedi. "Tabii ki tutuklama yok. Dilediğiniz gibi girip çı-
kabilirsiniz."

Hâlâ dimdik duran Isolde'ye doğru eğildi, adamlara çık-
malarını emretti ve ayakkabılarının merdivenden takır tukur
inişini, kapıyı arkalarından sertçe kapattıklarını duyana kadar
beklediler.

Aniden bir sessizlik çöktü. Isolde dönüp Peder Peter'a bak-
tı. Âdeta, bu kadar gözü kara davrandığı için onu eleştirmesini
bekliyordu. Peder Peter sus pusttu. Bir zamanlar, içinde bu-
lunduğu koşulların kurbanı olarak gördüğü bu kızın yeni ve
güçlü hâli karşısında şaşırıp kalmıştı. Selde bir çatıya tutunan
ya da babasının kaybına ağlayan o kızın.

"Kendimi savunurum," dedi Isolde dümdüz. "O kadına
karşı da başkasına karşı da. Bundan böyle, kendi hakkımı ara-
yacağım."

Freize azimli ve sessiz bir tutumla kürek çekti, küçük kayığı
suda ittirdi. En sonunda Ishraq, pruvada kambur oturmuş,
üzerinden sular akan elbisesiyle titreyerek arkasına baktı ve
"Kimse takip etmiyor," dedi.

Freize o zaman durdu, kalın ceketini çıkardı. "Al," dedi.
"Omuzlarına koy."

Ishraq önce geri çevirecek gibi olduysa da alıp giydi.

"Boğulmuş bir sıçana benziyorsun," diye gülümsedi Freize
ve tekrar küreklere asıldı.

Ishraq cevap vermedi.

“Lök gibi bir tarla faresi,” dedi Freize.

Ishraq kafasını çevirdi.

“Feci zorlu bir dalıştı,” dedi Freize dürüstçe. “Helal olsun.”

Ishraq âdeta defneden çelengi kabul eden şampiyon bir sporcu gibi hafifçe başını eğdi. “Üşüdüm,” diye itiraf etti, “ve suya çok sert çarptım. Ciğerlerimdeki hava tükendi.”

“Bir yerin acıdı mı?” diye sordu Freize.

Kızın tebessümünü gördü. “O kadar kötü değil.”

Küçük kanallardan Yahudi mahallesine ulaştılar, dik getto duvarının dışında süzöldüler. En sonunda Ishraq, “Burası olmalı. Giriş kapıları burası. Köşede,” dedi.

Simyacılardan gondolu yoktu ve kapıları kapalıydı. İşlemeli demirin iki yarısı, birbirine geçip sürgülenmişti. Ishraq tam giriş kapısının yanında asılı duran zilin ipini çekmek üzereydi ki Freize elini kaldırıp onu durdurdu: “Dinle!”

Birisinin dış kapıyı sokaktan yumrukladığını duydular. Adamlar bağırıyordu. “Kanun namına kapıyı açın! Doçe namına. Hemen kapıyı açın!”

“Çok geç kaldık,” dedi Freize kısaca. “Para tacirine ulaşmış olmalılar, adam da paraları buradan aldığını söylemiştir.”

Ishraq gürültüye kulak kabarttı. “Muhafızlar daha içeri girmemiş,” dedi. “Onları kaçırabiliriz...”

Freize tek kelime daha etmeden kayığı girişe doğru çekti, Ishraq burundan ileri uzanıp demiri kaldırmaya çalıştı. Ne zaman giriş kapısını çekse, kayık arkaya doğru gidiyordu. En sonunda sinir olup tamamen kayıktan indi, çıplak ayaklarıyla demirin ferforjeli girintilerine tutundu ve kapıya asılıp sürgü-

yü var gücüyle çekti. Sabit duran kapıyla, ileri açılan parça arasında uzanarak demiri atmış kapıdan kendini ileri itti. Yavaşça içeri, soğuk suya doğru sallandı.

Freize kayığı açılan kapıya getirdi ve Ishraq tekrar pruvaya tırmandı, sonra da küçük bot içerlek iskeleye doğru girince döndü. Kıyıya atladı, ipi tutup kayığı duvardaki kancaya bağladı.

Artık sesleri daha net duyabiliyorlardı. Kapıyı yumrukla-maları taş depoda yankılanıyor, yerdeki ahşap kapaktan geçip taş iskeleye ulaşıyordu.

“Yağmaya gelmişler sanki,” dedi Freize. “On adam mı? Sekiz mi?”

Freize dikkatlice, iskeleden depo odasına açılan ambar kapağını denedi. Tık diye açılınca içeri bakiş attı.

“Sokak kapısını içeriden sürgülemişler,” dedi. “Ama Doçe’nin adamlarının kapıyı kırarak girmeye çalıştığını duyabiliyorum.” Freize ahşap kapağı yuvasından itti, yukarı atladı, göğsüyle karnım yukarı çıkardı ve alçak boşluktan geçmeye çalıştı. Ayaklandığı sırada evin içinde bir şey kırıldı. Freize dönünce, Jacinta’nın, arkasında Drago’yla, kucaklarında el yazması ruloları ve kâğıtlarla kapıya koştuklarını gördü.

Jacinta bir an irkildi, Freize’in geniş cüssesini ve açık ambar kapağını görünce onu hemen tanıdı. “Tanrı’ya şükür!” dedi rahatlayarak. Kâğıtları Freize’e attı. “Bunları almamalılar,” dedi. “Kimse görmemeli. Sır.”

“Hemen kayığa binin,” dedi Freize, kâğıtları ambar kapağından aşağı atıp. “Su yolu girişinizde bir kayık bekliyor.”

“Gidip şeyi almam gerek...”

Ön kapıya ısrarlı bir şekilde vurulduğunu duydular. Adamlar kocaman bir kereste parçası almış, kırarak girmeye çalışıyordu. Drago Nacari aceleyle küçük küçük kavanozlar toplamaya uğraşüyor, ambar kapağından aşağı Ishraq'a doğru uzatıyor, kız da hepsini karman çorman hâldeki teknenin dibine yerleştiriyordu.

"Gel!" diye bağırdı Freize, küçük baharat kutucuklarını üst üste yığmaya çalışan güzel kıza. "Kapı dayanmaz! Ya şimdi gel ya da her şeyi kaybedeceksin!"

Kız yerden açılan kapağa doğru koştu, bütün kutuları suyun kenarındaki Ishraq'a uzattı. Drago Nacari çoktan dar geçitten geçip kürekleri almıştı. "Hadi, gel!" diye emretti kıza.

"Bebek!" diye bağırdı kız.

"Bebek mi?" diye tekrar etti Freize dehşet içinde.

Sokak kapısı, sürekli vuran büyük keresteye dayanamayınca çat diye bir kırılma sesi duyuldu. Ardından yukarı koşan muhafızların bağırışları kilitli depo kapısına ulaştı. Jacinta taş zeminde bir sandalye çekti ve üstüne çıkıp en yüksek rafa uzandı. Freize ve Ishraq'ın ilk seferde, içinde kahverengi bir fare, sonra en son ziyaretlerinde çıplak kertenkelemsi bir yaratık gördükleri, titreşen bir mumun yanında duran fanusa ellerini uzattı.

"Bu..." derken mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve Doçe'nin muhafızları depo odasına daldı. Adamlardan biri kızın üstüne atladı, dizlerinden tutup aşağı çekti.

Fanus kızın elinden fırladı ve yere düşüp parçalandı. Jacinta çığlık attı, adamın kollarında debelendi, bir yılan gibi kıvrılırken şapkası başından düştü, kızılımsı kahve saçları omuz-

larına döküldü. Freize, muhafızı arkadan kuvvetle yakaladı, kızın üstünden çekti. Jacinta'ya dönüktü, kız da solucan gibi kıvrılarak kurtuldu adamın elinden. Freize kızı gördü, dönüşümüne şahit oldu: Uzun ince, dağınık beyaz saçlarını, buruş buruş ve yaşlı suratını, neşeli kahverengi gözlerinin düşük göz kapaklarıyla örtülmesini, kırıksık dudaklarının dişsiz etlerinde uzanışını ve gırtlaktan, karga gibi bağırışını gördü.

Bir an hepsi dehşet içinde donakaldı, muhafız şoka girerek kadını elinden bıraktı, itti, ödü patlamışçasına iteledi. O anda Jacinta, muhafızdan kurtuldu, kapağın altından geçti, beyaz başlı bir yılan gibi deliğe girdi, iskeleye indi, tekneye atladı ve Drago ile Jacinta gitmişlerdi.

“Yüce Tanrım!” dedi adam. “Gördün mü? Gördünüz mü?”

Freize cevap vermedi, o kadar şaşırmıştı ki nefes bile almıyordu. Ardından, Jacinta'nın kurtarmak için savaştığı, fanusun içindekileri gördü. Kırık fanus parçaları arasında, küçükçük bir yaratık vardı. İlk başta kertenkele zannetti, sadece soluk renkli ve pembemsiydi. Ardından, utanmadan derisini yüzüp kan kaybından ölsün diye bıraktıkları bir kedi yavrusu zannetti. Sonra daha net gördü ne olduğunu. Küçük yaratık, arka ayakları üstünde doğruldu, kollarını ona doğru kaldırdı ve minicik, tiz bir sesle bağırdı: “Yardım et! Yardım et!”

Diğer muhafızlar atölyeye dalmıştı, iskeleye inen kapağın ahşap çerçevesine tekme attılar. Kırık camlar ve yere sertçe basan deri çizmelerin keşmekeşi arasında küçük yaratık korkuyla kaçtı ve Freize'e seslendi. “İmdat!”

Freize'in şefkati, iğrenmesine ağır bastı ve korkuyla ürpereyerek minik yaratığa doğru eğildi. On beş santimden daha uzun

değildi, mükemmel biçimlendirilmiş çıplak bir adama benziyordu. Ama küçük, çıplak yüzü buruşmuştu ve alnında bir kelime yazıyordu: *EMET*.

Freize yaratığa dokunamadı ama şapkasını başından çıkarıp yere koydu. Küçük yaratık cesurca zıpladı, ağa düşen bir balık gibi şapkaya girdi. Freize dehşet ve hayretler içinde kafasını salladı. “Seninle ne yapacağım?” diye fısıldadı.

Fısıltıyla, nefes verir gibi gelen cevabı duydu: “Kanal.”

Muhafızlar eski ahşap kapağı tekmeyle geri savurmuştu ve Ishraq'ın solgun yüzünü açık alanda gördüler.

“Burada bir kız var!” diye bağırdı birisi. “Alın onu!”

Adamlardan biri eğilip ilkin ayağını sokarak açık delikten aşağı kaymaya çalıştı fakat Freize önce davrandı. Adamdan önce girdi ve omuzlarıyla boşluğu tıkadı. “Ishraq!” diye seslenip şapkayı kıza attı. Ishraq şapkayı iki eliyle tuttu. “Ne?” diye bağırdı. İçindeki kıvrılmış minik yaratıktan tiksiniyordu. “Bu ne? Tanrım, Freize! Ne bu böyle?”

Adamlar, Freize'in bacaklarına saldırıp onu geri geri yukarı sürüklediler. “Nehre at!” diye seslendi Freize. “Suya bırak.” İçlerinden biri Ishraq'ı yakalama telaşı içinde, elleri ve ayakları üstünde, kapağın altındaki boşluktan inmeye çalıştı. “Özgür bırak,” diye bağırdı Freize. “Suya sal gitsin!”

Ishraq'ın gizli geçitten kanala doğru gerilediğini gördü, derken biri kafasına bir tekme attı, müthiş bir gümbürtüyle bir şey yanma düştü ve her yer karardı.

Ishraq sessizce, üstünden sular damlaya damlaya, Büyük Kanal'daki sarayın bahçe kapısına yaklaştı ve sürgüyü çekmeyi denedi. Neyse ki açıktı ve bahçeye adımını attı. Alaca karanlıktı, duvarın gölgesi üstünden ay doğuyordu. Ishraq hâlâ ıslaktı. Saçı, sırtından aşağı sarkan bir sıçan kuyruğu gibiydi. Pahalı elbisesi ucundan kalçasına kadar yırtılmış, kenara doğru bağlanmıştı. Yorgun argın kapalı alana girdi ve kafasını kaldırıp eve baktı.

Her yer sessiz görünüyordu. Ishraq yalınayak, camlardan birine doğru parmak ucunda yürüyüp kulak verdi. Ses yoktu. Ellerini gözlerinin üstüne siper edip dikkatlice içeriyi inceledi. Oda boştu. Ishraq bahçe kapısının yanındaki sayvana yürüyüp kapıyı açtı. Hafif bir gıcırta çıktı ama bir saniye sonra, eski taşlı holdeydi. Nemli eteklerini toplayıp koridoru geçti, merdivenleri çıktı, ana salonu geride bırakıp Isolde ile paylaştığı odaya yürüdü.

Odalarının kapısı kilitliydi. Ishraq çocukluktan kalma bir şarkının ritmiyle kapıyı tıklattı ve kapı anında açıldı. Isolde onu içeri aldı.

“Seni bekledim, bekledim. Donmuşsun! Güvende miydin? Sırılsıklamsın! Vaktinde yetiştiniz mi onlara?”

Isolde hemen içeri koşup pamuklu bir bez getirdi ve Ishraq'ın saçlarını sarmaya başladı. Kız da yırtık, ıslak kıyafetlerini çıkarıyordu.

“Doçe'nin adamları gelmeden onlara ulaştık ve kaçırdık. Malzemeleri kırıldı ve Freize tutuklandı.”

“Hayır! Luca'ya söylemeliyiz!”

Ishraq bir battaniye alıp çıplak omuzlarına sardı. “Muhafızlar gitti mi?”

“Arkalarında bir adam bıraktılar sadece. Su yolu girişinde. O yüzden içeri kapandım, gitmelerine rağmen odamdan çıkmadım. Seni görmediler, dolayısıyla benimle odada oturduğunu sanacaklar. Giysilerini değiştir, kimse dışarı çıktığını bile fark etmez. Bizi simyacılara bağlayan hiçbir şey yok. Acele et. Luca ve Peder Peter'a, Freize'in durumunu anlatmalıyız.”

Ishraq saçlarını ovalayarak kuruttu, arkada topladı. “Gidelim,” dedi.

İki genç kadın pıtır pıtır merdivenlerden inip salona girdi. Peder Peter ve Luca camın önündeydiler, rengi kararan kanala bakıyorlardı. Kapı arkalarından açılınca Ishraq'ı gördüler.

“Çok şükür, güvendesin!” diye heyecanlandı Luca. “Ne dalıştı o! Ishraq, nasıl bir tehlikeyi göze aldın!” Odanın diğer ucuna yürüyüp kıza sarıldı. “Hâlâ ıslaksın,” dedi.

Peder Peter başını iki yana sallıyordu. “Onları uyarmaya gittin herhâlde,” dedi. “Seni gören oldu mu?”

Ishraq lafı uzatmadı. “Daha kötüsü oldu. Üzgünüm Peder Peter. Beni gördüler ama kaçtım, fakat Freize'i tutukladılar.”

“Freize!”

“Birlikte kürek çekerek gittik. Adamların kanaldaki giriş kapısından girdik. Doçe’nin adamları ön kapıdaydı, duyduk. Simyacı ve Jacinta, eşyalarını, el yazmalarını, kitaplarını, bazı baharatları ve atölyelerinden malzemeleri toplamaya çalışıyorlardı. Teknemize bindiler...” Ishraq, genç kızın ihtiyar mı ihtiyar suratıyla, bembeyaz saçlarıyla düşe kalka önünden geçip binmeye çalışmasının dehşetengiz anısını hatırlayıp birden durdu. “Her neyse. Bizim kayığımızla kaçtılar. Fakat adamlar içeri dalıp Freize’i aldı. Ben de yüzerek kaçtım.”

Tekrar durdu. Suda bir yerde, rıhtımdan dalarken ondan çok da uzak olmayan bir noktada, o küçük şey vardı. Bebeğe, kertenkeleye, kurbağaya benzer bir şeydi. Ishraq şapkayı suyun kıyısına doğru tutmuştu. Yaratığın suya atlayışını, dalışını görmüştü. Yaratık, sırtının yumuşak derisi uçuk bir renkle parlayarak, kanalın dibine dalmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Isolde, arkadaşının yüzündeki dehşet ifadesini okuyarak.

Ishraq başını sağa sola salladı. “Orada ne arıyorlardı, bilmiyorum,” dedi. “Ne yaptıklarını bilmiyorum. O fanusların içinde ne meydana getiriyorlardı. Nasıl bir şey olduğunu anlayamadım.”

“Ne, nasıl bir şeydi?” diye tekrarladı Luca, kızın elini tutup.

Ishraq, Luca’nın dürüst, kahverengi gözlerinin içine derin bir huzurla baktı. Sanki Luca, şu dünyada anlatabileceği tek insandı.

“Luca,” diye fısıldadı. “Sana anlatmak istiyorum.” Duraksadı. “Ama konuşmaya bile korkuyorum. Dehşet vericiydi. Sana söylemek istiyorum. Yapamam.”

Luca hiç düşünmeden kollarını kızın omzuna sardı ve onu diğer ikisinden uzaklaştırdı. Kafaları yan yana gelince ve kolu belini sımsıkı sarınca, Ishraq'ın ona doğru sokulduğunu, gevşediğini hissetti. Sanki Luca sıcacıktı, güvenlik demekti.

“Bana anlatabilirsin,” dedi. “Her ne olursa olsun.”

Kız yüzünü Luca'nın boynuna çevirdi, sonra ağzını yaklaştırıp kulağına fısıldadı. Luca'nın hafif, temiz saçlarının kokusunu aldı. Luca, gerçek dünya gibi, normallik gibi, genç bir erkek gibi kokuyordu. Gizemlerle dolu, tehlikeli bir dünyada kalan tek şeymiş gibi arzu duydu Ishraq. Sanki tek gerçek, güvenebileceği yegâne varlık Luca'ydı. “Galiba bir *homunculus*, yani *küçük adam* yapmışlardı,” diye nefes verdi Ishraq.

Luca duyduğu kelime karşısında donakaldı ve dönüp kızın yüzüne baktı. “Hayat yarattıklarını söylerken bunu mu kastediyorlardı?”

Ishraq gözleri korkudan kapkara olarak kafa salladı. “Belki de. Bilmiyorum.”

“Neye benziyordu?”

“Minicik bir insan gibiydi, korkunç bir minik insan. Kertenkele zannettim ama insandı. Minicik, ufacık bir şeydi. Fanusun içindeydi. Sanırım fanusun içinde yarattılar onu. Jacinta onu kaçırmaya çalışıyordu ama fanus kırıldı. Freize şapkasına alıp götürmem için bana yolladı.”

“Neden? Neden Freize onu kurtardı?”

Ishraq'ın yüzünden bir tebessüm gölgesi geçti. “Çünkü o öyledir. Çünkü o Freize,” dedi. “Yaratık ona seslendiyse, cevap vermeden duramamıştır. Kanalda olmak istemişti. Freize de yarattığı şapkasına koymuştu. Ben de şapkayı kanalın kıyısına

tuttum ve atlayıverdi.” Ishraq ürperdi. “Suya atmadım,” dedi çabucak. “Boğmaya çalışmıyordum. Freize özgür bırakmamı söyledi. Yaratık suya atladı, balık gibi daldı ve yok oldu.” Ishraq’ın içi titredi.

“Ne?” diye sordu Luca.

“Luca, balık değildi, bir çocuğa benziyordu. Kanala karışırken suratını gördüm. Derin bir nefes alıp dibe indi. İnerken kışını ve ayaklarını gördüm. Çocuk gibiydi ama minicik, sıçan büyüklüğündeydi. Ve insan gibi yüzüyordu. Korkunç.”

Luca titreyen kıza daha sıkı sarıldı. “Ya sonra?”

Ishraq kafasını kaldırıp diğerlerinin de duyabileceği bir tonda konuştu. “Sonra suya atladım ve Nacari’lerin evinin yanındaki kanaldan yüzdüm. Suyun içinde bekledim. Göze çarpmadan durdum. Doçe’nin muhafızlarının, Freize’i kelepçelerle çıkardıklarını gördüm. Gayet iyi yürüyordu, yaralı değildi ama aklını oynatmış gibi görünüyordu. Onu tekneye bindirdiler, arka tarafında ahşap hapishane olan muhafızların teknesine soktular. Ben de hemen yanımdan geçsinler diye suya daldım, sonra çıkıp yüzdüm. Uzun bir süre yüzdükten sonra, bir balıkçı beni alıp buraya getirdi.”

Yüzünü Luca’nın omzuna gömdü. “Çok feciydi,” dedi, korkudan inleyerek. “Gerçekten feciydi, Luca. Suyun içinde olmak ve o küçük şeyin de suda olduğunu bilmek. Benimle birlikte balıkçı teknesine çıkmasından korktum. Yukarı tırmanır mı diye kürekleri izledim. Eve kadar beni takip etmesinden korktum.”

Ishraq titreyerek hıçkırdı. “Küçük elinin saçıma dokunuşunu bekledim,” diye fısıldadı. “Bana asılacak ve eve kadar gelecek zannettim.”

Luca kızı kuvvetlice tuttu. Kendine yaklaştırdı, yüzünü boynuna gömdü. Böylece Luca'nın yüzündeki dehşeti, bilinmeyene karşı korkuyu, hava ya da toprak olmayan, hayvan, balık ya da baykuş olmayan yaratığa karşı kadim korkuyu görmeyecekti.

“Ya bir golemse?” diye nefes verdi.

Luca kendini toparlayıp kızın yüzüne baktı. “Öyle bir şey yoktur,” dedi sağlam bir inançla. “Böyle hayali korkularla ödünü patlatmak sana göre bir davranış değil Ishraq! Kertenkele, tüyleri yolunmuş bir kuş ya da onun gibi bir şeydir ve Freize, onun bağırdığını hayal etmiştir. Peşinden gelmez. Yüzmüş olamaz. Kanalda boğulup gitmiştir. Bir şey yok. Güvendesin.”

Konu kapanmış gibi kızdan uzaklaştı ve Peder Peter'a döndü: “Gidip Freize'i çıkarmalıyız. İsimlerimizi aklamak için, kim olduğumuzu söylemek zorundayız. Milord'un imzaladığı belgelerimizi almak zorundayız. Benimle gelir misin?”

Peder Peter başıyla onayladı, durum karşısında nutku tutulmuştu. “Pelerinimi alayım. Genç hanımlar odalarına çıkabilir ve orada kalabilirler.” Ciddiyetle ve öfkeyle baktı kızlara. “Kim gelirse gelsin, eve kabul etmeyin. Kimseyle konuşmayın, ortada gözükmeyin. Doçe'nin muhafızı kanal girişinin önünde bekleyecek ama onunla konuşmayın.” Ishraq'a doğru homurdandı. “Sakın camdan kanala atlama,” dedi aksi aksi. “Biz dönene kadar burada bekleyin, başımıza başka bela açmayın.”

Su girişinde duran muhafızın yanına, destek olarak ikinci bir adam gelmişti ve belli ki ev halkından şehir yetkililerini görmek isteyen olursa getirmeleri emredilmişti.

“Sence itiraf etmemiz için bizi mi bekliyorlar?” diye sordu Luca sessizce, Peder Peter’a, iki muhafız gondolun başında ve arkasında yerini alırken.

“Evet,” diye kısaca cevap verdi Peder Peter.

“Saraya gitmemizi mi bekliyorlardı?”

“Belki de sonradan katılmamızı emredeceklerdi. Gece yarısından sonra. Çoğunlukla geceleri çalışıyorlar. İnsanları daha çok gece tutukluyorlar.”

Luca artan korkusunu gizleyerek kafa salladı. “Sence Isolde’nin, Lucretili Leydisi olduğuna inanmadılar mı?”

“İnandılar. Yine de senin kalpazanlarla çalıştığını biliyorlarsa, bizi sorguya çekmek isteyeceklerdir.”

“Bilmiyorlardır,” dedi Luca, kendi kuşkusunu inkâr ederek.

“Muhtemelen biliyorlar,” dedi Peder Peter, ekşi bir suratla.

Bir an hiç ses çıkmadı, sadece sular gondolun tek küreğine vurdu ve bir başka tekneci bağırdı: “Gondol! Gondol! Gondol!” Arkasından, aniden küçük bir yan kanala saptı.

“Freize’i serbest bırakıp bize verecekler, değil mi?” diye sordu Luca.

“Üç şeye bağlı,” dedi Peder Peter kuru kuru. “Ne yaptığına bağlı. Adamların, onun ne yaptığını düşündüklerine bağlı. Bizim ne yaptığımızı düşündüklerine bağlı.”

Guiseppe, Büyük Kanal’ın kürek çekerek ilerledi. Ardından, kanalın ortasındaki Doçe’nin Sarayı’nın nüfuzlu beyaz ön

cephesindeki orman gibi sıra sıra dikilmiş siyah dikme çubuklarına yaklaştı.

“O neydi?” diye sordu Guiseppe birden. Şaşkınlıkla, kanalı cam gibi suyuna bakıyordu.

“Ne?” diye sinirle sordu Peder Peter.

Adam başını sağa sola salladı. “Bir şey gördüm sandım,” dedi. “Kurbağa gibi bir şeydi, yanımızda yüzüyordu. Tuhaf.”

“İnmeme yardım et,” diye aksilendi Peder Peter. “Buna ayıracak vaktim yok.”

Muhafızlar iki yanlarını tutarken, Peder Peter ve Luca rıhtımın alçak merdivenlerini çıktı. Dalgalar iskeleye vururken onları ihbar ediyormuş gibi sesler çıkarıyordu. İki adam ve iki muhafız büyük sarayın kapısı önünde beklediler, sıra sıra meşaleler solgun yüzlerini nöbetçilere gösterdi.

“Onlar Konseyi’ne danışmam lazım,” dedi Luca, hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle. “Papa tarafından verilmiş bir görev üstünde çalışıyoruz.”

Toy bir edayla, adamın onu duymazdan gelmesinden korktu. Oysa muhafız selam verdi, kocaman törensel giriş kapısının içine açılmış küçük bir kapıyı itti ve Luca ile Peder Peter başlarını eğerek içeri girdi.

Bir anda nefesleri kesildi. Devasa bir avluda buldular kendilerini. Bir ordunun sığacağı kadar büyük, bir şehrin meydanı kadar geniş ve ferahtı. Doçe'nin Sarayı'nın göbeği. Sol taraflarında kocaman, kırmızı tuğladan bir duvarın arasında, beyaz çerçeveli pencereler vardı. Hepsi yeni yapılmıştı ve tas-tamamdı. Önlerinde binanın beyaz taş cephesi ve ilerisinde Doçe'nin özel şapelinin kule gibi cüssesi, muazzam San Marco Kilisesi vardı. Sağ taraflarındaysa beyaz bir yamaç gibi yüksek, araya nokta nokta pencereler açılmış bir duvar duruyordu. Doçe'nin sarayıydı burası. Hükümetin kalbiydi ve tüm ofisler buradaydı. Pencerelerin çoğundan ışık sızıyordu. Cumhuriyet hiç uyumazdı, işler her zaman tıklar tıklar yürüdü. Casusluk ve

adalet, en güzel geceleri işliyordu. Bütün avlu, kare şeklinde bir sütun dizisiyle çevrelenmişti, her birinin beyaz kulesi yükseliyordu. Sütunların üstünde sıra sıra dar pencereler vardı. Sarayın dört duvarı, âdeta boş ve itham edici gözlerle onlara tepeden bakıyordu.

İki muhafız yanlarına gelip ikiliyi sağ taraftaki binaya doğru götürdü ve taş merdivenlerden yukarı çıktılar. Luca her adımda daha da gerildiğini fark etti. Merdivenlerin en tepesine varınca, muhafız muazzam ahşap kapıyı tıklattı ve daha küçük bir kapı, sallanarak açıldı. Bir kâtip gibi siyah cüppe giymiş, ahşap bir çalışma masasında oturan bir adam, içeri girmelerini işaret etti.

“Adım Peder Peter, Kutsal Babamız’ın emri altında Karanlık Düzen’e hizmet veriyorum. Dünyanın sonunun geldiğini, dünyanın sonunu gösteren işaretleri ve sapkınlıkları soruşturmak üzere görevlendirildik. Bu soruşturma görevlilerinden biri Luca Vero.” Peder Peter kendilerini tanıtırma konuşmasını bitirirken nefes nefeseydi. Gergin ve suçlu biri gibi konuşmuştu sanki.

“Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi kâtip kısaca. Önde ve arkada duran muhafızlara sadece şöyle dedi: “Soruşturma odasına götürün. Orada bekleniyorlar.”

Muhafızlardan biri dar geçitten yürüdü, diğeri de peşinden gitti. Luca gözetleneceklerinden emindi. Duvarlardaki ahşap işi oymalı işçiliğinin bir başka odaya pencere görevi gördüğünü, soruşturmacının onların içeri girdiğini anladığını ve tedirgin yüzlerini okuduğunu düşündü. Luca gülümseyip adımlarını büyük bir güvenle atmaya çalıştı ama bu sefer de

sanki rol yapıyormuş gibi görünebileceğinden kuşkulandı. Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi.

Koridor sarmal gibi kıvrıldı da kıvrıldı, belli ki gizli odaların arasından yol alıyorlardı. Yamuk yumuk tahtaların üstünde adımları boğuk çıkıyordu. Yürürlerken, yarım düzine vahşi kedi oraya buraya kaçıştı, sanki bu tüneller yuvalarıydı. Derken kocaman bir kapının önünde durdular, sessiz bir nöbetçi bekliyordu. Adam kafa sallayıp kenara çekildi, kapıyı açıp ikinci bir kapalı kapı ortaya çıkardı. Kapıyı tıklattı, ardına kadar açtı ve Luca ile Peder Peter, siyah cüppelerini giymiş üç sulh yargıcının, cilalı ahşap bir kürsüde oturduğu bir salona girdi. Yan tarafta dört kâtip, daha küçük bir masada oturuyordu. Yargıçların rahatı için şömine yanıyordu fakat odayı ısıtmıyordu. İçerisi feci hâlde soğuktu.

İkili kapı sımsıkı kapatıldı. Önce içerideki sertçe çarpıldı, sonra dış kapı güm diye kapanıp odayı ses geçirmez, neredeyse havasız hâle getirdi. Luca ve Peder Peter, çitlerini çıkarmadan kürsünün karşısında durdular.

Nihayet ortadaki koltukta oturan hâkim, kafasını kaldırıp onlara baktı. “Yardım edebilir miyim beyefendiler?” diye sordu kibarca. “Bize delil mi sunmak istiyorsunuz?”

Luca yutkundu. “Ben Luca Vero. Karanlık Düzen için çalışan bir soruşturma görevlisiyim, Kutsal Babamız tarafından atanmış, sapkınlığın yükselişini ve dinimize yönelik tehditleri araştıran biriyim. Bu da kâtibim ve danışmanım Peder Peter.”

Üçü de dümdüz süzdü Luca’yı. Tek vücut hâlinde hareket edip kafalarını çevirdikleri gibi Peder Peter’a baktılar, sonra tekrar döndüler.

“Hizmetlim, bir simyacının, Drago Nacari’nin evinde, benim için araştırma yapıyordu,” diye devam etti Luca. “Venedikli muhafızlar tarafından tutuklandı. Yanlış bir şey yapmadı. Serbest bırakılmasını rica etmeye geldim.”

Hâkim, iki meslektaşına döndü. “Biz de sizi bekliyorduk,” dedi meşum bir edayla. “Birkaç gündür sizi izliyoruz.”

Luca ve Peder Peter küçük dillerini yutmuş gibi birbirlerine baktılar ama konuşmadılar.

“Belgeleriniz? Kimliğinizi kanıtlamak için?” Kâtiplerden biri masadan kalktı ve elini uzattı.

Peder Peter, omzuna astığı çantasından kâğıtları çıkardı, kâtip de şöyle bir bakış attı. “Hepsi düzenli,” dedi kısaca, masadaki sessiz adamlara. Masanın üstünden uzatmayı teklif etti ama adamlar ellerini sallayıp başından savdılar. Görünüşe bakılırsa, yetkililerden gelen mektuplarla uğraşamayacak kadar önemlilerdi.

“Kutsal Baba tarafından bizzat yetkilendirilmiş,” diye tekrar etti Peder Peter.

Kâtip kafa salladı, Kilisenin statüsünden hiç etkilenmemişti. Tüm Hristiyan dünyasının aksine, bir tek Venedik’te, yöneticilerin hiçbiri din adamlarından seçilmemişti. Roma’dan önce, Cumhuriyet’e hizmet veriyorlardı. Luca ile Peder Peter, belgelerin anında saygı uyandırmayacağı ve yardımcı olmayacağı tek Avrupa şehrinde olma talihsizliğini yaşıyorlardı.

“O hâlde, iddia ettiğiniz üzere, Lucretili Leydisi Isolde’nin ev halkından değilsiniz,” dedi kâtip.

“Hayır,” dedi Luca kısaca.

Kâtip, Isolde'nin yalanının kaydını tutarcasına küçük bir not aldı.

“Peki ya sahtekâr Drago Nacari ile ne işiniz vardı?” diye sordu ortadaki sandalyede oturan hâkim.

“İlk başta onun üçkâğıtçı olduğunu bilmiyorduk,” dedi Luca dürüstlikle. “Talimatlarımızdan anlayacağınız üzere, altın sikkelerin kaynağını bulmak üzere yola çıkmıştık. Düzenimizin Lordu buraya gelmemizi, tüccar kılığında gezmemizi, altınların sahte mi hakiki mi olduğunu bulmamızı, sahteyse nereden geldiklerini saptamamızı buyurdu.”

“Bize bilgi vermek aklınıza gelmedi mi?” diye sordu soldaki hâkim.

“Size bilgi verecektik,” diye dikkatlice cevap verdi Luca. “Talimatlarımızda da okuyacağınız gibi, öğrenir öğrenmez sizi bilgilendirmemiz yazıyor. Hatta kaldığımız eve zorla girildiğinde size haber vermek üzere yola çıkıyorduk ve ev hapsine alındık. Arkasından sizinle gün doğarken gelip görüşmeye karar verdik. Fakat hizmetlimiz bu gece sizin tarafınızdan tutuklanınca, gelip rahatsız etmek zorunda kaldık. Saat çok geç olmasına rağmen.”

“Çok düşüncelisiniz,” dedi üçüncü adam. “Soruşturmanıza başlamadan önce bize haber vermeyi akıl edemediniz mi? Şehrimize adım atıp sahte para ararken? Tüccarlarımızı sorgulayıp bankacılarımızı kandırırken? Sahte altın satın almaya, alıp satmaya ve bu yanılgıdan kazanç elde etmeye başladığınızda? Fiyatı etkileyebilecek bilgiyi saklı tutarken?”

“Tabii ki hayır,” dedi Peder Peter. “Kendi düzenimizin lordunun emirlerine itaat ediyorduk. Ne bulacağımızı bilmiyor-

duk. Hiçbir şey bulamazsak, boşu boşuna tüccarlarınıza olan güveni sarsacaktık.”

“Şimdi de sarsıldı,” diye yorum yaptı hâkim.

“Maalesef, evet.”

“Peki simyacı Drago Nacari ile ilişkiniz neydi?” diye sordu ikinci hâkim. “Çünkü onun, para basmanın yanında, simyacı olduğunu da biliyoruz.”

“Elindeki bir el yazmasıyla ilgili bana fikir danıştı,” diye itiraf etti Luca. “Okumam için evime getirdi, ben de ona geri verdim.”

“Ne yazıyordu?”

“Tercüme edemedim. Hem de hiç.”

“Peki ya çalışmaları hakkındaki izleniminiz nedir? Evine gittiğiniz zaman?”

“Emin olacak kadar çok şey görmedim,” dedi Luca. “Kesinlikle çok malzemesi vardı, birkaç değişik iş üstündeydi. Bir ocağı ve çürüyen bir şeyle dolu bir kazanı vardı. Hayatının en büyük çalışması olduğunu söyledi, ayrıca felsefe taşından bahsetti. Fakat lorduma ya da size rapor etmeyi düşüneneğim kadar önemli bir şeye rastlamadım.”

“Herkesin dilinde felsefe taşı,” dedi Konsey lideri.

Bir diğeri kafa salladı. “Konuyla alakası yok. Burada ilmini uygulamaya izin belgesi yoktu, o yüzden sırf bu sebeple bile suçlu sayılır.” Durdu. “Yaşayan bir canlı yaratmaya mı çalışıyordu?”

Luca hafiften boğulur gibi, nefessiz kaldı.

Peder Peter bu garip sessizlikte öne çıktı. “Nasıl olur? Sadece Tanrı hayat verebilir.”

Luca başıyla onayladı. “Affedersiniz. Hayır. Ölü ve kurutulmuş hayvan dışında bir şey görmedim.”

Kâtip uzun ve ayrıntılı bir not aldı.

“Dolayısıyla, en önemli suçlama, sahte para basması,” diye devam etti hâkim. “Para bastığına dair kanıt gördünüz mü?”

Luca kafa salladı. “Paraların kalıplarını bana kendi elleriyle gösterdi. İlk paraların Bedford Dükü John’dan geldiğini anlattı. Uzun zaman önce Paris’te tanışmışlar. Önce dükün gerçek paralarına sahipmiş. Ardından burada, Venedik’te, dükün tarifine uyarak yeni bir seri para basmış. Ve dükün mührünü kullanarak onları da iyi para diye dağıtmayı planlamış.”

“Yine de bunları bize rapor etmediniz?” dedi adamlardan biri, buz gibi bir sesle. “Kalpazanlık, Cumhuriyet’i tam kalbinden vuran bir suçtur. Kurdaki değişimin, Venedik’teki tacirlere nasıl etki edebileceğini biliyor musun?”

Luca hayır anlamında kafa salladı, sessiz kalmayı daha akıllıca buldu.

“Mahveder. Bizi de mahveder. Dünyanın en büyük şehrini mahveder. Sizse bunu bize hemen rapor etmeyi düşünmediniz. Suçlu size itiraf etti, siz de evinde kaldınız, kanıtları gördünüz ve bize haber vermediniz, öyle mi?”

“Yoldaydık,” dedi Luca. “Yarın sabah ilk iş gelecektik. Gün doğarken.”

Ürkütücü bir sessizlik oldu. Nihayet, ortada oturan adam konuştu. “Piyasaya kaç sandık sürdüğünü söyledi mi size?”

Luca, “Hayır,” dedi.

“Piyasaya ne kadar sahte para sürdüğünü söyledi mi? Akan, sızan paralar? Bu gece şehrin dört bir yanından bozulan para

ihbarları geliyor. İnsanlar, bankaların kepenklerini yumruklayacak, gün ağarır ağarmaz paralarını geri isteyecekler. Kimse kan lekeli para istemez. Kimse sahtecilik istemez. Dışarıda daha kaç para geziyor?”

Peder Peter boğazını temizledi. “Yarın sabah gün doğarken kalpazanlara karşı kanıtlarımızla size gelecektik. Elbette elimizde delil geçer geçmez, tüm bildiğimizi size rapor edecektik. Leydi Carintha’nın suçlamaları bize engel oldu. Ama kaç para olduğunu bilmiyoruz.”

“Fakat siz tutukluyseniz, hizmetlinizi, evin dışına gönderebilirsiniz.” dedi adamlardan biri. “Ama tam o zor anda, paraların eriyip aktığına dair bizi uyarmaya yollamadınız. O hayati anda hizmetlinizi simyacılara gönderdiniz. Neden yaptınız bunu?”

Luca konuşmak için ağzını açtı, söyleyecek bir sözü olmadığını anlayınca tekrar kapattı.

“Muhafızınız paraların aktığını gördü,” dedi Peder Peter cılızca. “O size rapor etmiştir. Paraları değiştiren kalpazanı tutuklamak için adamlarını yollamıştır herhâlde.”

Sağ taraflarındaki kapı açıldı ve Freize eşikte dikildi. Giysileri yırtılmıştı, bir gözü mordu ve alnında yara izi vardı. Birisi onu arkadan itekledi, yalpalayarak odaya adımını attı. Luca heyecanla bağırdı ve öne fırlayacaktı ki kâtip sertçe elini omzuna koyup onu geride tuttu.

“Freize!” diye haykırdı Luca.

“İyiyim,” dedi Freize. “Biraz tekme tokat oldu, hepsi bu.”

“Tutuklanmaya direndi,” dedi kâtip, masadaki beylere. “Sadece yara bere içinde. Tutuklandığından beri sorgu odasında tutuyoruz. Bir yerine zarar gelmedi.”

“Hizmetlinizi, onu kalpazanları uyarması için mi eve yolladınız? Adamlarımız onları yakalamadan kaçabilmeleri için mi?” diye doğrudan sordu Konsey Başkanı, Luca’ya. Bir anda bütün kâtipler durdu. Kalemeleri kâğıdın üstünde dimdik, yazmaya hazır beklediler.

“Hayır! Tabii ki hayır!” dedi Luca hemen. Güven verici bir şekilde Freize’e gülümsemeye çalıştı ama ağzı kurumuştur.

“O zaman niye gönderdiniz? Neden oraya gitti?”

“Kendim gittim,” dedi Freize birden. “O güzel kızı son bir kez görebilmek için kendiliğimden gittim.”

Üç hâkimin kafası da Freize’e çevrildi. “Onu uyarmaya mı gittin?” diye sordu içlerinden biri.

Luca, Freize’in adım adım yaklaştığı tuzağı gördü. “Hayır!” dedi tedirgince. “Hayır, öyle yapmadı!”

“Kızı görmeye gittim,” dedi Freize. “Lordum beni yollamadı. Kendi irademle gittim. Tutuklanacaklarını bilmiyordum. Yanlış bir şey yaptıklarını da bilmiyordum. Aslında onlar hakkında hiçbir bilgim yoktu, sadece kızıdan hoşlanıyordum. Ziyaret edeyim dedim.” Freize dayak yemiş suratını buruşturdu.

Kâtiplerden biri başını kaldırdı, yanındaki hâkime bir şeyler söyledi. “Muhafızlar içeri girdikten sonra evden çıktı. Simyacıların tutuklanacağını biliyor olmalıydı. Bir kayık alıp doğruca simyalılara gitti.”

“Senin kürek çekerek gittiğin kayığa binip kaçmışlar,” dedi Konsey üyesi. “Kaçmalarına yardım ettin, uyarmaya gitmediysen de bunu yaptın.”

“Ah, Tanrı aşkına! Ben söyledim gitmesini,” dedi Peder Peter ansızın. “Benim ricamla, bir iksir almaya gitti. İkisinin

de tutuklanmasından önce o ilacı istiyordum. Ben ve simyacıdan başka kimsenin haberi yoktu ama sonra bu... Bu mankafa... Akli mantığı olsa, kapıda sizin muhafızları görür görmez geri dönerdi ama inat etmiş. Bana... eee... iksirimi getirmek için. Sonra da tutuklandı, yaralandı ve bizi böyle zora, beni de böyle bir utanca soktu.”

Herkesin bakışları, Peder Peter'm kıpkırmızı suratından, Freize'e döndü. Genç adam, gözleri yerde, gıkını çıkarmadan duruyordu.

“Şimdi de utancımı saklamak ve beni korumak için yalan söylüyor,” dedi Peder Peter, öfke ve utanç arasında kalarak. “Tabii ki bu da durumu kötüleştiriyor. Kuş beyinli işte. Simyacı bana bir.. iksir yapacağına söz vermişti. Şey için, eee, hastalığım için.”

“Hasta olduğunu bilmiyordum,” diye haykırdı Luca.

“Kimsenin bilmesini istemiyordum zaten!” diye bağırdı Peder Peter, sabrının sınırında bir insan gibi. “Böylesi hassas bir görevi yerine getirmek üzere Freize'e güvenmek, benim aptallığım olsa gerek. Çok acil bir durumdu benim için. Kendim gitmeliydim. Şimdiyse... Şimdiyse keşke simyacıya hiç danışmasaydım diye düşünüyorum. Pişmanım.”

“Ne iksiri?” diye sordu hâkimlerden biri.

“Söylememeyi yeğlerim,” diye cevap verdi Peder Peter, kullakları kıpkırmızı yanarak.

“Burada on yıldan beri ilk kez Cumhuriyet'i bu kadar tehdit edip tehlikeye atan bir kalpazanlık davasının duruşmasını yapıyoruz!” Masanın başındaki ceza hâkimi elini masaya vurdu. “Hemen ağzındaki baklayı çıkarsan iyi olur!”

Peder Peter'in rengi ruhsarı attı. "Söylemeye utanıyorum," dedi, fısıldarcasına. "Benim, yeminlerimi zedeleyebilir ve düzenimin namına kara leke sürebilir."

Perişan hâli çok inandırıcıydı. Hâkim başını öne eğip ortadaki kâtiplere, "Bunu kayda geçirmeyin," dedi. Peder Peter'a döndü. "Güvenle konuşabilirsin. Ben karar verirsem, hiçbir şey bu duvarların dışına çıkmaz. Ama bize her şeyi anlatman lazım. Simyacıya hangi iksiri sipariş ettin?"

Peder Peter, yüzünü Freize ve Luca'dan uzağa çevirdi.

"Odadan çıkmalarını emredeyim mi?"

"Kalabilirler. Yerin dibine giriyorum. Bu da benim cezam. Beni bir aptal sanacaklar. Yaşlı bir ahmak."

"Ne sipariş ettiğini söyle o zaman."

"Bir aşk iksiri," dedi Peder Peter çok alçak sesle.

"Aşk iksiri mi?" diye tekrar etti adam, ağzı açık kalarak.

"Evet."

"Senin konumunda bir adam? Kutsal emir altında? Kutsal Baba'nın soruşturma görevlisine hocalık ederken?"

"Evet. Günah ve şaşkınlığa düştüm. O yüzden bu kadar yerin dibine giriyorum. O yüzden bu aptal, görevini saklamaya çalışıyor. Beni utancımdan kurtarmak için."

"Neden aşk iksiri istedin?"

Peder Peter başını öylesine öne eğmişti ki çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Kafasının tepesindeki tıraş edilmiş noktası mum ışığında parladı. Tam anlamıyla sersefil olmuştu. "Leydi Carintha'yı çok beğendim," dedi usulca. "Ama..." Sustu ve sözcük bulmak için mücadele etti. "Ama bende... Erkeksi yetenek yok. İçimde... şevk yok."

Hâkimler öne eğilmişlerdi. Kâtipler donakalıp kalemleri kâğıdın üstünde hareketsiz beklediler.

“Drago Nacarî’nin bana bir iksir yapabileceğini sandım, böylece kadın kendine rağmen bana çekilecekti. Eğer bana karşı yeterince nazik davranırsa -çok yüce ruhlu bir leydi- ben de ona yetecek bir erkek olmak isteyecektim.” Masada oturan beylere kısa bir bakış fırlattı. “Onu beğenmenin ötesinde, başımı döndürdüğünü ona da sorabilirsiniz. Biliyor. Bir erkeğin üstünde nasıl bir etki bırakabileceğinin farkında. Tek korkum, buna karşılık veremeyeceğimdi.”

İki hâkim, Leydi Carintha’nın yüce ruhunu ve neşesini kendileri deneyimlemişçesine kafa salladı, Peder Peter’ın korkularına empati duydular.

“Kadınlarla çok az deneyimim oldu,” dedi Peder Peter. Sesi incecik, gözleri yerdeydi. “Hatta neredeyse hiç. Ama zannettim ki kadın, şöyle bir erkek isteyebilir... Eğer bana bakma kibarlığını gösterirse, ona yetecek bir erkek olamamaktan korktum.”

Hâkimlerden biri boğazını temizledi. “Anlaşıldı,” dedi.

“Aptallık ettim,” diye itiraf Peder Peter. “Günahkâr bir aptal gibi davrandım. Ama Tanrı beni en kötüsünden korudu çünkü aşk iksirini alması için yolladığım budala hizmetli, benim günahkâr işime koşarken yakalandı. Hem ayrıca Leydi Carintha hepimize karşı cephe aldı. Bir daha suratıma bakmaz.”

“Ama adamların sahte para bastığını biliyordun,” diye ısrar etti bir hâkim.

Peder Peter diz çöktü ve alnını masaya yasladı. “En kötüsü de bu işte. O yüzden Freize’i yolladım. Sahte paraların kalpa-

zanı olduklarını biliyordum. Para taciri İsrail'i bulur bulmaz, onlara ulaşacağınızı da biliyordum. Simyacılar tutuklanmadan aşk iksirimi ele geçirmek istedim. O yüzden Freize'e hemen gitmesini salık verdim. Onların evinde yakalanmasının tehlikeli olacağını bilsem de. Kendi bencil şehvetim için onu da ateşe attım."

Adamlar Freize'in üstüne üstüne geldiler. "Bu işi yapmaya mı gitmiştin?"

Freize yutkundu. "Evet, efendimin söylediği gibi."

"Neden bize hemen anlatmadın peki?"

"Sırdı," dedi Freize. "Üzücü bir sır. Bazen kendi çıkarıma karşı olabiliyor."

Üç hâkim kafa kafaya verip hızlı hızlı bir şeyler konuştu. "Salıverin," dedi Konsey'in başı. "Suç yok."

Ayağa kalktı. "Eğer Drago Nacari ve yanındaki genç kadını yakalarsak, sahte para basan kalpazanlar olarak yargılanacaklar. Siz de onların aleyhinde şahitlik edeceksiniz," diye buyurdu.

"Elbette," diye söz verdi Peder Peter.

"Bu arada, yapacak önemli işlerimiz var. Altın rezervlerini bankalara vermeliyiz. Herkes altın parasını satıyor ve külçe altın istiyor. Altının değeri piccoliden de aşağıya düştü. Vatandaşlarımız ve tüccarlarımız, kepenklerini açar açmaz bir saat içinde zarar edecekler. Artık Osmanlı İmparatorluğu da İngiliz altını istemiyor. Hem iyi hem kötü. O pis kalpazanların yol açtığından fayda sağlamaya çalışmalıyız. Bize bir servete mal olacak."

"Onları daha erken yakalamadığımız için üzgünüm," dedi Luca. "Niyetimiz buydu. Amacımız buydu."

Konsey kafa salladı. “O hâlde misyonunuzda fena hâlde başarısız oldunuz,” dedi konsey başkanı, buz gibi bir sesle. “Düzeninizin lorduna, beceriksiz olduğunuz, kendinizi ve başkalarını tehlikeye soktuğunuzu anlatabilirsiniz. Ve sen,” diye Peder Peter’a döndü, “yeminlerini çiğnedin. Şüphesiz günah çıkartacak ve acı bir cezayla kefaretinin ödeyeceksin. Utanmışa benziyorsun. Utanmalısın da. Üçünüzden de hiç memnun değiliz. Yine de henüz herhangi bir hukuki suçlama olmayacak. Bence aptalsınız ama suçlu değilsiniz. Cibiliyetsiz ahmaklarsınız ama zalim değilsiniz.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Luca. Peder Peter, konuşamayacak kadar utanç içindeydi.

“Gidin o zaman,” dedi Konsey lideri. Luca, Peder Peter ve Freize, sesizce başlarını eğip arkalarını döndükleri gibi odadan teker teker çıktılar.

Dükalık sarayının ön kapısından iskeleye yürüyüp sallanan gondola binene dek, aralarında tek kelime etmediler. Freize, Luca’nın elini sıkıca tuttu. Luca da onun binmesine yardım etti ama iki genç hiç konuşmadı.

Peder Peter cübbesinin kapüşonunu çekti, kamburunu çıkarıp gondolun ucunda oturdu, diğerlerine sırtını döndü ve yavaşça kanalda kürek çekildi. Evlerine sapıldı ve Guiseppe, gondolu rıhtıma getirdi.

Kanal giriş kapısında bekleyen muhafız, çoktan orayı terk etmişti. Sokak kapısında da asker yoktu. Luca kızların katma

doğru seslendi: “Isolde! Ishraq! Döndük!” Kızların üst katta yürüdüklerini ve merdivenleri indiklerini duydu.

İki kız içeri girip sessiz duran üçlüye baktı. Freize’in yaralı yüzünü, Peder Peter’in karanlık ifadesini incelediler. Isolde kapıyı arkalarından kapattı. “Ne oldu?” diye sordu korkuyla.

Luca başını iki yana salladı. “Yemin ederim, bilmiyorum,” dedi. Emin olamayarak Peder Peter’a baktı. “Belki de hiç bahsetmesek daha iyi,” dedi dikkatlice.

Peder Peter dönüp Luca’nın suratına baktı, öfkeden patladı. “Aptal!” dedi. “Sen de kendine soruşturma görevlisi diyorsun. Şu lanet olası kanal kadar geniş ve iki katı derin bir yalanı okuyamıyorsun, ha?”

Isolde, Peder Peter’ın öfkesini görünce şok geçirerek sindi ama Freize, yaşlı adama doğru gidip önünde eğildi, elini kalbine koydu. “Çok teşekkür ederim,” dedi. “Söylemeni beklediğim son şeydi. Budalanın teki gibi bön bön bakmak dışında bir şey yapamadım.”

“Hakikaten de bön rolünü çok iyi yapacağından eminim,” dedi Peder Peter acımasızca.

Isolde, Freize’in elini tuttu ve yaralı yüzüne bakmak için mum ışığına doğru çevirdi onu. “Seni incittiler mi?” dedi sessizce. Nazikçe yanağına dokundu. “Ah Freize! Seni dövdüler mi?”

“Pek değil,” dedi Freize. “Peder Peter beni asılmaktan kurtardı.”

“Kurtardı mı?” diye sordu Luca. Hâlâ Peder Peter’ın sözleri yüzünden sarsılmış vaziyetteydi.

“Tabii ki,” diye ağzını yuvarladı Peder Peter. “Ciddi ciddi, o şeytandan kopma et parçasına şehvet duymanın kuyısından

geçtiğimi düşündün mü? Sence Freize gibi bir sersemi, Drago Nacari gibi bir üçkâğıtçıya aşk iksiri almaya yollar mıyım? Sence ben de Freize gibi bir budala mıyım? Ya da senin gibi? Güzel bir surat uğruna kellemden olur muyum? Hatta pek de güzel olmayan bir surat uğruna?”

Luca yavaş yavaş kafasına dank ederek durdu. “Konsey’in önünde konuştuğunda inandım sana,” dedi. “Bana aptal diye bilirsin ama ağzından çıkan her kelimeye kandım.”

“O hâlde, yalan söylediklerinde bile insanların kalbinin içini görebilme yeteneğini geliştirmelisin,” dedi Peder Peter. “Çünkü böyle bir saçmalığa kanıyorsan, soruşturma görevlisi olamazsın.”

“Freize’i kurtarmak için yalan mı söyledin?” diye sordu Isolde, meselenin can alıcı noktasını yakalayarak. “Aşk iksiri aldirmek için onu Nacari’lere yollamış gibi mi yaptın?” Sesi, titreyerek kahkahaya dönüştü ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştıysa da başarısız oldu. “Şehvet hissettiğini mi itiraf ettin Peder Peter? Ve aşk iksirine ihtiyaç duyduğunu?”

Peder Peter ağzını açmadı, Ishraq ise gülme krizine girdi. Isolde de kahkahalar atmaya başladı ve Luca, aralarına katılmamak için dişlerini sıkıyordu. Fakat Peder Peter ve Freize hâlâ son derce ciddiydiler.

“Can güvenliğim için namını iki paralık etmeyi göze aldın,” dedi Freize. “Sana çok teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum.”

Peder Peter başıyla onayladı.

“Freize için büyük bir fedakârlık yapmışsın,” dedi Isolde, Peder Peter’in eyleminin önemini kavrayarak. “Onun uğruna,

kendini aptal gibi göstermişsin. Büyük bir meziyet bu Peder Peter. Freize uğruna, büyük bir hediye vermişsin.”

“Ve yalan söylemişsin,” diye hayret etti Ishraq.

“Yemin etmemiştim, bana Tanrı adına doğru söyle diye ant içirmediler,” dedi Peder Peter. “Ayrıca yaşlı, sıksa bir din adamının, eskimiş bir Venedik mamasına duyduğu şehvet yüzünden böyle saçma sapan işlerle uğraşabileceğine hemen kandılar. Luca benim hakkımda daha iyi şeyler düşünüyor sanırdım ama öyle değilmiş meğer.”

“Özür dilerim,” dedi Luca, ne diyeceğini bilemeyerek. “Hemen tahmin etmeliydim ama aklım başımdan gitti... Düşünemiyordum.”

Peder Peter, sanki hepsi birden tahammül edilemezmiş gibi iç geçirdi. “Bu konuyu burada kapatıyoruz,” dedi ve odayı terk etti.

“Olağanüstü biri,” dedi Isolde, kapı kapandıktan sonra.

“Azizler şahit, çok etkileyiciydi,” diye onayladı Luca. “O kadar inandırıcıydı ki.”

“Bana hayrandır,” diye sır verir gibi Ishraq’a yanaştı Freize. “İtiraf etmekte güçlük çekiyor, kendini çok yüce gören bir adam ne de olsa. Ama beni çok önemsiyor. Bu da kanıtı.” Durdu. “Ben de onu çok önemsiyorum,” dedi, gerektiği yerde Sezar’ın hakkını Sezar’a teslim eden bir adam havasıyla.

Ertesi gün, bankalar açıldığında ve tüccarlar tezgâhlarını kurduğunda, Venedik’te bir panik hâkimdi. Ishraq ve Isolde, altın para cüzdanlarıyla, dükkaya, hatta gümüşe çevirecek birini

bulma umuduyla San Marco'ya yürüdüler fakat bütün para tacirleri kapalıydı. Kilise bile, içeride diz çökmüş, talihlerinin açılması için dua eden insanlarla doluydu. Hepsinin fakirlikten ödü patlıyordu. Değersiz altın paralar ellerinde patlayacak zannediyorlardı. Her bir cüzdandaki altın paranın üstü, kırmızı pastan yapış yapıştı.

Luca, Freize ve Peder Peter, gondolla Rialto'ya gittiler. Dükkânlar kapalı, kepenkler inikti ve para tacirlerinin tezgâhları ortada görünmüyordu. Herkesin istediği şey, test edilmiş, hakiki altındı. Ama altın sırta kadem basmıştı.

San Giacomo Meydanı'ndaki büyük banka binalarının girişinde sadece bir kepenk açıldı. Altını kısıtlı sayıda parayla değiştiriyorlardı. Her müşteriye belli miktar veriliyordu. Lekeli ya da ıslak parçalar geri çevriliyordu, kendi rezervlerinin tükeneceğinden korkuyorlardı.

Luca, kâtiplerden birinin, camdan dışarı, "Altınım var, çok altınım var," dediğini duydu. "Korkmaya gerek yok. Lordum, kırsal kesimdeki evinden getirmeye gitti. Yarın dönecek. Banka iyi. Bütün altın sikkelerinizi şu anda satmak zorunda değilsiniz. Yarın getirebilirsiniz. Sıkıntıya gerek yok, paniğe lüzum yok."

"Yarın İngiliz sikkeleri pul olacak!" diye bağırdı bir adam ve arkasındaki kalabalık birbirini dürtükleyerek bir ağızdan bağırdı. "Şimdiden beter olacak!"

"Yarın ödeyeceğim," dedi kâtip. "Bugün değiştirmek zorunda değilsiniz."

"Şimdi!" diye bağırdı insanlar. "Hemen! İngiliz sikkelerini alın! Satarken beklemiyordunuz! Şimdi hemen geri alın."

Doçe'nin muhafızlarından bir grup, büyük bir tekneyle, trampet çalarak hızla geldi. Meydana çıkan basamakları hızlı hızlı tırmandılar. Muhafız, bir duyuru rulosunu açıp okudu.

"Vatandaşlar! Hemen dağılacaksınız!" diye bağırdı. "Doçe yeterli sayıda altın olduğuna söz veriyor. Bizzat kendisi, bankalara ödünç verecek. Sikkeleriniz, altınla değiştirilecek. Doçe'nin define depolarından, bugün öğleden sonra altınları çıkaracağız. Şimdi dağılın ve evlerinize geri dönün. Bu huzursuzluğun kimseye faydası yok."

"Faiz oranı!" diye seslendi birisi. "Bankalarda yarın altın olmasından bana ne! Bugünkü oranla satın almadıktan sonra. Oran kaç olacak?"

Muhafız yutkundü. "Oran ayarlandı," dedi. "Oran sabitlendi."

"Kaçta?" diye bağırdı birisi.

Muhafız, adamlara mühürlü duyuruyu gösterdi, kafasının tepesinde tutup hafif rüzgârda dalgalandırdı. "Doçe, tüm Venedik vatandaşlarına ödeyeceği oranı kendisi belirledi. Her İngiliz altınına, dükânın üçte birini ödeyecek. Venedik bankaları da öyle yapacak," dedi.

Kalabalık birden sessizleşti, âdeta bir ölüm fermanı açıklanmıştı. Sanki herkesin birden midesi bulanmış gibi, uzun, yavaş iniltiler çıkmaya başladı. Kalabalıktaki herkesin, İngiliz altınıyla spekülasyon yaparak elde ettikleri servetin bir gecede uçup gittiğini anlamasıyla gelen bir inlemeydi bu. Her bir İngiliz altını, artık bir dükânın üçte biri ederindeydi. Oysaki bir gün öncesine kadar üç dükaya bedeldi. Yüzlerce altın sikke satın alan tüccarlar, iyi altınla, başka kurlarla, hatta mal karşılığı alım satım yapanlar, yıkımla kalakalmıştı.

“Yani iyi altınlarla kötüler arasında sadece dokuzda bir oranında para gerçek altın çıkacak, öyle tahmin ediyorlar.” diye fısıldadı Luca, Peder Peter’a.

“Öyle ya da böyle, İngiliz altınlarını geri almak zorundalar. Bir oran belirlemek zorundalar, yoksa kimse alışveriş yapmaz. İnsanlar altın talepleriyle bankaları çökertecek. Bu kalabalık, ayaklanmadan bir adım geride.”

“Çok fena,” dedi Luca.

Peder Peter, genç adamın yüzüne baktı. “İşte ünün değeri,” dedi. “Leydi Isolde’nin kendi şerefini nasıl savunduğunu gördün. Dün, namımı iki paralık edişime tanık oldun.” Tacirler evlerine giderken, kapılarını kapatırken ve küçük çaplı tüccarlar yürüyüp kanalın yanında dururken, şok içinde, kendi yıkımlarıyla suyun parlak yüzeyinde yüzleşmeye çalışırken, azalan kalabalığa baktı. “Piyasa böyle işler,” dedi. “Büyük kazanç daima peşinden büyük kayıp getirir. Sonra muhtemelen, tekrar kazanç doğar. Tefecilik budur. İşte bu yüzden, namuslu insanlar piyasada oynamaz. Pek azına zenginlik getirirken, çoğunu yoksullaştırır.”

Luca’nın omzunu tuttu, terk edilmiş meydana çevirdi yüzünü. Adamın teki salyaları akarak, ağzı açık kalmış, yastan ve dehşetten hüngür hüngür ağlıyordu. “Bak ve anla. Piyasa ters gidince olmaz bu. Piyasa işlerse olur. Ani erişilen kazancın peşinden gelen ani zarar. Olacağı budur. Gerçek dünya işte bu. Bir gecede altın fiyatını ikiye katlayan günler, canavardı.”

Luca başıyla onayladı, yüzü gölgelendi. “Fidye!” diye nefesi kesildi. Topuğunun üstünde döndüğü gibi Rialto Köprüsü’ne, Peder Pietro’nun tezgâh kurduğu noktaya gitti. Yaşlı ada-

mın tabure niyetine kullandığı alçak sütun boştu, Rialto Köprüsü'ndeki tezgâhların yarısı kapalıydı. Sanki insanlar herhangi bir kurla para harcamaya korkuyordu.

“Peder Pietro’yu bugün gördünüz mü?” diye sordu Luca, yoldan geçen bir kadına.

Kadın sessizce, hayır anlamında kafa sallayıp devam etti.

“Peder Pietro’yu gördünüz mü?” diye sordu Luca, bir tüccara.

Sanki cevabı pahalıya patlayacakmış gibi sorudan uzaklaştı adam.

“Sonra geri döneriz,” diye karar verdi Peder Peter. “Daha sonra gelecek mi diye bakarız.”

“Babamın fidyesi,” dedi Luca, içinde büyüyen dehşet hissinden kaçmaya çalışarak. “İngiliz altınıyla ödememizi talep etmişlerdi. Aynen istedikleri gibi, parayı İngiliz altını şeklinde yolladık.”

“Elçi ne zaman yola çıktı?” diye sordu Peder Peter.

“Dün,” dedi Luca boş boş. “Gün doğarken.”

“O hâlde belki haberden öndedir. Şu anda belki de köle sahibine parayı ödemiş, babanı sağ salım yanına almıştır. Kurun değer kaybettiğini duyana kadar saatler geçer kesin. Haberin Venedik’ten çıkması lazım. Belki çoktan değiş tokuş etmişlerdir ve baban şu anda güvende olabilir.”

“Altınlar akarsa diye, saf külçe yollamalayım.” Luca bankaya doğru bir adım attı, sonra geri çekildi. Altın alamayacağını fark etti, çünkü bankalarda yoktu. Ayrıca, altın almak için, gözden düşmüş İngiliz sikkeleri dışında beş kuruşu yoktu.

Genç yüzünde avurtları çöktü. “Peder Peter, Milord’un servetinin tümünü sikkelere yatırdık. Biz de yıkıldık. Milord’un bütün parasını kaybettik. Babamı serbest bırakmak için altın alamam!”

Peder Peter’ın yüzü sert ve meşumdu. “Kumar oynadık ve kaybettik,” dedi. “Zengin ayağına yattık ve şimdi fakiriz.”

“Beklemek zorundayım,” dedi Luca. “Beklemek zorundayım. Başka yapacak bir şey düşünemiyorum. Yemin ediyorum, babamı özgürlüğüne kavuşturacağım ve şimdi... Beklemek zorundayım. Belki de... Ama beklemeliyim. Yapacak başka bir şey yok.”

“Dua et,” diye tavsiye etti Peder Peter.

Eve döndüklerinde, Freize ve kızları, çorba ve ekmekten oluşan sade bir yemek yerken buldular. “Piyasalar neredeyse durmuş,” dedi Isolde. “Tezgâh açanlar sadece gümüş para kabul ediyor ve bütün fiyatlar tavana fırlamış.”

Ishraq şoka girmişe benziyordu. “Gözlerinin önünde, baharat terazisiyle altınla karşılıklı tartsanız bile, İngiliz sikkesi kabul etmiyorlar,” dedi. “Sikkelerin saf altın olduğunu görse-ler bile takas etmiyorlar. Sebze bile satın alamıyorsun o parayla. Değeri ne zaman artacak kimse bilmiyor diyorlar, şimdiyse uğursuz olduğu söyleniyor. Kimse kanayan parayla, iyi para arasındaki farkı ayırt edemiyor. Kimse hiçbirini istemiyor. Isolde’nin annesinin yakutlarını yok yere sattım.”

Isolde, elini Ishraq’ın omzuna koydu. “Kendini suçlama,”

dedi sessizce. “Venedik’teki herkesle aynı durumdayız.”

“Altın paralarla ticaret yapmayı deneyecek kadar açgözlü herkesle,” dedi Ishraq acı acı. “O mücevherleri selde, soygunda, manastırdaki suçluların arasındayken korudum. Sonra da gittim kendi elimle batırdım.”

“Yeter,” dedi Peder Peter sessizce. “Büyük tüccarlardan beter bir şey yapmadın. Yarın paralara karşılık ne kadar altın alabilirsin, bakarız, Doçe servetini piyasaya sürecektir. Erkenden çıkabilirsiniz. Freize sizi para tacirlerine götürür.”

Ishraq kafa salladı, yüzü hâlâ öne eğikti. “Ne alacağımızı biliyoruz,” dedi sefil sefil. “Üç sikkeye karşılık bir düka. Bense yakutları hemen hemen tam aksi şekilde sattım.”

“Yapacak işimiz var,” dedi Peder Peter, Luca’ya.

“Ne?” dedi Luca. Bitkindi, babasının fidyesi hakkında kuruntu yapıp duruyordu. Ishraq’a, onunla aynı başarısızlığı paylaştığını hatırlatmasına hiç gerek yoktu. Hatta, ondan daha aptallık etmiş, Milord’un servetini İngiliz sikkeleriyle değiştirmişti. Yabancı bir dövizle babasının fidyelerini ödemeye çalışmıştı. Böylece hem kendini hem de babasını yakmıştı.

“Milord’a mektup yazmalıyız,” diye karar verdi Peder Peter. “Burada olanları ona anlatmalıyız. Sen imzalamadan şifteleirim. Raporu bugün göndermeliyiz. Venedik’te başkasından haber almak yerine bizden duyması daha iyi.”

“Venedik’ten kim ona rapor yazıyor ki?” diye sordu Freize, çorbasından kafasını kaldırıp.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Peder Peter. “Ama birisi yapıyordur.”

Luca masaya oturdu, mürekkeple kalemini ve kâğıdı önüne

çekti. “Nereden başlayacağımı kestiremiyorum,” dedi.

“Son raporun bittiği yerden. Milord’a, kalpazanları saptadığımızı, ihbar etmek üzere olduğumuzu söylemiştik,” diye hatırlattı Peder Peter. “Rapor etmediğimiz için çok kızacak muhtemelen.”

“Kalpazanları bulduk ama salıverdik.” Luca hatalarını sıraladı. “Milord’un bütün parasını, İngiliz sikkesine yatırdık. Şimdiyse eski fiyatının azıcık bir parçası ediyor. Adamın parasını batırdık.”

“Kalpazanları serbest bırakarak ve kurun düşmesine sebep olarak birçok dürüst insanı ve Venedik’e olan güveni mahvettik,” diye ekledi Peder Peter. “Hayatımda bu kadar feci bir soruşturmaya dâhil olmadım.”

“Milord memnun olmazsa ne yapıyor?” diye sordu Luca gergince.

Peder Peter omuz silkti. “Bilmem. Daha önce hiç böyle bir çuval inciri berbat etmedim. Daha önce, bir suçu ihbar etmekten geri duran, suçlularla özdeşlik kurup emirlere karşı gelen bir soruşturmacıyla çalışmamıştım.”

Uğursuz bir sessizlik oldu. “Üzgünüm,” dedi Luca beceriksizce. “Düzen’i, onu ve seni yarı yolda bıraktığım için üzgünüm.”

Ne şaşırtıcıdır ki Peder Peter başını kaldırdı ve o ender gülüşlerinden birini bahşetti. “Benden özür dilemene gerek yok,” dedi. “Her zamanki gibi hakikati kovaladın. Azimle ve ısrarla, kayda değer iç görülerde bulundun. Fakat gerçek şu ki, spekülasyon, ticaret ve faizcilik, kokuşmuş bir iş koludur. Çürümüş bir elma gibi kendi üstüne düşer, kurtçuklar

tarafından yenir. Milord da bunu en az senin kadar iyi biliyordur. Bizi kibirle, dış görünüşle dolu bir şehre yolladı. Biz de buranın çirkin yüzünü gördük. Kendimizce yanlış bir şey yapmadık ama günahkâr bir dünyada, emirlerini takip ettik. Kalpazanları daha önce ihbar etseydik de belki kaçacaklardı. Ishraq ve Freize, kaçmalarına yardım etti. Düzen üyelerinden sen ve ben değil. Daha önce onları durdursak da geç kaldığımızı bilirdik. Biz fark ettiğimizde onlar çoktan sahte paraları piyasaya sürmüştü.”

“Teşekkür ederim,” dedi Luca. “Hatalarımı görmezden geldiğin için. Sahtekârları daha erken ihbar etmek istemiştin ve haklıydın. Öyle yapmalıydık. Ayrıca Freize’i kurtardığın için de çok teşekkürler.”

Peder Peter yüzünü diğer tarafa çevirdi. “O konuyu açmayacağız,” dedi. “Rapora o kısmı koymayacağız.”

Ertesi gün, Isolde yemek salonunda bekliyordu Luca’yı. Luca kahvaltıya indiğinde, “Babanı düşünmekten uyuyamadım,” dedi. “Sikkelerle ilgili haber ulaşmadan fidyesini verip kurtarmış olmaları için dua ettim.”

Luca’nın yakışıklı, genç yüzü çatık kaşlarıyla gölgelenmişti. “Ben de uyuyamadım,” dedi. “Ayrıca Peder Pietro’yu görmek için öğlen duasına kadar beklemek zorundayız. Hatta hiç gelmeyebilir.”

“Hadi kiliseye gidip dua edelim,” dedi Isolde. “Sonra da Rialto’ya yürürüz. Seninle gelebilir miyim?”

Luca omuz silkti. “Artık kimse kim olduğumuzu umursamadığına göre, gelmemen için bir sebep bulamıyorum.”

“Seninle gelmek isterim,” dedi Isolde.

“Hep birlikte gideriz,” dedi Luca, akli babasında olduğu hâlde.

Isolde hassasça ona doğru uzandıysa da Luca çoktan, merdivenlerden Freize’e seslenmek için arkasını dönmüştü. Luca’nın sırtı dönüktü, o yüzden Isolde kendi parmaklarını yavaşça öpüp onun sırtına nazikçe dokunduğunda ve öpücüğü kolunun manşetine bastırduğunda, genç adam bir şey hissetmedi.

Beşi bir arada evden dışarı adımlarını attığı anda, yeni bir felaketin şehri vurduğunu anladılar. İnsanlar sokak köşelerinde toplanmıştı, suratları asıktı. Herkes, sanki bir ölüm yaşanmış gibi fısıldaşıyordu. Gondolcular şarkı söylemiyordu, kayıklar kanalda gidip geliyordu ama mallarını satan insanların bağırış çağırışları yoktu. Herkes parlak kostümünü üstünden çıkarmıştı, yıkık şehirde karnaval ruhu tamamen sönmüştü: Venedik’e Büyük Perhiz bu bahar erken ve buz gibi gelmişti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Luca tedirgince.

Hep birlikte Piazza San Marco’ya yürüdüler ve tacirlerin çoğunun, meydanda toplandığını, parlak kostümleri ve hizmetlileriyle, Doçe’nin sarayının önündeki rıhtımda beklediğini gördüler. Doçe’nin penceresinin önündeki balkondan, bayraklar ve flamalar sarkıyordu. “Sanki insanlara hitap ede-

cek,” dedi Peder Peter. “Bekleyelim de ne diyecekmiş dinleyelim.”

Freize ve Luca, iki genç kadını ortalarına aldı, artan kalabalığın itiş kakışından kaygı duyuyorlardı.

“Sence ne oluyor?” diye sordu Isolde, endişe içinde Luca’ya dönerek.

Luca olumsuz anlamda kafa salladı.

“Altın sikkelerle ilgili mi?”

“Eminim değil. Doçe fiyatı belirlediğine göre, artık konuşacak ne kaldı?”

Cascavlak bir trampet öttü ve Doçe pencerelerden balkona çıktı. Kalabalığa selam verircesine tek elini kaldırdı. Yavaşça, şatafatlı şapkasını çıkarıp eğildi.

“O da tıpkı herkes gibi bir Venedik vatandaşı,” diye açıkladı Peder Peter. “Çok sıra dışı bir sistem. Adam kral ya da lord değil, vatandaşlardan biri. Ve onu bu koltuğa seçiyorlar. O yüzden insanlara, hizmetlerinde olduğunu gösteriyor. Karşılarında başı açık duruyor.”

Karşılık olarak, kalabalıktakiler de şapkalarını çıkardı. Isolde ve Ishraq hafifçe reverans yapıp beklediler.

“Hepinize kötü haberim olduğunu üzülerek belirtirim,” dedi Doçe. Sesi o kadar yüksekti ki kalabalığın en sonundaki bile duyardı.

“Bildiğiniz gibi, bilgimiz ya da rızamız dâhilinde olmaksızın, bu şehirde üretilen altın sikkeler bize kazık attı. Kırmızı damlayan paralar, üçe karşılık bir dükayla değiştirilebilir. Kişi başına günde otuz sikkeyi aşmamak kaydıyla.”

Kalabalığı dolaşan ufak bir fısıldaşma oldu ama insanların

çoğu, bu haberin ilan edildiğini dün duymuştu, bu kötü haber artık eskimişti.

“Bugün Osmanlı İmparatorluğu büyükelçisinden açık bir şikâyet mektubu aldım,” diye devam etti Doçe. Anında meydana sükûnet çöktü, arkalardan birisi inledi ve sustu. Osmanlı İmparatorluğu, dünyanın en büyük gücüydü. Osmanlı İmparatorluğu ve Venedik arasındaki huzursuz barış ortamı, şehrin ayakta kalmasında hayati öneme sahipti. Osmanlılar, Akdeniz ve Karadeniz’e hâkimdi. Orduları, Venedik’in doğusundaki toprakları istila etmişti. Osmanlı büyükelçisi mutlu değilse, o hâlde şehir feci bir tehlikenin kıyısında demektir.

“Anlaşılan, bu sene Osmanlı İmparatorluğu’na haraç vergisi ödeyen bütün Hristiyan ülkeler, borçlarını altın sikkelerle ödemiş,” dedi Doçe. “Heyhat...” Durdu. “Heyhat,” dedi tekrar. Kalabalıktan hafif inilti çıkarmaya başladı.

“Bizim için heyhat. Osmanlılar, bilerek onlara değersiz pul sattığımızı inanıyor. O yüzden de sözleştiğimiz düzenli vergiyi ödemekte başarısız olduğumuzu iddia ediyorlar. Altın sikkeyle ödemeye söz verdiğimizizi, fakat onlara paslı para gönderdiğimizizi söylüyorlar.”

Kalabalıknhep birlikte hafifçe nefesini tuttu. Osmanlılara vergi ödemekte başarısız olmak demek, bütün vergi bölgelerine hemen ve güçlü bir ceza gelecek demektir. Yeni bir savaş sebep olabilirdi ve binlerce insan, durdurulamaz Osmanlı Ordusu’na kurban gidebilirdi.

“Dolayısıyla Konsey ve ben, Osmanlılardan da başarısız altın sikkeleri geri almaya, onlara da aynı size ödediğimiz gibi bir fiyat ödemeye karar verdik: Bir sikkeye üçte bir düka. Bu

sene sadece verginin küçük bir kısmını alacaklar ve umarız, elimizden bu kadarının gelmesini anlayışla karşılayacaklar.”

Piazza San Marco’da esen bir rüzgâr gibi yayıldı iniltiler. Birisi korkudan ağlamaya başladı, kalabalığın arkalarından bir adam avare avare dolaşmaya koyuldu. Memleketinin istila edileceğini, ailesinin köle diye alınacağını, hayatının biteceğini ve önlemek için elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu.

“Bu sebeple Venedik’teki her hanenin vergisine zam yapıyoruz. Büyük borcumuzu kapatmamıza yardım etmeniz için,” dedi Doçe istifini bozmadan. “Ben ve Konsey’in tüm üyeleri, kendi cebimizden şehre altın borç vereceğiz. Herkese de vergisini tam olarak, altınla ödemesini rica ediyorum. Şehrimiz ve yüce cumhuriyetimiz aşkına. Gerekirse karınızın takılarını kullanmaktan çekinmeyin. Mobilyanızdaki altın varakları koparmanız gerekiyorsa, giriş kapılarınızın altın kulplarını sökecekseniz, çekinmeyin. Ben de karımın ve annemin takılarını getireceğim. Tahtımdaki altın kaplamaları kazıyacağım. Kapılarımdaki altın tokmakları çıkaracak, duvarlarımdaki şaheserleri satacağım. Hepimiz en sevgili mal varlıklarımızı gözden çıkarmalıyız. İhtiyaç hâlindeyiz. Herkes elini taşın altına koymalı. Tanrı sizi korusun ve Venedik’i kurtarsın.”

“Amin,” dedi kalabalık kısık sesle ve Doçe çıplak başıyla, topuğunun üstüne dönüp içeri girdi.

Isolde, Luca’ya döndü, genç adamın suratı şoktan bembeyazdı.

“Gel,” dedi Peder Peter ve evlerine giden yolu tuttu.

“Rialto’ya gidip Peder Pietro’yu görmem lazım...” diye itiraz etti Luca.

“Hayır! Önce yapmamız gereken bir şey var.”

“Peder Peter?”

“Gel!”

“Ne?” Ishraq da arkalarından takip etti, adamın uzun adımlarına yetişmeye çalıştı. “Bu kadar önemli olan nedir?”

“Milord’un bana, bölgenin vergisini ve borcunu vaktinde tam olarak ödeyemediği takdirde açmamı söylediği bir emir var yanımda.”

“Bunun olacağını biliyor muydu yani?” Ishraq birden durdu. “Milord, bölgenin kötü para kullanacağını biliyordu, öyle mi?”

“Önceden bilmiş olamaz,” diyerek, tereddüde düşmeden yürümeye devam etti Peder Peter. “Kim tahmin edebilir ki? Milord sadece buna hazırlıklıydı. Bu görevde her şeye hazırlıklıydı. Borç ödeyememe durumuna karşın, bana açmam gereken bir emir vermişti. Şimdi okumalıyız.”

Isolde ve Luca, Peder Peter’in uzun adımlarına ayak uydurabilmek için neredeyse koşuyorlardı. Luca, Isolde’nin elini tuttu, onunla aynı anda yürüdü. Freize hızla arkalarından geldi.

“Bu tarz şeyleri nereden biliyor?” diye sordu Freize kendi kendine. “Bu mühürlü emirler? Vaktinden önce nasıl yazabiliyor. Bana işkence etmek için mi?”

Peder Peter kalabalığı itti, önden önden yürüdü, yan kapıya ulaşır evlerine girdi.

Hiç duraksamadan, doğruca yatak odasına gitti, yemek odasında bekleyen gruba mühürlü emirleri getirdi. Luca, Isolde ve Ishraq’a birer sandalye çekti, ardından kendisi de masanın başına oturdu. Freize kapının yanında bir sandalyeye

çöktü. “Mühürlü emirler,” dedi sinirle. “Her zaman, hop diye çıkıyorlar. Hep kötü haber ama.”

Peder Peter hiç kimseye aldırmadı. Mührü kırdı, sayfayı masaya yaydı. Kaşlarını çatıp Luca’nın önüne itti. “Sen oku,” dedi. “Şifreyi benden çok daha hızlı çözebilirsin.”

Luca kâğıdı aldı, bir an somurttu, sonra dışından okudu.

“Bölgelerin Osmanlı Beylerine vergi ve borçlarını ödeyememe durumunda, bu notu Macaristan Büyükelçisi’ne götüreceksiniz. Mührü gösterecek, sahte paraları, hazinelerindeki altınla almalarını salık vereceksiniz. Bu notu Comarino ailesine götüreceksiniz. Şahsi altın birikimlerini kullanarak, sahte paraları almalarını söyleyeceksiniz. Siz de cebinizde ne kadar kuruş, ne kadar altınınız varsa, ödeyebileceğiniz en düşük fiyata, hepsiyle İngiliz altını alacaksınız. Elinizdeki İngiliz sikkelerinden hiçbirini satmayacaksınız. Eğer geminiz, siz bu talimatları okuduktan sonra gelirse, kargonun tümünü kullanarak değeri düşmüş İngiliz altınlarını mümkün olan en düşük fiyata satın alacaksınız.”

Luca okumayı kesip kâğıdı elinden bıraktı. “Delirmiş mi?”

“Ama herkes altın parasını satıyor, hem de değerinden çok daha düşüğe,” dedi Isolde. “Herkes satıyor, kimse almıyor.”

“Bir değerleri yok,” dedi Ishraq.

“Ne yapalım?” diye sordu Luca.

“Emrettiğini,” dedi Peder Peter bezgince. Masadan kalktı, Macaristan Büyükelçisi’ne ve Comarino ailesine verilecek mektuplara elini uzattı. “Ben götüreyim mi? Sen de elimizde kalan altınlarla sikke al. Bankaya gidip gemimiz gelince kargomuz karşılığında onlardan sikkelerini satın alacağımıza söz ver.”

“Ama neden?” diye sordu Ishraq. “Neden Milord kötü bir şeye paramızı yatırmamızı istiyor?”

Peder Peter'ın yüzü karardı, tıpkı utancını itiraf etme numarası yaparken takındığı ifadeye geçti. "Bilmiyorum," dedi. "Bilmem gerekmiyor. Beni en derin günaha da sevk etse, ben Milord'un emirlerine uyarım, Tanrı'nın işini yaparım. Ona güvenmek zorundayım, muhakemesine uymak durumundayım. Emirlerine riayet etmeliyim." Yukarı doğru bir bakış attı. "Benimle gelir misin Freize?"

"Tabii ki," dedi Freize. Kafasını kaldırıp baktı. "İzin verersen?"

"Git," dedi Luca dalgın dalgın. "Ben de define sandığına bakıp para tacirlerine verecek ne kadar altınımız olduğunu sayacağım. Çok yok ama beş para etmez sikkelere karşılık seve seve alırlar."

"Ama neden?" diye sordu Ishraq. "Milord neden lekeli paraları almanızı istesin? Herkes iyi olmadıklarını bilirken üstelik."

"Ben sebebini sormam," diye cevapladı Peder Peter.

"Biz de yardım ederiz," dedi Isolde, Ishraq'la ikisi adına.

"Ama ben sorarım! Sebebini sorgularım!" diye heyecanlandı Ishraq.

"Gondolu sizi alması için geri yollarım," dedi Peder Peter ağır ağır. Sonra da sudaki giriş kapısına doğru indiklerini, Guiseppe'yi çağırdıklarını duyular.

Luca odasına girdi, yatağının altından koca bir tahta sandık çıkardı. Kızlar da onu takip edip kapağı kaldırışını izlediler.

"Burada ufak bir servet varmış," diye fısıldadı Ishraq, küçük keselerdeki altın sikkeleri görünce.

"Küçük bir servetim *vardı*," diye düzeltti Luca. "Artık pul oldular."

Altın sikkelerin olduğu keseleri salladı ve altlarında tek bir külçe altınla, üç yüzük buldu.

“Akan paralarınızı sizden alırım,” diye teklif etti Luca. “Venedik’in sabitlediği düşük fiyatı kabul ederseniz. En azından ikinizi de onlardan kurtarırım.”

“Hayır,” dedi Ishraq, kabul etmeye dünden razı Isolde’yi susturarak. Arkadaşına döndü. “Bu pazarda para kazanmaya çalışmak benim hatamdı ama sikkeleri bu oranla satarsak, o zaman annenin yakutlarını sonsuza dek kaybederiz. Kötü de olsalar, elimizde turalım, bakalım neler olacak. Luca’nın lordu bir şeyler planlıyor kesin. Sikkeleri almasının altında geçerli bir sebep olmalı.”

“Hiçbir şey olamaz!” dedi Isolde sinirle. “Annemin yüzüğünü, aptalın altını karşılığında sattın. Bedelini ödemek zorundayız.”

“Ama Milord başka bir şey yapıyor,” dedi Ishraq dikkatlice. “Sahte altınları satın alıyor.”

“Tamam da ne için olduğunu bilmiyorsun. Nedenini bilmiyorsun.”

“Bilmiyorum,” dedi Ishraq. “Ama adamın aptal olmadığını biliyorum. O satana kadar, ben de İngiliz altınlarımızı elimde tutacağım.”

“Onun yerine gerçek altına sahip olabilecekken?” dedi Isolde pişmanlıkla, Luca’nın elindeki yüzükleri göstererek.

“Siz istemiyorsanız, o zaman gidip o döküntüleri alacağım,” dedi Luca. “Keşke Milord’a mektup yazıp istediği bu mu diye emin olabilseydik. Keşke ne planladığını bilseydik. Çünkü çılgınlık bu. İyi parayı savurup kötü para almak.”

Gondol Luca ve iki kadını almak için geri döndüğünde, hepsi, ceplerinde ve keselerinde altın-gümüş paralarıyla, parmaklarında yüzükleriyle Rialto'ya gitmeye hazırdı. Köprüde gene bir koşturmaca hâkimdi. Altın sikkelerin takas oranının Doçe tarafından sabitlendiği haberiyle, insanlar dükkânlarını açacak kadar güven kazanmışlardı. Sadece para tacirleri ortada görünmüyordu ve İsrail'in oturduğu yerde, açık saçık bir çalakalem resmin yanında, kalın sivri harflerle, şu kelime yazıyordu: *Kaçak*

Luca doğruca köprünün ayağındaki halat bağlama dimesine gitti ve papazı, küçük masasına eğilmiş hâlde görünce ileri fırladı. “Peder Pietro!”

Yaşlı papaz yavaşça dönüp genç adama baktı, yüzündeki üzüntü karşısında Luca'nın daha fazla soru sormasına gerek yoktu.

“Altın sikkeler başarısız oldu,” dedi papaz. “Bayeed, Trieste’de değil. Dün gemisini tamir ettirmek için Venedik’e gelmiş ve Arsenale yakınlarında demir atmış. Elçim onu orada bulmuş. Dolayısıyla, sikkelerin fiyaskosunu bizimle aynı anda duymuş. Keseden çıkarırken paralar akmış. Ardından Doçe’nin, Osmanlı İmparatorluğu’nun aldatıldığına inandığını anlattığını duymuş. Venedik’in, imparatorunu kazıklamaya çalıştığını düşünüyor, hatta senin de onu kandırmaya çalıştığını. Hatta bana da üçkâğıtçı demiş. Üzgünüm oğlum.”

“Babam burada mı?” Luca babasının onunla aynı şehre geldiğine, iki kilometre ötede olduğuna inanamıyordu. Gemilerin inşa edildiği tersanedeydi. “O zaman kendim ona

gidebilirim. Elimde biraz altın var, daha fazlasını götürebilirim... Açıklayabilirim!”

Peder Pietro kafa salladı. “Bir ay sonra tekrar deneyeceğiz. Bayeed’in öfkesi yatışınca.”

“Ama bize kızgın olamaz... Hepimiz dolandırıldık!”

Peder Pietro gözleri yaşlarla dolarak kafasını salladı, başını Luca’dan diğer tarafa çevirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Ishraq, sessizce geldiği Luca’nın arkasından yaşlı adamın sıkıntısını görerek. “Ne oldu peder?”

Yaşlı adam, gözü körmüş gibi, kıza doğru elini uzattı. Ishraq da adamın omzuna değen elini tuttu, destek olmak istedi. “Bir saniye,” dedi sabırsızlıktan çatlayan Luca’ya. “Bekle, pederi dinleyelim.”

Yaşlı adam kafasını kaldırdı. “Beni affet. Büyük bir darbe yedik. Feci bir darbe hem de. Geçen sene Osmanlı İmparatorluğu haraç vergisi aldı. Sadece saf altınla ve en kaliteli parayla değiş tokuş yaptı. Her zaman öyle yapıyorlar. Bazen mal da kabul ediyorlar tabii ki ve her daim, ordularında hizmet etmesi için genç oğlanları alıyorlar. Düzenleri böyle. Kâfir tarafından yenilgiye uğramanın acısını böyle çekiyor Hristiyan topraklar. Hristiyan hükümdarlar, barış için bu bedeli ödüyorlar: Para ve çocukla vergi vermek zorundalar. Çektiğimiz çilemiz bu. Haç bu.” Durdu.

“Bu sene, vergi dönemi öncesi, altın ya da İngiliz sikkesi kabul edeceklerini duyurdular. Derken İngiliz sikkelerinin değeri yükseldi, sadece paraları kabul edeceklerini söylediler. Herkes vergisini ödemek için çalışıyor, bütün ülke Osmanlı beylerine verilen vergiyi ödemek zorunda. Altın da kabul edi-

yorlar. Bazen gençleri alıyorlar ama bu sene sırf para istediler. Altın paraları, İngiliz sikkelerini sevdiler.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Luca, daha fazla dayanamayarak. “Nasıl öğrendiler?”

“Altın paralar aktı,” dedi adam. “Efendimizin yaraları gibi kanadı. Katil sapkının avucuna aktı. Adamlar aldatıldık diye küfrettiler. Bizim tarafımızdan kandırıldıklarına inandılar. Bilerek onlara sahte para verdik sandılar. Paraların kırılıp akmayacağını sandık diye düşündüler. Onlar evlerine dönecek, paraları ülkelerine dağıtacak, her bir köyde kâfir imparatorlarına karşı güven sarsılacaktı. O yüzden de sinirliler. Küplere bindiler. Akan sikkeleri geri yolluyor, saf altın istiyorlar. Vergi ödemek zorunda olan her ülke parayı en baştan bulmak zorunda ve bu kez altın yollamak gerekiyor. Sadece külçe altın. Feci bir yük bu. Çok feci bir bedel.”

Peder başını öne eğdi, gözlerini kolunun manşetine sildi. “Ödeyemeyiz,” dedi dümdüz bir sesle. “O yüzden de çocukları götürecekler. Çocuklarımızı. Parayı karşılayamayacağımızı anladıkları zaman, bir sürü çocuğumuzu asker olarak yetiştirmek üzere köle gibi alacaklar. Yuvalardaki çocukları kaybedeceğiz, ruhları bir daha selamete eremeyecek. Tanrı yardım etsin,” diye fısıldadı. “Tanrı hepimize yardım etsin. İnsanlar bu vergiyi denkleştirebilmek için açlıktan kırılacak. Yunanistan’ın yarısı perişan. Yüzlerce, binlerce masum çocuk, analarının kucağından alınıp köle olacak. Kâfirin fethettiği bütün Hristiyan topraklar, bir kez daha çarmıha gerilecek.”

“Ya babam?” diye sordu Luca.

Peder Pietro eliyle yüzünü sildi. “Köle olarak kalacak,” dedi kısaca. “Ha bugün ha yarın serbest kalmayı uman yarım düzine adam gibi. Senin fidyen, ödediğimiz tek ücret değildi. Bayeed sahte altınları geri yolladı, bu gece üçkâğıtçılara küfür ederek yelken açacak. Bizi hilekârlıkla suçluyor, köleleri kurtarmadaki aracı namım lekелendi. Yıllardır verdiğim hizmet, çöpe gitti. Adıma kara çalındı.”

Derin bir nefesle toparlanmaya çalıştı. “Yeniden deneyeceğiz güzel yavrum, yeniden deneyeceğiz. Cesaretimizi bulacağız, ben de adımı aklayacağım ve tekrar deneyeceğiz. Ama baban bu ay ya da önümüzdeki ay serbest kalamayacak.”

“Ama parayı yolladım.” Luca konuşamıyordu. “İyi niyetle gönderdim.”

“Bayeed de iyi niyetle serbest bırakırdı babanı. Ama sahte para gönderdin oğlum. Aptalın altınını yolladın ve Bayeed aptal değil.”

Luca ağzı açık kalarak diğer tarafa döndü. Peder Peter ve Freize, küçük grubun yanına yaklaşıyorlardı. “Keseyi ver,” dedi Peder Peter kısaca. “Burada Milord’un altını ya da gümüşüne, hatta bakıra, elimizde ne varsa ona karşılık sahte paraları verecek bir banka buldum.”

Luca tek kelime etmeden keseyi uzattı.

“Sahte basılan paraları mı satın alıyorsunuz?” diye sordu peder, küçük dilini yutarak. “Akan paraları?”

Peder Peter hemen susturdu onu ve kafa salladı. “Dışarımdan konuşmamalıydım. Tekrar etmemeni rica ederim.”

“Peki ama neden oğlum?” dedi Peder Pietro sessizce ve Luca’dan para kesesini alan Peder Peter’ın omzuna kolunu

koydu. Kızlar da ellerindeki yüzükleri çıkardılar. “Tanrı bilir, hiç hoşuma gitmedi ve aklıma hiç yatmıyor.”

Peder Pietro, Luca’ya döndüyse de genç adam sus pustu, hayallere dalmış gibi ayakta duruyordu. Ishraq ve Isolde iki yanında dikiliyordu ve adam hiç hareket etmeyince, koluna girip onu hasta biriymiş gibi, gondola geri yürüttüler. Merdivenlerden inmesine yardım edip teknenin içinde beklediler. Peder Peter ve Freize onlara az sonra katıldı.

“Bu lanetlenmiş şehirden ayrılmaya hazır olana kadar, bizim için paraları bankada saklayacaklar,” dedi Peder Peter. “Çuvallarca döküntü taşıyacağız.” Freize’e döndü. “Pas yığını-nı taşıması için bize bir eşek daha satın almalısın.”

Luca mütemadiyen, tekdüze bir şekilde kafa sallıyordu. Isolde ve Ishraq, arkasından bakıştılar. Guiseppe gondolu kanalın ortasına çevirdi. “Eve mi?” diye sordu kısaca.

Kimseden cevap çıkmadı, en sonunda Freize konuştu. “Eve.” Ve hepsi bu kelimenin bugün ne kadar neşesiz olduğunu düşündü.

“Babam eve hiç dönmeyecek,” dedi Luca yavaşça.

“Tekrar deneyeceğiz,” dedi Isolde. “Nerede olduğunu artık biliyoruz, Bayeed’e nasıl mesaj ulaştıracağımızı da. Tekrar uğraşacağız. Annenin nerede olabileceğini de öğrendik. Şansımızı deneyeceğiz Luca. Umut edebiliriz. Para biriktirip bir teklif götürebiliriz. İşin peşini bırakmayız.”

Luca bezgince iç geçirdi, sanki umut etmekten yorulmuş gibiydi. Ardından elini çenesine koydu ve gözlerini sulara dikti. Sanki Hristiyanlık âleminin en güzel şehrinden ötede, başka bir yerde olmak istiyordu.

Oldukça keyifsiz bir akşam yemeği yediler. Peder Peter yemekler hakkında bir iki yorum dışında ağızını hiç açmadı, Luca tamamen suskundu, Freize onları güldürmek için bir iki deneme yaptı ama sonra vazgeçip yemeye odaklandı. Isolde ve Ishraq, Luca'yı seyredip iki lokma yedi ve birbirlerine birkaç laf etti. Yemekten sonra Peder Peter ayağa kalktı, şükür duası etti, hepsine iyi geceler dileyip odasına girdi ve kapıyı kapattı.

“Yanına gideceğim,” dedi Luca birden. “Köle taciri Bayeed’e. Ben gidip görüşeceğim.” Aniden kararını vermiş hâlde masadan kalktı. “Her an yelken açabilirler. Şimdi gidiyorum.”

“Ne için?” diye sordu Ishraq. “Babanın özgürlüğünü satın almak için beş kuruşumuz yok ki.”

“Geri vermeyeceğini biliyorum,” dedi Luca. “Ama babamı görmeye çalışacağım. Sadece görmek için. Denediğimi ve tekrar deneyeceğimi söylemek için.”

“Seninle gelebilir miyim?” diye sordu Isolde yavaşça.

“Hayır,” dedi Luca. “Burada kal. Hemen yola çıkmalıyım. Düşünemiyorum...” Birden sustu, başını eğip kızın elini öptü. “Beni affet. Şu anda seni düşünemem. Babama gidip onu yeniden bulacağımı, o canavar onu nereye götürürse götürsün, onu serbest bıraktıracığımı söyleyeceğim. Şimdi değilse de en kısa zamanda.”

Freize boğazını temizledi. “Ishraq’ı da alsan iyi olur,” dedi. “Dili bildiği için.” Kıza döndü. “Arap kıyafeti giyer misin?” diye sordu.

Ishraq evet anlamında baş işareti yapıp üstünü değiştirmek için içeri koştu.

“Ve para,” dedi Freize. “Muhafıza rüşvet ver, çünkü kesin bir muhafız bekliyordur.”

Luca suratının dibine girdi. “Param yok!” diye bağırdı. “Senin güzel kız arkadaşın ve babası sağ olsun, babamı satın alacak param yok!”

“Ben sana veririm,” diye lafını kesti Isolde. “Freize’i suçlama. Onun hatası değil. Bende biraz var. Altın bir yüzük var.”

“Annenin mücevherini alamam.”

“Alabilirsin,” dedi Isolde. “Lütfen Luca, yardım etmek istiyorum.”

Koşarak odadan çıktı ve az sonra elinde iki yüzükle geri döndü.

“Ben de Guiseppe’yi çağırayım,” dedi Freize ve alt kata inip Luca’yı odada Isolde ile baş başa bıraktı. Kız, Luca’nın elini tutup yüzükleri avucuna bastırdı. “Buna değer,” dedi. “Babanı görebilmen için, ona umut verebilmen için.”

“Teşekkürler,” dedi Luca. “Minnettarım. Gerçekten.”

“Lütfen seninle gelmeme izin ver,” diye fısıldadı Isolde.

Luca hayır anlamında kafa salladı ve Isolde, gencin onu duymadığını düşündü. Luca, kızın ona uzattığı eli görmeden odadan çıktı. Sonra da merdivenleri hızla inip gondola bindiğini duydular.

Gondolun ucunda dimdik ayakta duran Guiseppe tek küreği çekti. Dar, uzun, siyah gondolu, Büyük Kanal’da sükûnet

içinde sürdü, sadece su şıptırıları duyuyordu. Pruvada sallanan fenerden süzülen ışık yayıldı ve dans etti, kara suya yansıdı. İncelen ay, arkalarında gümüşü bir yol bıraktı. Ishraq sırtını gondolcuya vererek oturmuştu. Luca habire arkasına dönüp hareketli gelgitte ve parlak karanlıkta hangi yöne gittiklerini görmeye çalışıyordu.

Gece saati olmasına rağmen, suyun yüzeyinde, karnaval döneminde bile, şehrin yaşadığı kaybı görebiliyorlardı. Kostüm giymiş insan sayısı çok azalmıştı, çok daha az buluşma oluyordu. Bir iki azimli sevgili, kürek çekilen gondolda süzülüyordu. Kabinlerinin kapısı sımsıkı kapalıydı ama Venedik, giden paranın yasını tutuyordu. Herkes sessizce eve kapanmıştı. Akan paraları ellerinde çeviriyor, hesap kitabı denkleştirmeye çalışıyorlardı.

Luca'nın sinirleri gerilmişti. Dümdüz ileri, karanlığa gözlerini dikmişti. Sanki Arsenal'in kulelerini görebilecekti. San Marco Meydanı'nı geride bıraktılar, Doçe'nin sarayındaki yüksek pencerelerde yanan ışıklar, muhafızların uyumadığını gösteriyordu. Freize, Luca'yı dürtükledi.

"Beni tahta bir kutuya benzeyen bir odada tuttular," dedi. "Kutunun küçük penceresinden, yüksek tavandan sarkan iki ip ve üstüne tırmanmak için bir merdiven görüyordum."

"Adamları kapalı kapılar arkasında mı asıyorlarmış?" diye sordu Luca, hiç oralı olmayarak.

"Boyundan değil. Bilgi vermeleri için kollarından asıyorlar," dedi Freize. "Cahil olduğum için şanslıydım. Bilgi almak isteseler, kimse beni asmakla vakit kaybetmeye niyetlenmezdi. Kafamdan bir düşünce çekip çıkarmak için topuklarımdan

aşağı sallandırmaları gerekti.” Luca’yı gülümsetmeyi umut etmişti ama genç adam kısaca kafa salladı ve karanlığa gözlerini dikmeye devam etti.

Sudan buz gibi rüzgâr esiyor, yıldızların önüne kara bulutları üflüyordu. Işıldayan ay, gondolcunun kıyıyı görmesine yardım ediyordu. Yol uzundu. Ishraq pelerinine sıkıca sarındı, peçesiyle ağzını kapattı. Kapanmaktan öte, ısınmak içindi.

“Geldik,” dedi Guiseppe nihayet. “Onarılmayı bekleyen gemiler, geceleri burada demirler.”

Luca ayağa kalkınca, gondol tehlikeli bir şekilde sallandı.

“Otur,” dedi Guiseppe. “Kaptanın adı ne?”

Ishraq dönüp söyledi: “Bayeed.”

“İstanbullu mu?”

“Evet.”

Guiseppe alçak bir binayı işaret etti. “Gemi tayfaları burada uyurlar,” dedi. “Efendileri şehre iner. Gün doğarken döner belki.”

“Buranın içinde mi?” Luca binaya, parmaklıklı pencerelere, sürgülenmiş kapılara dehşet içinde baktı.

“Kapıda nöbetçi vardır,” dedi Freize. “Belinde kılıcı, hatta muhtemelen silahı olur. Ne yapmak istiyorsun?”

“Babamı sadece görmek istiyorum,” dedi Luca ihtirasla. “Bu kadar yakınında olup da onu görmeden edemem!”

“Nöbetçiye rüşvet vermeye çalışsak mı?” diye önerdi Ishraq. “Belki Senyor Vero cama çıkabilir.”

“Ben gidiyorum,” dedi Freize.

“Ben giderim,” diye onu bastırdı Ishraq. “Bir kadına kılıç çekmez. Sen arkamdan gözetleyebilirsin.”

Luca ceplerini yokladı ve Isolde'nin iki yüzüğünü buldu. "İşte."

Ishraq aldı ve anında tanıdı. "Sana annesinin yüzüğünü vermiş!"

"Evet, evet." Luca dikkati dağınık bir şekilde, hediyenin önemini kavrayamadı. "Adama git Ishraq. Ne yapabilirsin, bir bak."

Guiseppe gondolu rıhtıma getirdi. Ishraq merdivenlerden yukarı çıktı, nöbetçiye doğru yürüdü. Adam ona doğru yavaşça yaklaştığını görebilsin diye rıhtımın ortasında durmaya özen gösterdi. Silah taşımadığını gösterircesine de ellerini iki yanında açık tuttu.

"*Massa Elkheir*," diye seslendi uzaktan, Arapça konuşarak.

Adam elini kılıcına koydu. "Geri çekil," dedi. "Evden çok uzaktasın kızım."

"Sen de savaşçı," dedi Ishraq. "Ama seninle konuşmak istiyorum. Efendim, gemideki kölelerden biriyle görüşmek istiyor. Parasını ödeyecek, böyle bir kibarlık ve iyiliğinin karşılığı neyse verecek. Adam bir *faranj*. Yabancı ve Hristiyan. Babası da burada köle. Babasının yüzünü görmeye hasret. Bir pencere kenarından karşılıklı konuşmalarına izin vermek çok sevap olurdu. İyi bir eylem olurdu. Ödülünü de alırdın."

"Nasıl bir ödül?" diye sordu adam. "Aman, sakın İngiliz sikkesi istemem. Kum kadar değeri yok, biliyorum. Sakın yutturmaya çalışmayın."

Ishraq cevaben bir altın yüzük gösterdi. "Cama gelmesine izin vermen için," dedi. "Sağ salim gondolumuza binip uzaklaşmadan önce, bir tane daha vereceğiz."

“Tek başına gelmeli,” diye yönlendirdi adam.

“Nasıl istersen,” dedi Ishraq itaatkârca.

“Bana yüzüğü ver, sen gondoluna geri dön ve onu gönder. Gondolcu ve diğer herkes kayıkta kalacak. Birkaç dakika konuşabilir, o kadar.”

“Kabul,” dedi Ishraq. Yüzüğü atacağını gösteren bir hareket yaptı ve adam parmağını şıklatarak hazır olduğunu gösterdi. Ishraq dikkatlice yüzüğü adamın eline attı, hemen gondola döndü.

“Birkaç dakikan var, konuşmanız bitince de diğer yüzüğü vermelisin,” dedi. “Pencerenin önüne gidebilirsin. Sadece birkaç dakika konuşacaksınız.”

Luca gondoldan fırladı, bir saniyede merdivenleri çıktı. Nöbetçiye kafa sallayıp hemen pencereye yürüdü. Bir duvarın tepesindeydi ama yakında bir fiçı duruyordu. Luca fiçıyı mazgalın altına yuvarladı, üstüne çıktı. Karanlık bir oda gördü. İçerisi uyuyan adamlarla doluydu ve yorgunlukla hastalığın pis kokusunu alıyordu.

“Gwilliam Vero!” dedi, yüksek bir fısıltıyla. “Gwilliam Vero, burada mısın?”

“Kim çağırıyor?” diye boğuk bir cevap geldi ve Luca, doğduğu köyün aksanını, babasının sevgili sesini hemen tanıdı.

“Baba, benim!” diye bağırdı. “Baba! Benim, oğlun Luca.”

Bir sessizlik oldu. Ardından bir hışırtı duyuldu. Gwilliam ayağa kalkınca bir adam küfretti, Luca'nın babası sendeleyerek, uyuyan adamların arasından cama geldi. Luca içeri ve aşağı doğru bakınca babasının, solgun yüzünü ona doğru kaldırdığını gördü.

“Sensin,” diye nefessiz kaldı Luca. “Baba!” Babasını görünce dizlerinin bağının çözüldüğünü hissettiğinden, parmaklıkları tutan elini sıktı. “Baba! Benim! Luca! Oğlun!”

Köle gemisinde, yakıcı güneşin altında yüzü kayışa dönmüş yaşlı adam, acıdan derin çizikler kaplamış çehresiyle, başını Luca'nın olduğu pencereye çevirdi.

“Fidye verip seni kurtarmaya çalıştım,” dedi Luca nefes nefese. “Bayeed paraları geri çevirdi. Ama saf altın bulacağım. Özgürlüğünü alacağım. Seni almaya geleceğim.”

“Annenin nerede olduğunu biliyor musun?” Babasının sesi çatladı, son günlerde pek konuşmuyordu. Davul ritmine uyum sağlayarak küreklere asıldıklarında hiç konuşmazlardı zaten. Akşama yemek yemeleri için bırakıldıklarında da konuşacak konu olmazdı. Birinci yılın sonunda ağlamayı kesmişti, ikinci yılın sonunda da duayı.

“Arıyorum,” dedi Luca. “Yemin ederim, onu da bulup kurtaracağım.”

Bir sessizlik oldu. Luca şaşkınlıkla, uzun zaman önce kaybettiği babasıyla karşılıklı konuştuğunu, anlatacak o kadar çok şey olduğundan kelime bulamadığını idrak etti birden.

“Acı çekiyor musun?” diye sordu.

“Her zaman,” dedi adam, iç karartıcı bir şekilde.

“Seni ve annemi çok özledim,” dedi Luca usulca.

Adam, ağrıyan boğazından balgam çıkarıp tükürdü. “Sana göre ölü olmalıyım,” diyebildi sadece. “İnan bana, öldüm ve cehenneme düştüm.”

“Seni ölü olarak düşünmeyeceğim,” diye tutkuyla heyecanlandı Luca. “Fidyeni ödeyeceğim, seni çiftliğimize geri götüreceğim. Yine eskisi gibi yaşayacaksın. Birlikte mutlu olacağız.”

“Bunu düşünemem,” dedi babası dümdüz bir sesle. “Düşünürsem deliririm. Git oğlum, beni cehennemimde bırak. Özgürlüğün hayalini kuramam.”

“Ama ben...”

“Hayır,” diye sertçe kesti babası.

“Baba!”

“Bana baba deme,” dedi adam buz gibi bir sesle. “Senin baban yok. Senin için ölüyüm, sen de benim için ölüsün. Senin dünyanı, umutlarını, planlarını düşünemem. Sadece her günü ve geceyi, sonra ertesi günü düşünebilirim. Benim tek ümidim, mümkünse bu gece ölmek ve bu çilenin sona ermesi.”

Adam arkasını dönüp hapishanenin karanlığına karışırken, Luca babasının sırtındaki kırbaç izlerini, yaraları gördü. “Baba! Gitme! Tabii sana baba diyeceğim, tabii fidyeni ödeyeceğim. Umut edebilirsin! Seni asla terk etmem. Seni aramaktan vazgeçmem. Ben senin oğlunum!”

“Sen peri çocuğusun.” Gwilliam Vero, aniden ona doğru döndü. “Benim oğlum değilsin. Fidyemi ödeyeceğini söyledin ama yapmadın. Tekrar geleceğim diyorsun ama umut etmeye yüreğim dayanmaz. Anlıyor musun yabancı? Umutlanmaya katlanamam. Çiftliğimi, karımı ve oğlumu düşünemem. Eğer bunları düşünür ve böyle cehennem azabında yaşarsam, deli-

ririm. Benim oğlum yok. Sen bir yabancısın. Peri çocuğusun. Fidyemi ödemen için hiçbir sebep yok. Git buradan ve beni tamamen unut. Senin için ölmüş bir yabancıyım ben. Sen de benim gözümde bir peri çocuğusun.”

Luca duygusallaşarak titredi. “Baba?” diye fısıldadı. “Benimle böyle konuşma. Biliyorsun ki ben...”

Gwilliam Vero parmaklığın arasından süzülen aydınlıktan çıktı ve Luca sadece karanlığı gördü.

“Yeter!” dedi nöbetçi dümdüz bir sesle. Luca’ya fıçıdan inmesini ve gitmesini işaret etti. Luca tereddütte kalınca, elini uzun, kıvrık palasının sapına götürdü. Diğer eliyle de beline kemerle bağlanmış silahı yokladı.

Ishraq gondoldan aşağı adımını attı, yüzüğü başının tepesinde tutarak yavaşça iskeleye yürüdü. “Gel Luca!” dedi nazikçe.

Luca sendeleyerek fıçıdan aşağı indi ve destek almak için kenarına tutundu, çünkü dizleri onu taşııyordu.

“Hadi,” diye genç adamı iteledi Ishraq. Luca’nın yüzünün şaşkınlıktan gerildiğini fark etti. “Luca!” dedi telaşla. “Kendini toparla, gondola geri dön. Gitmemiz gerek.”

“Beni inkâr etti!” dedi Luca. Fıçıdan güç alarak ayağa kalktı ama Ishraq onun yürüyemediğini anladı.

“Erkek ol biraz,” dedi sertçe. “Freize ve benim hayatımı tehlikeye atıyorsun. Şimdi gitmeliyiz. Bas yere çabuk! Yürü!”

Nöbetçi biraz daha yaklaştı, palasını kılıfından çıkardı. Ay ışığında bıçak parladı. Ishraq, adamın tek darbeyle Luca’nın kellesini koparabileceğini, arkasına bile bakmayacağını biliyordu.

“Kalk ayağa beyinsiz!” dedi ve sesindeki öfke, Luca’nın yasını deldi. “Ayağa kalk ve erkek ol.”

Luca yavaşça doğruldu, beceriksizce kıza doğru yalpaladı. Uzanabileceği kadar yaklaşıncı, Ishraq kolunu omzuna alıp ağırlığını üstlendi. “Çabuk yürü şimdi,” dedi tükürür gibi. “Yoksa seni ben keserim burada.”

“Teşekkür ederiz,” diye seslendi Ishraq nöbetçiye, tatlı ve tasasız bir sesle. Altın yüzüğü havada döndürerek attı. Kolunu Luca’nın beline koydu ve sanki ölümcül bir yara almış gibi yavaşça, acı çekerek gondola doğru yürümesine, ağır bir külçe gibi adım atıp sessizce oturmasına yardım etti. Guiseppe gondolu kaldırdı, döndürdü ve geldikleri yönden eve doğru döndü.

Isolde yatmamış, onları bekliyordu. Ancak Luca tek kelime etmeden kızın yanından geçti, odasına girip kapıyı kapattı. Isolde bir açıklama beklercesine Ishraq’a baktı.

“Hiç bilmiyorum,” dedi Ishraq, endişeyle somurtarak. “Babasıyla konuşmasını duyamadık ama Luca midesi bozulmuş gibi bembeyaz oldu. Bacakları onu taşımadı. Gondola geri getirdik ve o andan beri de ağzını açmadı.”

“Babası, fidyenin başarısız olmasından Luca’yı mı suçlu tuttu?”

Ishraq olumsuz anlamda kafa salladı. “Luca hiçbir şey demedi ki. Bilmiyorum. Babası kötü bir şeyler söylemiş olmalı. Vurgun yemişe döndü.”

“Onu avuttun mu?” diye sordu Isolde. “Neler olduğu hakkında konuşamadınız mı?”

Ishraq yamuk, hafif bir tebessüm etti. “Ona karşı yumuşak davranmadım,” dedi. “Çok sert çıkıştım.”

“Ben yatıyorum,” dedi Freize. “İskeleden ayrıldığımıza sevindim.” Ishraq’a kafa salladı. “Onu yürütmek için sert çıkman iyi oldu. Belki yarın sabah anlatır.” Esnedi, kapıya doğru döndü.

“Onun için endişelenmemelisin,” deyip elini Freize’in omzuna koydu Isolde.

Freize eğilip kıza baktı. “Hepimiz adına endişeliyim,” dedi. “Sanki bu şehirde hepimizin bir yarası kanadı, sadece paralar değil. Spekülasyonla para kazanmaya çalışmak, dürüst iş yapmamak, hepimize pahalıya mal oldu canım. Kaça patladığını bile bilmiyorum.”

Gün doğarken, yatak odası kapılarından biri aniden yumruklandı. “Kalkın!” diye bağıırıyordu Luca. “Kalkın haydi!”

Ishraq ve Isolde odada sönmeye yakın korlarla mumlarını yaktılar, geceliklerinin üstüne bir şal atarak patır patır merdivenlerden indiler. Freize loş sahanlıktaydı. Elinde sopası, saldırıya hazırды. Luca, Peder Peter’in odasının kapısını gümlletiyordu.

“Göster o mektubu! Bana mektubu ver!”

Peder Peter kapının kilidini açtı, geceliğinin içinde leylek gibi uzun bacaklarla dışarı çıktı.

Genç kızlara kınayan bir bakış fırlattıktan sonra, çıplak ayaklarından gözlerini kaçırdı ve sordu: “Ne var? Ne bu hengâme? Gene ne oldu?”

“Emirler! Emirler! Dün açtığın mühürlenmiş emirler! Bir daha bakacağım.”

“Kendin okudun ya!” diye itiraz etti Peder Peter. “Niye bir daha görmen لازمmış?”

“Çünkü anlamam لازم,” dedi Luca alevlenerek. “Her zaman! Beni artık tanıdın. Kavramalıyım. Ve bu seferkini aklım almıyor. Babamı kaybettiğim için çok üzüntülüydüm, enine boyuna kafa patlatmadım. Karanlıkta uyumak için uzandım ve gözümün önüne gelen tek şey, Milord’un mektubuydu. Emirlerdi. Hemen göster!”

Ishraq’ın kahverengi gözleri parladı. “Ben sebebini sorarım,” diye kendi kendine tekrar etti.

Peder Peter iç geçirip odasına girdi. Geceliğinin üstüne sabahlığını geçirmiş vaziyette geri döndü. Mektup elindeydi. Luca’ya verdi ve sabır taşı çatlayacak kadar zorlanmışçasına yorgunlukla yemek masasına oturdu. Diğerleri de sandalyelerini çekti. Hepsi sessizlik içinde masanın etrafındaki yerlerini aldı. Luca mektubu okudu ve tekrar okudu. Sadece Ishraq keyiflenmişti.

“Milord’un sağladığı altınlarla yalancı paraları aldıktan sonra ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Luca, sayfadan gözlerini ayırmayarak.

“Bankaya koymalı ve bir sonraki güzergâhımızı gösteren mektubu açmalıyız,” dedi Peder Peter.

“Paraları test etmeyecek miyiz? İyisiyle kötüsünü ayırmak için?”

Peder Peter başını sağa sola sallamakla yetindi.

“O hâlde Milord, iyilerin arasında kötü altın para olmasını da umursamıyor,” diye kendi kendine mırıldandı Luca.

“Neden acaba? Başından beri biliyor olabilir mi?” Peder Peter’a döndü: “Ayrıca Osmanlıların, istila edilen ülkeleri, onları kandırmakla suçlar suçlamaz mektubu açmanı söylemişti, öyle mi?”

“Aynen dediğim gibi,” dedi Peder Peter sabırla. “Anlattığım gibi.”

Bir sessizlik oldu. “Aklından ne geçiyor Luca?” dedi Ishraq usulca.

Luca yoğunlaşarak ve ciddi bir ifadeyle, masanın karşısından kıza baktı. “Peki ya *senin* aklından ne geçiyor?” diye karşılık verdi. “Çünkü sen, ilk tanıştığın andan itibaren Milord’dan şüphe ettin. Yine de satın aldığını bilmene rağmen, altınlarını ona satmadın. Akan sikkelerini, altın karşılığı bana satmayı reddettin. Isolde istedi ama sen hayır dedin.”

“Adama güvenmiyorum,” diye itiraf etti Ishraq. “Bence babanın fidyeyle salıverilmesi konusunda sana hiç iyiliği dokunmadı. Öncelikle, sana Peder Pietro’dan bahsetmedi. Bunu yapan, Osmanlı Komutanı ve senin lordunun ezeli düşmanı Radu Bey’di. Ardından, lordun paraların başarısız olacağına inanıyorsa, bunu sana söyleyebilirdi. Fidyeyi saf altınla ödemeni garanti eder ya da daha başından öderdi. Sonrasında paralar bozuk olsa da babanı almış olurdun.”

“Evet,” diye onayladı Luca. Genç birine göre, çok görmüş geçirmiş, alaycı bir gülüş takındı. “Orasını biliyorum.”

“Lordun, fidyenin başarısız olmasına göz yumdu,” dedi Ishraq. “Kötü paraların foyasının meydana çıkacağını bile bile, denemene seyirci kaldı.”

“Milord’un eylemleri sorgulanmamalı!” dedi Peder Peter celallenenek. “Onun görevi bize emir vermek, hesap vermek değil.”

“Evet ama ben her şeyi sorgularım,” diye açıkladı Luca. “Tıpkı Ishraq gibi. Ayrıca söyledikleri doğru: Buraya gelişimiz planlanırken beni düşünmedi. Babamı düşünmedi. Hepimiz telef olduk. Simyacılar, para taciri İsrail, değersiz sikkeler ellelerinde patlayan insanlar, vergisini ödeyemediği için cezalandırılacak bölgeler, tüm şehir. Milord’un bize sahte paraların aslını astarını araştırmamızı emrettiği güne, bir sürü insan lanet okuyacak. Tek yaptığımız, kalpazanları ifşa etmek ve piyasayı kırmaktı.”

“Elbette burada tek planladığı şey, kalpazanları bulmaktı,” diye sözlerini mantığa bürüdü Peder Peter. “Bize, onları bulup yetkililere haber vermemiz istendi. Sahte para basmalarını engellememiz söylendi. Buraya, soruşturma yapmaya, kanunu uygulamaya geldik. Bunda bir yanlışlık yok. Bizim başarısızlığımız, mümkün olduğunca çabuk bulup engel olmayışımız.”

Luca cevaben, sahte paraları satın almalarını söyleyen mektubu kaldırdı.

“Hayır, neden sahte paraları satın almamızı istediğini bilmiyorum,” diye itiraf etti Peder Peter.

“Ama benim bir fikrim var,” dedi Luca yavaşça. “Ya Milord, Drago Nacari ve Jacinta tarafından sahte para basıldığını başından beri biliyorsa? Ya adamların Bedford Dükü’nden bir sandık altın parası olduğundan, piyasaya sürdüklerinden, daha fazlasını yapma tarifini ellerinde bulundurduklarından

en başından haberi varsa? Ya bizi bilerek, buraya iş işten geçerken yolladıysa?”

Ishraq onayladı. “Ama er ya da geç senin bulacağını biliyordu. Bulmadan işin peşini bırakmayacağını biliyordu. O yüzden ifşa edilmesini, sahte paraların piyasaya sürülmesini, adamların bir şekilde tutuklanmasını istiyordu demek ki.”

“Ben onları buldum, onlar kaçtı. Ama önemli olan bu. Çünkü asıl mesele, ipliklerinin pazara çıkmasıydı. Benim görevim sahtekârlığı ifşa etmektir. Görevim apaçık bir sakarlık yapmaktır. Öyle ki bütün Venedik sahte para basıldığını ve müthiş bir dümen çevrildiğini anlayacaktı.” Luca’nın suratı bembeyaz ve acılıydı. “Aptal bir tazi gibi kokuyu takip edeceğimi biliyordu. Nereye gittiğimi herkese göstereceğimi, davul zurnayla yedi düvele duyuracağımı.”

“Paralar aktı,” dedi Ishraq. “Nacari’yi ifşa ettiler, bizi değil.”

“Biz onları ifşa edecektik ama,” dedi Freize. “Peder Peter öyle istiyordu. Emirler böyleydi. Paralar, onları ihbar edeceğimiz gece aktı. Hepimiz Milord’un emirlerine itaat etmekte hemfikirdik. Öyle ya da böyle meydana çıkacaklardı.”

Luca kafa salladı. “Akan paralar hiçbir şey değiştirmedir,” dedi. “Nacari’nin işinin kusuruydular. Ama Nacariler bizim tarafımızdan ortaya çıkarılacak, ihbar edilecekti.”

“Sonra da sikkelerin değeri yerle bir oldu.” Ishraq, Luca’ya eşlik ederek dışından düşünüyordu. “Sahte oldukları öğrenilir öğrenilmez. Biz tutuklanır tutuklanmaz.”

“Herkes ellerindeki İngiliz altınlarını satmak istiyor, Doçe de değersiz bir metal için küçük bir fiyat belirliyor. Böylece insanlar onları ellerinden çıkarabilecek.”

“Herkes elinden çıkarıyor fakat Milord bize almamızı buyuruyor,” dedi Ishraq. Parmaklarını yavaşça masaya vurdu ve birden, ne söylediğini fark etti. “Çünkü altınlardan bazılarının iyi olduğunu anlamıştı. Bazıları İngiltere’den gelen eski paralar, onlar kaliteli. Test ettik, iyi olduklarını biliyoruz. Belki de Calais’deki darphaneden gelen eski paralar iyiydi. İyi kötü tüm paraları satın alırsak, o hâlde içlerinden bazıları, ödediğimiz fiyatın altı katı eder.”

“Böylece de Milord’a ufak bir servet kazandırmış oluruz,” diye nefes verdi Luca.

Peder Peter başını öne eğdi. “Kiliseye,” dedi. “Kiliseye ufak bir servet kazandırmış oluruz. Buna sevinmemiz lazım. Kilise için servet kazanmak, kutsal bir iştir. Karanlık günler ama belki de iyi bir şey yaptık.”

“Fakat Osmanlılar...” dedi Ishraq yavaşça.

Luca bakışlarını ona kaydırdı. “Ne olmuş onlara?”

“Akan paraları geri yolluyorlar, verginin azını kabul ediyorlar. Değersiz paralarla ödeme yapıldığına inanıyorlar. Vergilerinden kazıklandılar, fethettikleri topraklardan topladıkları haracın büyük bir kısmından edildiklerine inanıyorlar. Bu sene az bir vergiye razı oluyorlar.”

“Almamalılar, zaten başından toplamaları haksızlık!” diye patladı Peder Peter. “Aldatılmayı hak ediyorlar. Aldatılmaları, Tanrı’nın işi!”

Ishraq ona aldırmadan Luca’ya baktı. “Milord, Osmanlı İmparatorluğu’nun kalbine kuvvetli bir darbe indirdi,” dedi. “Eğer amacı buysa, sayende çok güçlü bir zafer elde etti. Adamlar Konstantinopol’ü almış olabilir ama bu sene daha fakirler.”

Luca onayladı. “Bayeed de daha fakir,” dedi. “Fidyeyi geri çevirdi ama paraların bazıısı iyiydi.” Durdu. “Babamsa bunun ceremesini çekiyor,” dedi. “Bu dâhiyane hilenin sıkıntısını, babam ve onun gibi bir sürü insan daha çekiyor.” Başını salladı. “Kim bilir kaç.”

Freize sırayla ikisine birden baktı. “O hâlde şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu sessizliğe doğru.

Kimse konuşmadı ve derken dört genç, yeni emirler geleceğini fark etti. Teker teker bakışları Peder Peter’a çevrildi. “Buradaki işimizin başarıyla sonuçlanmasından sonra, kuzeye atımızı sürmemiz gerektiğini biliyorum,” dedi Peder. “Emirleri sonra açmam gerekiyor ama istikametimiz kuzey.”

“Tamam da, emirler ne?” diye sordu Freize. “Çünkü bir daha böyle bir *başarı*’ya katlanabileceğimizi sanmıyorum. Luca babasını kaybetti, Isolde servetinden oldu, Venedik’ten hepimize gına geldi.”

Ishraq masadan kalkıp perdeleri açtı. Soluk bir sabah ışığı odaya girerek mumların ışığını kararttı. Isolde sırayla hepsini üfledi.

“Buradaki işimizi tamamladık mı?” Luca camdan giren gri ışıkla, yaşlanmış gözüktü. “Bir başka başarılı görev ha?” diye sordu kederli kederli. “Düşmanlarımız parasını kaybetti, bazı insanlar iflas etti, babam hâlâ köle, kalbi kırık, beni reddetti. Beni evlatlıktan reddetti. Bana peri çocuğu dedi, annemle beni şereflendirmedi. Milord’un tüm istediğini başardık mı yani? Gidebilir miyiz artık? İşimiz bitti mi? Sevinmeli miyiz?”

“Çoğunlukla kolay olmaz,” dedi Peder Peter. “Çorak topraklarda bir başına yürüyorsun. Zafer, çoğu zaman bir zafer

gibi gelmez insana. Çok büyük işler dönüyor, biz ufacık bir parçasıyız. Nasıl bir rol oynadığımızı söyleyemeyiz. Biz de kendi küçük yolumuzla hizmet etmemizin, büyük bir amacı olduğuna inanmak zorundayız.”

Luca başını öne eğdi, ellerini birleştirdi ve gözlerini kapadı, sanki cesaret için dua ediyordu.

“Bir de simyacıların nereye gittiğini merak ediyorum,” dedi Isolde, Luca onları odaya çağırdığından beri ilk kez konuşarak. Luca kafasını kaldırıp ona baktı. “Onlara nereye gitmeleri emredildi acaba,” dedi Isolde. “Çünkü onların da hamisi var, emirler yolluyor. Tıpkı bizim Milord gibi.”

Bir sessizlik oldu. Derken diğerleri, kızın ne dediğini daha iyi kavradı.

“Hamilerini tanımıyorlar,” diye devam etti Isolde merak içinde. “Adam onlara buraya gelmelerini, sahte para basmalarını emretmiş. Simyayı kullanarak para yapmalarını istemiş. Hayatın sırrını bulmalarını emretmiş. Onları buraya yollamış. Sonra da Milord onların peşinden bizi gönderdi.”

Luca ağır ağır ayağa kalktı, pencerelere yürüdü. Doğudan gelen incecik bir bulut vardı ve gün doğuyordu.

“Arkadaşları olmayan bir hamileri olduğunu söylemişlerdi,” diye destekledi Ishraq. “Yüzünü hiç görmemişler ama habire emirler gönderiyormuş. Onlara sahte paraların tarifini vermiş. İyi paralarla dolu sandığı da o vermiş. Altınlar için piyasa yaratmalarını, sonra da sahteleri satmalarını istemiş.”

“Sence, onlara emir veren de mi Milord?” diye sordu Luca, neredeyse uyuşmuş gibi konuşarak. Odaya sırtı dönük, camdan dışarı dimdik bakıp gümüşü suları, yüzeyde oturan ve ani-

den kanatlarını açıp göğe uçan siyah karabatakları izliyordu. “Sizce Milord hem kalpazanlara hem onların foyasını meydana çıkaranlara emir mi veriyor? Ava ve avcıya aynı anda mı hükmediyor? Sizce ikili mi oynuyor?”

“Belki de ona göre, bu bir oyun.” Isolde gelip yanında durdu, elini Luca’nın omzuna koydu. “Tıpkı Jacinta’nın top ve bardak oyunu gibi. Belki Milord’un da eli çabuk. Kimse, oyunun sonuna dek ne yaptığını anlamıyor. Belki hepimizi kandırdı.”

Kuzeye doğru dönerek atlarının üstünde Venedik’ten çıktılar, ılık bahar güneşi sağ taraflarından vuruyordu. Peder Peter önden ilerliyordu. Luca arkasında, Isolde de hemen onun yanındaydı. Peşlerinden Freize ve Ishraq geliyordu. Ayrıca dağ gibi yük bindirilmiş küçük eşekle, Freize’in iri katırı Rufino. Birincinin arkasına bir eşek daha düşmüştü, o da altın sikke çuvalı taşıyordu. Bazıları deri keselerin içinde paslanıyordu ama her bir paslanan paranın ortasından bir altın çıkıyordu. Milord’un büyük kumarı semeresini verecekti.

Herkes şehri arkasında bıraktığına seviniyordu. Peder Peter yeniden rahip cübbesi giymekten, yalan bir hayat yaşamamaktan memnundu. Ishraq yine yollara düşmenin, Venedikli bir leydi gibi eve kapanmamanın özgürlüğünden ötürü keyifliydi. Isolde vaftiz babasının oğlunun kalesine yeni bir azimle yürüyordu ve Luca, dünyanın gizemle dolu olduğu -kendi görevleri bile onu şaşırtıyordu- inancı içinde, sıradaki soruşturmasına doğru ilerliyordu.

“Venedik’ten ayrıldığına mutlu musun?” diye sordu Isolde’ye.

“Hayatımda gördüğüm en güzel şehir,” dedi kız. “Ama karanlık bir yanı var. Atları almak için feribotta giderken çok tuhaf bir şey gördüm, biliyor musun?”

“Ne gördün?” diye sordu Luca.

“Bir çocuk gördüğümü sandım,” dedi ciddiyetle. “Suda yüzüyordu, teknemizin peşindeydi. Neredeyse, durun diye seslenecektim. Küçük bir çocuk peşimizden geliyordu ama sonra baktım, minicikti. Balık kadardı ve gemiyle aynı hızdaydı.”

Luca donduğunu hissetti. “Sence neydi peki?” diye sordu, gayet sıradanmış gibi. “Çok tuhaf.”

Isolde, Luca’nın yüzüne baktı. “Uçuk renkli bir balık gördüm bence, yanıliyorum zannettim. Lagünün içinde minik bir insan olamazdı.”

Luca batıl inançlarından gelen titremeyi durdurmaya çalışarak, uzanıp elini kızının üstüne koydu. “Ben varken hiçbir şey sana zarar veremez,” diye söz verdi. “Kimse peşimizden gelemmez. Ayrıca suyun içinde öyle bir şey olamaz.”

Isolde de güvenle elini öyle tuttu, yavaşça Luca’ya gülümsedi. “Senin yanında kendimi güvende hissediyorum,” dedi. “En azından, Venedik bana hakkımı savunmayı öğretti.”

Luca kahkaha attı. “Beni de savunur musun Isolde?”

Isolde ıslıl ıslıldı. “Söz,” dedi.

“Peki ya sevdiğin insanı seçmeyi de öğrendin mi?” diye sordu Luca çok sessizce.

“Sen?” diye fısıldadı Isolde. “Kimi seçtiğini öğrenebildin mi?”

Kızın alaycılığı karşısında Luca'nın nefesi kesildi ve kahkaha attı. Ardından dönüp kulak misafiri olan var mı diye baktı.

Arkalarında, alçak sesli konuşmalarına tamamen sağır vaziyette, Freize atına yeniden kavuşmanın keyfiyle gıkını çıkarmıyordu. Rufino'nun kalın yelesini nazikçe çekiyor, boynunu okşuyor ve kulaklarını sevmek için ara sıra öne eğiliyordu. "Duysan inanmazsın," diye anlattı atına. "Yol yok! Tarla yok! Çayır yok, çimen yok, azıcık otlanabileceğin bir kuru ot bile yok. *Nasıl olur da bir şehir dersiniz buraya*, diye sordum. Cevap veremediler. Atlara yer olmayan bir şehir elbette kalkınamaz. Beni özlemişsindir. Açıkçası ben seni çok özledim."

Arkasındaki eşek anırıyordu. Freize eyerinin üstünde döndü ve ıslık çaldı.

"Paraların pası eriyor," dedi Ishraq, yanında atını sürerek. "Yürüdükçe çantalardan akıyor. Bu gidişle, bize çuval çuval altın kalacak."

Freize, Rufino ile sohbetini bıraktı. "Akıllı adam şu Milord," dedi. "Nasıl bir çarkı çalıştırdı! Hınzırca."

"Servet kazandı ama bence asıl amacı Osmanlıları kazıkmaktı," dedi Ishraq. "Bence Radu Bey ile aralarındaki savaşın bu bölümünü, o kazandı."

"Çünkü verginin üçte birini kabul etmek zorunda kaldılar."

"Evet," dedi Ishraq yavaşça. "Ama onun için en iyisi, adamları aptal yerine koymasıydı. Sence de öyle değil mi? İyi altınları geri yollattı. Hepsini kötü sanmalarına yol açtı. Bizi kandırdı, Venedik'i kandırdı ama esasında onları dolandırdı. Düşük vergiden daha çok sinirlendirecek bu onları. Hilesi, Venedik'in iyi altınları da geri yollamasına sebep oldu. Altınların namına

leke sürdü, sonra da hepsini biz aldık. Adamları rezil etti, aptal durumuna düşürdü. Bunlar gerçekten de aptalın altını.”

Freize kafasını salladı. “Kurnaz biri,” dedi. “Derin. Ama ona tek şey sormak isterdim, biliyorum,” dedi.

“Sadece tek şey mi? Ben bir sürü şey sormak isterdim,” dedi Ishraq. “Sen ne sorardın?”

“Bu dünyayla ilgili,” dedi Freize düşünceli düşünceli. “Bu kadar çok bilgisi olan, onun gibi bir adam? Gerçekten de o güzel kızın söylediği gibi, yuvarlak olduğunu düşünüyor mu diye sorardım.”

Ishraq kafa salladı, Freize kadar düşünceliydi, hiç gülmüyordu. “Freize, güneşin her zaman aynı yerde durduğunu, gece gündüz sabit olduğunu ve dünyanın onun çevresinde dölaştığını biliyorsun, değil mi?”

“Ne?” diye haykırdı Freize. Öylesine bağırdı ki Rufino kafasını kaldırdı telaşla ve Freize dokunarak hayvanı yatıştırdı. Kızın, yakından bakıp gülümsediğini gördü. “Ah, şaka yapıyorsun,” dedi. “Ama bana yutturamazsın.” Öğlen vaktine doğru gökyüzünde yavaş yavaş yükselen, her zamanki gibi üstüne vurarak ışıldayan rahatlatıcı güneşi gösterdi. “Doğudan batıya, hayatımın her günü,” dedi. “Hiç aksamaz. Tabii ki benim etrafımda geziyor.”

Peder Peter ileride bir ilahi söylemeye başlamıştı. Dörtlü de ona katıldı, sesleri bir ahenkle birleşti ve serin havada koro gibi yükseldi. Freize elini cebine soktu, ısıklıkla her zaman çaldığı melodiyi çalmaya hazırlandı ve birden irkildi.

“Unuttum! Unuttum işte!” diye bağırdı.

“Neyi?” diye sordu Ishraq, ona doğru bakıp.

Freize cebinden bir para çıkardı. “Uğur paramı,” dedi. “Güzel kız Jacinta, onu en son gördüğümde tekrar cebime koyup bana şans dilemişti. Unutmuşum. Ama işte burada. Şansım açılır, değil mi? Olan bitenlerden sonra tekrar bende son buldu. Hediye olarak verildiğine göre, demek ki eskisinden de şanslıyım.”

“Neden kızdaydı ki?” diye sordu Ishraq. “Sen mi vermiştin?”

“Benden alıp sonra hatıra olarak geri verdi,” dedi Freize. “Karşılığında bir öpücük verdi.” Freize paraya dikkatlice bakmadan Ishraq’a uzattı. Ishraq aldı ve atını aniden durdurdu. “Bence, cidden çok şanslısın,” dedi tuhaf tuhaf. “Çok hem de. Baksana.”

Isolde arkasına döndü ve ikisinin durduğunu görünce Peder Peter’a seslendi. Kız kendi atını da durdurdu. Yaşlı adam geri döndü, hepsi Freize’in başına toplandı. Freize uğur parasını Ishraq’tan alıp inceledi.

“Biliyor musun, altına çok benziyor,” dedi yavaşça. “Ama ona verdiğim paranın aynısı, yemin ederim. Nerede görsem tanırım. Benim uğur param. Darphaneyi ve tarihini biliyorum, şüphesiz benim. Aynen verdiğim şekliyle. Oysa şimdi altına benziyor.”

“Altın kaplama,” dedi Peder Peter. “Senin için üstünü altından tabakayla kaplamış. Bir başka güzel hile.”

Freize tek kelime etmeden parayı Luca’ya verdi, Luca belinden küçük bir bıçak çıkarıp bir parça tıraşladı. “Hayır,” dedi. “Rengi değişmiyor. Hana varınca adamakıllı test edebiliriz ama bence altın. Saf altına benziyor.”

Bunun anlamı hepsinin kafasına dank ederken bir sessizlik oldu.

“Uğurlu paran olduğundan eminsin değil mi? Sana verilen herhangi bir para değil, öyle mi?” diye sordu Isolde.

Freize dilini yutmuş gibi parayı kıza verdi. “Kuruş. Uğurlu kuruşum. Doğduğum sene Vatikan’daki darphanede basılmış. Aynısından bir tane daha olamaz onda. Bu kadar aynısı olmaz. Benimki olmalı. Ama artık altın kadar ağır, yumuşak ve altın kadar altın.”

“Yaptılar o hâlde.” dedi Ishraq. “Sahiden becerdiler. Her şeyi altına dönüştürebilen felsefe taşını buldular ve Freize’in kuruşunu altına çevirdiler.” Luca’ya kafa salladı. “Bir adımları kaldığını söylemişlerdi, hatırlıyor musun? Ondan sonra her malzemeyi rafine edip altına çevirebileceklerdi. Belki de başarılılar, biz de yaptıkları odada bulunduk. Adi metalden, gerçek altın yaptılar. Gerçekten.”

“Venedikliler ise onları kovaladı,” dedi Isolde. “Altın yapmanın sırrı ceplerinde, sürgüne gönderdiler.”

“Kayığı onlara biz verdik!” diye bağırdı Freize, kahkahadan sesi çatlayarak. “Servet kazanma sırrıyla kaçmalarına yardım ettik. Simyacıların henüz keşfedemediği sır.”

“Sadece o da değil. Hayat iksiri sırrı da onlardaydı,” diye hatırlattı Ishraq. “Altın yapan felsefe taşı, insanı felsefe iksirine götürür. Ölümü lanetleyen abıhayata.”

“Ve onları kaybettik,” dedi Luca, arkadaşının elindeki paraya bakakalmış vaziyette. “Hayatın sırrını yaptıkları darphanenin ucunda durduk ve onları salıverdik. Sonra da kaçtık. Gerçekten de ne aptalmışız. Gelmiş geçmiş en aptal bizmişiz.”

Freize parayı havaya fırlattı. Paranın dönüp güneşte parıl parıl parlayışını izlediler. Ağır bir şekilde düştü, aynı saf altın gibi. Freize eline şaplatır gibi parayı yakaladı, merakla kafasını salladı ve parasını cebine koydu. “Aptalın altını,” dedi. “Aptallar sahiden.”

Ishraq güldü. “Hâlâ şanslı olduğuna inanıyor musun?” diye sordu. “Sence hâlâ uğurlu para mı? Ebedi hayat sırrına ve altın yapma sırrına vakıf olmuş bir kadın sana verdi ne de olsa. Sonra da sonsuza dek yok oldu. Sırlarını da güvenle yanında götürdü.”

“Temiz kalpli olduğumu söyledi, sonra da büyükanneme dönüştü,” dedi Freize. “Ödümü patlatan küçük bir canavarı, bakmam için bana bıraktı. Hayatımda öpüştüğüm en garip kızdı. Ama şanslı mıyım? Bence öyleyim.”

Luca aniden, arkadaşının sırtına bir şaplak indirdi. “Yine de şanslısın,” dedi. “Hep şanslıydın. Simyacılıktan asılmadın, selde boğulmadın. Güneş etrafında dönüyor, ayakların düz yere basıyor. Cebinde altın paran. Freize doğuştan ballı. Hep ballı!”

“Asılmak üzere doğmuş,” dedi Peder Peter ama Freize’e güldü. “Aptal değil.”

SON

YAZARIN NOTU

Umarım *Aptalın Altını* kitabını sevmişsinizdir ve bu hikâyede size garip ya da ilginç gelen olaylar hakkında daha fazla araştırma yaparsınız. Bu kitapta bahsi geçen olayların bazıları tarihi gerçeklere, bazıları inanışlara dayalı. Bazılarıysa kurmaca.

Luca, Isolde, Freize, Ishraq ve Peder Peter kurmaca karakterler. Bu romanda tanıştıkları diğer tüm karakterler gibi. Fakat içinde yaşadıkları dünya, 1454 yılındaki Orta Çağ dünyasının aynısı ve o harika dünyanın bir kısmı hâlâ hayatta. Ravenna'ya gidip Galla Placida'nın mozolesindeki mozaikleri görebilir ya da resimlerine internetten bakabilirsiniz. Hâlâ oradalar. Belki Luca'nın ziyaret etmesinden bu yana, Ravenna'nın nemli topraklarına daha fazla gömülmüşlerdir.

Luca ve arkadaşlarının keşfettiği Venedik de hâlâ yerinde. Gerçi modern Venedik tren yolu ve havalimanı hizmetinden faydalanıyorsa da, adalar birleştirilmiş, birbirine eklenmişse de, Orta Çağ'ın Venedik'indeki meşhur bahçeler artık meydanlara, rıhtımlara ve kaldırımlara dönüşmüşse de, Orta Çağ'daki kanalları, yolları hâlâ görebilir, Luca'nın bulunduğu tarihte inşaatı süren ve artık tamamlanmış olan Doçe'nin sarayını ziyaret edebilirsiniz. Hatta Luca'nın sorgulanmak üzere götürüldüğü dolambaçlı koridorlarda tur atabilir ve gizli odaların ses geçirmez, çift katlı kapılarını ve Freize'in göz altında tutulduğu hücreyi bulabilirsiniz.

Orta Çağ dünyasında Yahudilerin hayatıyla ilgili daha fazla şey yazacağım, fakat para taciri İsrail'in durumu, Venedik'teki birçok Yahudi için geçerliydi. Kendilerine ayrılmış, kapalı bir mahallede yaşamak zorundaydılar. Çalışma yeri anlamına gelen getto'larda kalıyor, en ufak bir terslik olduğunda onlara çatılıyor, suçlamalar ve davalara kurban oluyorlardı. Shakespeare'in oyunu *Venedik Taciri*'ndeki kötü karakter, İsrail'in, namuslu Hristiyanların ona yasal borçlarını ödemesini sağlarken ve düşmanca bir dünyada hayatta kalmaya çalışırken karşılaştığı zorlukları çok iyi tanırdı. Ama Venedik en azından, şehirlerinde herkesin yaşayıp çalışmasını hoş görüyormuş. Bu romanın geçtiği tarihten birkaç on yıl sonra, Yahudiler, İspanya'dan ve birçok Avrupa ülkesinden kovulacaklardı.

Hikâyedeki simyacıları tanımlarken, o dönemin tarihini göz önüne aldım. İnternet sitemden, simya hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Simya, Orta Çağ'm kimyasıydı, bilime adını vermişti ve şimdi olsalar, adına bilim adamı diyeceğimiz

birçok zeki düşünür, birçok deney yapıyor, kendilerine filozof ya da simyacı adını veriyordu. Bazıları felsefe taşını keşfettiklerine inanıyordu ve çalışmalarıyla ilgili ayrıntılı günlükleri geride bırakmışlardı. Drago'nun, Luca'ya getirdiği *Voynich El Yazması* gerçek bir belge. Hâlâ tercüme edilememiş ve anlaşılamamıştır. Çözülmeyen bulmacaların bazılarını açıklamamayı tercih ettim. Jacinta ile Drago'yu ve yaptıkları işi esrarengiz kılmak istedim. Ayrıca bazı şeyler hâlâ bilinmiyor. Burada da York'taki St. Peter's Okulu'nun Fizik Departmanı'ndan Bay Mark Robinson ve Bay Mark Edwards'a teşekkür etmeliyim. Altının yoğunluğunu anlamama yardım ettiler.

Bu kitabın kalbindeki asıl nokta ise altın sikke pazarı. Kurmaca bir hikâye bu ama para tarihinde, servetler kazandırıp kaybettiren birçok coşku ve korku dolu an vardır. Batı dünyasında şu anda, peşinden patlama gelecek bir durgunluk yaşıyoruz. Bazı açılardan, senet borçlarının kabarması ve akıl almaz fiyatlara satılması, tarihteki başka olaylarla benzerlik gösteriyor ki bunlara *balon* denmiştir. Çünkü her zaman şişer ve patlar. Daha önce, lale pazarı çevresindeki büyük heyecan hakkında bir kitap yazmıştım (*Dünyevi Zevkler*, 1998). Burada da altın sikkenin yarattığı ve Luca'nın gizemli efendisi Milord tarafından mahvedilen pazardan bahsettim.

Milord ve dört genç maceraperestimiz, Peder Peter ve hatta at Rufino hakkında daha fazla olayı, bir sonraki "Karanlık Düzen" kitabında okuyabilirsiniz. Bu yeni kitapla ve diğer kitaplarımla ilgili tüm bilgileri internet sitem PhilippaGregory.com'da bulabilirsiniz.

Philippa Gregory

Tudor döneminin duygusal ve tarihsel çalkantılarını anlatan uluslararası çoksatar *Boleyn Kızı*'yla popüler tarih romancılığının tahtına oturdu.

Sussex Üniversitesi'nin eski öğrencilerinden olan Gregory, 2009 yılında Edinburgh

Üniversitesi'nden doktorasını aldı. Büyük bir aşk ve özenle yarattığı romanlarıyla, alanında bir numara olduğunu her defasında kanıtlayan yazar, İngiltere, Yorkshire'daki küçük bir çiftlikte yaşıyor.

Philippa Gregory hakkında daha fazla bilgi için

www.philippagregory.com

adresini ziyaret edebilirsiniz.